

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 112 / II Legislatura / Vuitè període

Dimecres, 25 de novembre de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 82

Primera reunió

SUMARI

La sessió comença a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.

Esmenes a la totalitat del Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici del 1988 (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte de Llei : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 5204).

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 5210).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 2, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 5213).

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de retorn)

Torn a favor : *H. Sr. Armet (S)* (p. 5217).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 4, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 5221).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 5224).

Votació conjunta : *rebutjades per 50 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció* (p. 5231).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de la Proposició de Llei del Règim Electoral dels Òrgans de Participació Ciutadana (Punt segon de l'ordre del dia) (p. 5231).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Modificació de l'ordre del dia

L'I. Sr. Vice-president Primer proposa la posposició del punt onzè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 5231).

Preguntes

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 5231), l'I. Sr. Vice-president Primer (p. 5231), l'I. Sr. García Sánchez (PSUC) i l'I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5232).

Pregunta al Consell Executiu sobre les competències de vigilància i policia sobre la conservació de la natura i el medi i de la riquesa cinegètica, piscícola i forestal

Formulació : I. Sr. Abelló (S) (p. 5232).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 5232).

Repregunta : I. Sr. Abelló (S) (p. 5232).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 5233).

Pregunta al Consell Executiu sobre la utilització d'armes curtes pels agents rurals

Formulació : I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5233).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5233).

Repregunta : I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5233).

Segona resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 5233).

Pregunta al Consell Executiu sobre un programa per al foment de l'ocupació

Formulació : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 5234).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 5234).

Repregunta : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 5234).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 5234).

Pregunta al Consell Executiu sobre la festa del Dia de la Constitució per a les empreses catalanes

Formulació : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5234).

Resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 5234).

Repregunta : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5234).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Treball (p. 5235).

Pregunta al Consell Executiu sobre la Residència de disminuïts psíquics de Can Ruti

Formulació : I. Sr. Díaz (PSUC) (p. 5235).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5235).

Repregunta : I. Sr. Díaz (PSUC) (p. 5235).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5235).

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre el Joc a Catalunya (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 5236).

Posició dels Grups : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 5237), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5238), I. Sr. Casares (S) (p. 5239) i I. Sr. Subirà (CiU) (p. 5240).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de contractació o de designació de càrrecs de confiança i les incompatibilitats econòmiques (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Torres (ER) (p. 5242).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 5243).

Rèplica : I. Sr. Torres (ER) (p. 5244).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Governació (p. 5245).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política informativa de TV3 i Catalunya Ràdio (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5245).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Clotas (S) (p. 5247).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Casanovas (ER) (p. 5248).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política informativa de TV3 i Catalunya Ràdio (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5249).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5250).

Rèplica conjunta : I. Sr. Riera i Gassiot (PSUC) (p. 5253), I. Sr. Clotas (S) (p. 5254), I. Sr. Casanovas (ER) (p. 5255) i I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 5256).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5257).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reconversió d'empreses de l'acer comú (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Padullés (PSUC) (p. 5259).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5259).

Rèplica : I. Sr. Padullés (PSUC) (p. 5261).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 5262).*
Se suspèn la sessió a tres quarts de nou del vespre i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 82

La sessió s'obre a dos quarts d'onze i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici del 1988.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei del Règim Electoral dels Òrgans de Participació Ciutadana.

3. Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre el Joc a Catalunya.

4. Interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, al Consell Executiu sobre la política de contractació o de designació de càrrecs de confiança i les incompatibilitats econòmiques.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política informativa de TV3 i Catalunya Ràdio.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política informativa de TV3 i Catalunya Ràdio.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la reconversió d'empreses de l'acer comú.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'arxius.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre els cinturons de Barcelona i de les ciutats de la seva conurbació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la normativa vigent de funció pública.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Concessió d'Autopistes.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Universitària.

15. Preguntes.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades.

Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

**Projecte de Llei del Pressupost
de la Generalitat de Catalunya,
de les seves Entitats Autònomes i de les
Entitats Gestores de la Seguretat Social
per a l'Exercici del 1988**

Aquesta Presidència ara ha d'anunciar que el primer punt de l'ordre del dia és : Debat i votació de les esmenes a la totalitat al Projecte de Llei del Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici del 1988. Aquesta Presidència ara ha de preguntar si hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei. *(Pausa.)* Tinc molt de gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Basáñez.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep Manuel Basáñez) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, compareixo davant de vostès per sol·licitar el seu vot favorable al Projecte de Llei de Pressupostos per al 1988.

Aquest Pressupost que el Govern de la Generalitat sotmet a examen, esmena, i, si s'escau, aprovació d'aquesta Cambra, s'ha presentat quan encara no ha transcorregut un any des de l'aprovació de la fórmula de finançament autonòmic que ha de regir en el període 87-91.

És, per tant, oportú de fer un aclariment dels avantatges i desavantatges que la nova fórmula de finançament comporta per a Catalunya, malgrat que, l'anàlisi, calgui fer-la referida a un període limitat de temps. Prèviament, cal dir que allò que denominem «nova fórmula de finançament» no representa més d'un 29% dels ingressos del Pressupost que avui se sotmet a la seva consideració.

En línies generals, i de manera esquemàtica, podríem dir que els recursos que donen suport a la Generalitat de Catalunya per al desenvolupament de la seva activitat s'agrupen en els grans capítols següents : 1) Ingressos derivats de la fórmula de finançament que comporta, tant el percentatge de participació com els tributs cedits; 2) Ingressos procedents de la Tresoreria de la Seguretat Social; 3) Ingressos procedents del Fons de Compensació Interterritorial i dels fons europeus; 4) Altres ingressos, en els quals estan compresos els ingressos propis.

Referint-me al primer apartat, al d'ingressos derivats de la fórmula de finançament, malgrat que els avantatges del nou mètode de fixació del percentatge de participació en ingressos són prou coneguts per vostès, els voldria recordar el següent : ens va permetre superar el concepte de cost efectiu dels serveis transferits, tan restrictiu per raó de la interpretació feta; va resoldre la situació en què es premiava la recaptació poc eficient dels impostos cedits; va permetre donar, als ingressos per percentatge, un cert grau d'automatisme, lligat a l'evolució dels ingressos impositius de l'Estat, i, per últim, va millorar una mica el volum total dels recursos incondicionats a disposició de les comunitats autònomes.

Aquestes millores, que ens van permetre desbloquejar la situació d'atzucac en què ens trobàvem, no poden fer-nos oblidar que aquest mètode té encara molts defectes i limitacions i que es refereix a posicions de present i de futur. Per exemple, s'ha d'avançar molt més en la lliure disposició, per part de les comunitats autònomes, dels recursos destinats a transferències

a tercers, que són un volum important dels recursos totals. Continua sense resoldre's el problema del finançament de la inversió, que és molt dependent encara del Fons de Compensació Interterritorial; la seva connexió amb el FEDER distorsiona encara més la seva assignació.

Per últim, la valoració inicial global dels recursos per serveis transferits a les Comunitats Autònomes de règim comú és encara molt reduït, sobretot en relació amb el finançament de les de règim foral.

Referint-me al segon apartat, fons de la Seguretat Social, voldria assenyalar que no se segueix, en aquest aspecte, una política del mateix estil que en el finançament de la resta de serveis que formen part de les competències de les comunitats autònomes. Així com per portar a terme les negociacions i fixar el marc de referència en els temes de finançament dels serveis transferits de l'Estat existeix un Consell de Política Fiscal i Financera, amb representants de l'Estat i de les Comunitats Autònomes, pel que fa als serveis de la Seguretat Social no existeix un marc institucional de diàleg i de referència semblant. Això comporta que les diferents fórmules que s'han emprat en cada moment per fixar el nivell de transferències no siguin homogènies. No obstant això, podem dir que, des del punt de vista del resultat del finançament dels serveis, les fórmules d'Andalusia, del País Valencià i de Catalunya donen uns resultats, si no unitaris, sí que similars. Suposen participacions percentuals en els recursos del sistema i reflexos patrimonials equivalents; tanmateix, la manca de sistemàtica en els traspasos de serveis i en la valoració dels serveis ja es desprèn de l'anàlisi comparativa de les tres transferències esmentades.

Ara bé, una quarta transferència ha trencat de manera absoluta la coherència del sistema, malgrat les interpretacions via ingrés i via despesa que s'han intentat fer. L'acord final amb el País Basc té aspectes positius des del punt de vista que per primera vegada des de l'Administració central es fa un esforç de dotació econòmica basat en la realitat del dèficit de les estructures sanitàries i dels serveis socials de l'Estat, però té aspectes de tractament desigual, de manca de sistemàtica i de trencament per via de la despesa, que ningú no pot ignorar.

No faig en aquest moment una anàlisi de detall de les quatre fórmules de traspasos de serveis sanitaris i socials aplicades, entre altres motius perquè estic absolutament convençut que els experts dels diferents grups parlamentaris que hagin estudiat aquest tema han de coincidir necessàriament en els punts següents: 1) La desigualtat en un tema tan sensible com el de la sanitat entre comunitats autònomes, i que es veu agreujada en el cas dels serveis socials; 2) El trencament del sistema de la Seguretat Social via despesa; 3) L'incompliment del principi d'igualtat efectiva establert per la Llei General de Sanitat.

Per part meua, sobre aquest punt només voldria —en aquest primer tractament general del tema— posar de manifest que per part del Govern de la Generalitat s'ha insistit, s'insisteix i s'insistirà en l'acord amb l'Administració de l'Estat que permeti una solució correcta, equilibrada i justa en el tema dels serveis transferits per l'INSALUD i per l'INSERSO, no únicament en el cas de Catalunya, sinó en el conjunt del sistema.

Referint-me al tercer apartat, vull posar de manifest un cop més que cal una reforma en profunditat del Fons de Compensació Interterritorial i dels seus mecanismes, atès que mínimes oscil·lacions en els paràmetres que van donar lloc a la seva defi-

nició arriben a produir situacions de desequilibri notori. Caldria, en un futur immediat —i en aquesta línia van les aportacions del Govern de la Generalitat—, arribar a redefinir allò que han de ser les inversions lligades a les competències estatutàries i allò que ha de ser un fons de correcció de desequilibris.

El quart apartat dels que he assenyalat es refereix a altres ingressos i a ingressos propis. S'inclou en aquest apartat, que representa aproximadament un 4% del total del finançament, les aportacions d'altres administracions per serveis que porta a terme la Generalitat, i també l'impost sobre el joc del bingo, les taxes, recàrrecs, ingressos patrimonials i els ingressos d'activitats comercials.

El tema dels anomenats «serrells», en relació amb el qual en aquest moment es porten a terme negociacions amb l'Administració central, no l'he esmentat com a apartat perquè en el seu moment caldrà situar-lo en un dels apartats anteriors. No entraré a fons en aquesta qüestió ja prou coneguda per aquesta Cambra i em limitaré a recordar que temes com la normalització lingüística, els Mossos d'Esquadra, els ferrocarrils, la televisió, el metro, són les qüestions que el configuren. A tall d'exemple, vull dir simplement que únicament el cost de la normalització lingüística representa per a la Generalitat al voltant de 4.000 milions de pessetes i que aquest tema no es reflecteix en cap dels paràmetres ni variables de la fórmula de finançament.

En qualsevol cas, és un tema sobre el qual es negocia i sobre el qual aquesta Cambra tindrà informació a mesura que s'obtinguin resultats.

Aquest és el marc general en el qual es mouen els ingressos de la Generalitat, i que, com es pot comprovar, és més ampli que el que es pugui derivar de la fórmula de finançament aprovada el passat mes de novembre pel Consell de Política Fiscal i Financera i ratificat per les comissions mixtes.

Faré una referència a la situació econòmica en la qual s'emmarca el Pressupost. Es pot afirmar que durant el 87 hem assistit a un notable procés de recuperació de l'economia espanyola i, en particular, de la catalana. La pràctica totalitat d'indicadors d'activitat i demanda assenyalen aquesta recuperació, que s'afegeix i supera la positiva evolució ja experimentada el 86.

Com saben, s'espera que l'economia espanyola creixi en una taxa propera al 5% i és possible que a Catalunya es superi aquesta xifra. Si en el moment de fort impacte de la crisi aquest es va deixar sentir amb més força a Catalunya, en el moment actual la recuperació sembla més intensa també aquí. El sector industrial i també el sector de la construcció han experimentat un gran dinamisme. L'evolució del sector turístic permet parlar d'una millora respecte als bons resultats del 86, en termes d'augment de turistes i desestacionalització de la demanda. Dins d'aquesta evolució favorable, cal destacar alguns elements significatius positius, i també negatius.

Com aspecte clarament positiu, cal esmentar l'important recuperació de la formació bruta de capital per tercer any consecutiu. També evoluciona positivament la inversió estrangera, on Catalunya rep bona part de l'adreçada a l'Estat. En termes comparatius, l'atur mostra un comportament més favorable a Catalunya que al conjunt de l'economia espanyola; un 29% dels nous llocs de treball a Espanya s'ha creat a Catalunya i el volum d'ocupats totals s'incrementa en els dos darrers anys i se situa als nivells del 81. L'atur es redueix lleugerament

ahora que s'incrementa la taxa d'activitat.

Com a aspectes negatius, cal esmentar que els preus evolucionen negativament a Catalunya més ràpidament que a Espanya, en un context de contenció respecte a l'any passat, però que veu rebrotar les tensions en els últims mesos. També hem de fer esment a la pèrdua de l'impuls exportador, determinat, en bona part, per la fortalesa de la demanda interna. Cal incrementar els esforços en aquest capítol.

Finalment, cap al 1988 i com a element exogen, cal citar la complicada situació internacional, que, segons com evolucioni, pot portar-nos a un creixement no superior o al voltant del 3%, una inflació amb moltes dificultats de reducció i un important dèficit per compte corrent. En resum, a una moderada recessió.

Permeti'm una petita referència a un tema d'actualitat: la Borsa de Barcelona, que a partir del 83 es mantenia en situació alcista, va experimentar una forta davallada durant la segona quinzena d'octubre, seguint la trajectòria de les borses de tot el món. La crisi sorgida el mes d'octubre és el reflex patent d'un escalfament excessiu dels mercats en aquests darrers mesos i que alguns economistes prestigiosos, entre ells Galbraith ja feia temps que ho advertia. La guspira que provocà la davallada es relaciona amb l'espiral creixent del dèficit públic i del comerç exterior nord-americà, i, a la llarga, pot provocar una recessió a nivell internacional; això, si no es prenen les mesures adequades, donats els efectes d'externalització que té l'economia dels Estats Units.

L'impacte que han provocat les principals borses del món sobre les d'Espanya ha estat, però, potser excessiu. L'economia catalana i l'espanyola estan passant pels millors moments dels darrers anys, i l'única cosa que explica que es produeixin darrerament aquestes fortes oscil·lacions és el distanciament cada vegada més gran que hi ha entre l'economia real i els mercats financers i l'excessiu pes que últimament han assolit aquests darrers.

De tota manera, cal matisar que en la correcció que s'ha produït en la Borsa de Barcelona, malgrat tot, l'índex encara se situa per damunt dels de principis d'any, i és d'esperar que a poc a poc el mercat de nou es recuperi lentament, per bé amb una component especulativa menor.

Un cop feta aquesta introducció, passo ja directament a la presentació del Projecte, presentació en la qual comentaré l'aplicació del marc abans esmentat.

El Pressupost implica un compromís amb vista als elements bàsics que l'integren: els ingressos que podran obtenir-se durant l'exercici i les despeses per atendre els objectius. Prèviament a la concreció d'aquests elements, crec que cal posar de manifest que el Pressupost per al 88 evoluciona positivament. Prova evident d'això és el fet que la capacitat de despesa financada amb els ingressos ordinaris assolirà la xifra de 560.854 milions de pessetes, superior en un 15,7% a la del 87, i que, recorrent al mercat financer amb un import igual al present exercici, les operacions de capital s'incrementaran en un 14%. Existeix un argument addicional que accentua la valoració positiva de la nostra evolució pressupostària; em refereixo a la decreixent necessitat de recórrer a l'endeutament per mantenir el nivell de despeses de capital, és a dir, d'inversió, a nivells superiors al de la inflació. Així, si el 84 l'endeutament pujà a 19.317 milions de pessetes, el 88 l'import serà de 15.000 milions de pesse-

tes. Aquesta darrera xifra, en pessetes del 84, és d'11.657 milions, inferior d'un 40% a la del Pressupost aprovat a l'inici de la legislatura. Al contrari, els ingressos corrents han anat adquirint un pes específic cada cop més gran.

Com vostès poden haver deduït de les xifres exposades fins ara, no he considerat l'estimació de la participació de les corporacions locals catalanes en els impostos de l'Estat. En aquest proper exercici, l'import d'aquestes participacions s'ha incorporat al document pressupostari en una secció específica i amb una quantia estimada com a resultat de la que efectivament resulti de les normes legals que determinen el muntant definitiu. Es tracta, en definitiva, d'una clarificació tècnica del document inicial, ja que aquesta actuació figura, des de fa alguns exercicis pressupostaris, a les liquidacions del Pressupost. L'import d'aquest concepte és de 106.346 milions de pessetes, per la qual cosa el total del Pressupost per al 88 s'eleva a 660.200 milions de pessetes. No obstant això, i per situar el tema en termes homogenis amb els del 87, exclouré aquesta secció pressupostària, estrictament finalista, de l'anàlisi dels elements bàsics a considerar en el present Projecte de Llei.

Referent als ingressos, els ingressos pujaran el 88 a 560.854 milions de pessetes, i augmentaran, doncs, respecte al 87, d'un 15,7%. L'augment en xifres absolutes és de 76.030 milions, import que s'origina íntegrament en els ingressos ordinaris, ja que l'operació d'endeutament no experimenta variació en relació amb l'exercici actual. Els majors recursos provenen, pel que fa a 35.542 milions de pessetes, del sistema de finançament dels serveis transferits per l'Administració central de l'Estat; el sistema de la Seguretat Social proporcionarà 36.289 milions addicionals per atendre els serveis traspasats en matèria sanitària i d'assistència social. Finalment, els ingressos propis de la Generalitat, tant d'origen fiscal com recaptatori, patrimonial i transferències d'altres administracions territorials, s'incrementen de 4.259 milions de pessetes.

Des d'una perspectiva conceptual, les principals variacions que es produeixen en els ingressos responen a les circumstàncies següents. Primer: a partir de primers de gener del 88, tindrà efecte la cessió de l'impost d'actes jurídics documentats; aquest fet significarà, per a les arques de la Generalitat, uns ingressos de 20.900 milions de pessetes. El percentatge de participació en els ingressos de l'Estat, tot i la minoració que la cessió de l'impost sobre actes jurídics documentats significa en la seva configuració, augmentarà de 4.505 milions de pessetes. Segona: el joc de les variables que determinen la distribució del fons de compensació interterritorial produirà en el 88 un augment de les transferències amb càrrec al mateix fons, ja que de 10.045 milions de pessetes, en el 87, es passarà en el 88 a 14.769 milions de pessetes. Tercera: la declaració de diverses zones a Catalunya com a assistides i, per tant, beneficiàries dels ajuts del FEDER significarà el 88 l'obtenció de 3.557 milions de pessetes. Quarta: el nivell previsible de les despeses que liquidaran les entitats gestores de la Seguretat Social situarà els recursos en increment en 36.289 milions de pessetes. Aquest és el marc en què se situen els nostres ingressos, entre els quals, com ja he fet observar anteriorment, no he considerat els que tenen una gestió estrictament finalista.

Per tal de valorar la situació en la qual ens trobem, em sembla oportú posar l'accent en quatre qüestions que marquen el futur immediat de les finances de la Generalitat.

La primera qüestió, el sistema de finançament. El 86 es va acordar un nou sistema de finançament que supera el criteri del cost efectiu dels serveis. Va significar un pas endavant en desvincular el volum de recursos del cost de l'Administració perifèrica de l'Estat i, en conseqüència, ha ampliat el marge de decisió autònoma. Faré tres observacions lligades a aquest tema: s'ha d'esperar fins a l'any 89 perquè les subvencions que no van ser considerades a l'inici del sistema i sobre les quals es tenen competències deixin de ser tutelades pels ministeris de manera exorbitant. El 88 les transferències de fons destinades a subvencions o ajudes que no estaven integrades en el sistema de finançament pugen a 83.214 milions de pessetes; aquesta quantitat és estimativa, atès que el Projecte de Llei de Pressupostos Generals de l'Estat continua sense desagregar territorialment els crèdits pressupostats per a aquesta finalitat. En relació amb aquest aspecte, el mateix Projecte de Llei determina un termini que s'assoleix ja entrat l'exercici. El segon gran tema pendent afecta el fons del mateix sistema, ja que la seva aplicació no ha passat encara la prova de l'acte liquidatori, tal i com hi és definit; això és així perquè els recursos que realment procedeixen del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat del 87 estan en funció de la liquidació dels Pressupostos Generals de l'Estat per a les despeses de naturalesa equivalent a les dels serveis traspassats a les comunitats autònomes. En conseqüència, en aquesta circumstància, l'import que, per participació en ingressos de l'Estat, figura en l'estat d'ingressos, i que puja a 120.673 milions de pessetes, no s'eleva a definitiu fins que no s'efectuï la liquidació dels Pressupostos de l'Estat, és a dir, el 89. La quantificació provisional és la que resulta d'aplicar els recursos estimats per aquest concepte el 87 amb un augment del 13,2%, que és l'índex previst d'augment de les despeses estatals equivalents a les de les comunitats autònomes —i em referiré a aquest tema posteriorment, en parlar del tema d'ensenyament. El caràcter estimatiu i la provisionalitat dels recursos d'aquest element bàsic del sistema proporcional 88 obliga a un acurat seguiment del procés liquidatori dels pressupostos de l'Estat abans d'establir valoracions definitives. Finalment, l'exclusió de les competències estatutàries que no han donat lloc al traspàs de serveis estatals obliga a establir un procés de negociació de difícil ajustament amb el tema. En relació amb aquest tema, l'estat d'ingressos del Projecte de Pressupost del 88 recull el mateix import que figurava el 87: 5.700 milions de pessetes. Queden, doncs, qüestions per resoldre.

Parlant del Fons de Compensació Interterritorial, podem dir que continua vinculat al finançament de les noves inversions corresponents als serveis traspassats. El sistema de finançament que s'inicià el 87 va assumir el 25% del fons existent en el 86 i transformà els fons que significaven aquest percentatge en finançament incondicionat per a les comunitats autònomes, per la qual cosa es pot afirmar que el pas endavant que aquest fet va significar no va ser complet. És necessari reformar el concepte que fins ara ha articulat el Fons de Compensació Interterritorial per transformar-lo en instrument per assolir la finalitat que l'article 158.2 de la Constitució li atorga: corregir desequilibris econòmics interterritorials i fer efectiu el principi de solidaritat. Aquesta necessitat és avalada per fets que són difícilment qüestionables: a) La vinculació del Fons de Compensació Interterritorial a la inversió nova que necessiten els ser-

veis estatals traspassats de les comunitats autònomes s'ha efectuat sense atendre els dèficits d'equipaments que poguessin existir en aquestes comunitats; els territoris de renda alta, pel principi inherent al mecanisme de distribució, no participen en proporció als seus dèficits. b) La variació en el temps d'altres variables pot arribar a produir una distorsió en la distribució en relació amb exercicis anteriors: el 88, amb la incidència del saldo migratori, significarà que Catalunya passarà de 10.045 milions de pessetes el 87 a 14.769 milions el 88, i que Extremadura veurà reduïda la seva participació d'un 17% i Castilla-León d'un 10%; és evident que el mecanisme no funciona, fonamentalment perquè el Fons és un element de distorsió del sistema de finançament de les comunitats, en la mesura que s'ha vinculat als serveis traspassats.

Pel que fa als ajuts procedents del FEDER, s'ha de destacar que, en estar vinculats al Fons de Compensació Interterritorial, ja que com a màxim els projectes d'inversió a proposar han d'assolir el 30% d'aquests fons, s'articulen entorn d'una estranya relació amb la inversió nova dels serveis traspassats. El 88, la Generalitat de Catalunya pot participar per primera vegada en els ajuts del FEDER. La declaració de zones assistides a diverses àrees del territori català ha permès de proposar projectes d'inversió en aquestes àrees, per un import de 4.430 milions de pessetes, pel fet de tenir reconeguda una participació en el Fons de Compensació Interterritorial de 14.769 milions de pessetes. A l'estat d'ingressos figuren per aquest concepte unes transferències de fons que importen 3.557 milions de pessetes, que corresponen a les anualitats que incideixen en el 1988. La resta, fins a l'import total, fa referència a les anualitats que tindran incidència en el Pressupost del 89. En aquest tema, la posició de la Generalitat és la de continuar manifestant davant de totes les instàncies que els desequilibris interns a Catalunya justifiquen l'ampliació de les zones assistides i, per tant, potenciar els beneficiaris dels ajuts FEDER. La vinculació FCI-FEDER, que té una clara justificació financera, és un argument més que obliga a la reforma del Fons de Compensació Interterritorial.

Un altre tema: la corresponsabilització fiscal. El Pressupost per al 88 inclou una novetat en l'àmbit fiscal de la Generalitat de Catalunya: la cessió de l'impost sobre actes jurídics documentats en tràmit d'urgència a les Corts espanyoles. Amb aquesta cessió, els ingressos estimats per tributs cedits ascendeixen a 74.101 milions de pessetes. Si, a aquest import, hi afegim les actuacions fiscals pròpies de la Generalitat, l'augment respecte al 87 se situa entorn a un 35%. No obstant això, i excloent les entitats gestores de la Seguretat Social i la secció de corporacions locals, el resultat de la gestió tributària de la Generalitat únicament produeix recursos per finançar el 27% de les despeses. Si, a aquest percentatge, hi afegim el que signifiquen altres ingressos propis, resulta que la Generalitat únicament gestiona el 35% dels ingressos; el 65% restant s'origina per transferències de l'Administració central de l'Estat. La desproporció és evident i estic segur que preocupa tots els grups polítics representats en aquesta Cambra, que unànimement van incloure la demanda d'una major responsabilitat fiscal en la proposta de finançament que va instrumentar la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions. L'autonomia exigeix afrontar la responsabilitat que es deriva de la gestió dels ingressos, i sincerament crec que l'Administració de la

Generalitat compta amb habilitació legal i, a més, està prou preparada. El sistema de finançament dels serveis traspassats per al període 87-91 no tancava del tot la porta a la cessió parcial d'una figura de tanta importància recaptatòria com és la de l'Impost sobre el Valor Afegit. Avançar-nos en aquest aspecte és aproximar-nos més a un veritable autogovern.

En el tema de la Seguretat Social, el 88% dels recursos provinents de la Seguretat Social per finançar... Perdó, l'any 88, els recursos provinents de la Seguretat Social per finançar els serveis traspassats de les entitats gestores pugen a 239.649 milions de pessetes. Això correspon a una estimació crec que prudent, de la quantitat que la Seguretat Social ha de transferir a Catalunya. És prudent per dos motius: en primer lloc, perquè significa una desviació del pressupost de l'INSALUD de l'ordre del 6 i mig per cent, que és inferior a l'experiència acumulada d'exercicis passats que ens indica que es produirà; en segon lloc, perquè no té en compte els efectes que esperem de les converses amb Madrid per tal de reformar el sistema de finançament.

En resum, el disseny de l'estat d'ingressos respon a un sistema de finançament que, com fou reconegut al seu moment i es desprèn del seu mateix contingut, exigeix una contínua perfecció per no defraudar les exigències de les comunitats per tal d'aconseguir les cotes d'autonomia, amb recursos suficients, que li permeten les lleis i el ciutadà ens demana.

El contingut de l'estat de despeses del Pressupost és el fruit de la decisió política del Govern, resultat d'una reelecció entre diverses alternatives en relació tant amb els objectius assolits com amb el nivell quantitatiu de cadascun d'ells. Aquest principi s'ha d'entendre en un context en el qual el Pressupost de cada any està, d'alguna manera, encadenat amb el de l'exercici precedent. La consideració és vàlida per a qualsevol administració, i en les comunitats autònomes adquireix connotacions peculiars en la mesura que la major part de les seves actuacions s'ha originat pel traspàs de serveis estatals.

Les comparacions que anunciaré es fan des de pressupost inicial per al 1987 a pressupost inicial per al 1988. Aquesta afirmació, que cal tenir en compte en la comparació de cada exercici, és més necessària en l'actual, ja que amb la curta experiència de la fórmula de finançament s'observen valors de desviació importants al llarg de l'any pressupostari, entre valors de recaptació del Pressupost de l'Estat i també de la despesa estatal equivalent. No s'han considerat estimacions d'aquest valor en la part de despeses dels departaments i sí en les entitats gestores de la Seguretat Social, atès que dels primers no existeix encara experiència i sí dels segons.

Els grans trets de l'estat de despeses que es proposa per al 88 són els següents: el Parlament, Consell Consultiu, Sindicatura de Comptes, Departaments, classes passives i deutes té un increment al voltant del 14%, essent l'increment dels Departaments del 13%; això representa 321.205 milions de pessetes. Els serveis de la Seguretat Social tenen un increment al voltant del 18%, amb una xifra total de 239.649 milions de pessetes, i la transferència a corporacions locals de 106.346 —en aquesta secció que indicava anteriorment—, la qual cosa dóna un total de 667.200 milions de pessetes.

Quant a l'estructura econòmica del pressupost, les operacions corrents representa un 16%, amb un muntant de 479.557 milions de pessetes; les operacions de capital, un increment del 14%, amb 77.714 milions, i les operacions financeres, un

30%, atès que l'amortització de crèdits aquest any passa de 2.700 a 3.600 milions de pessetes.

Les xifres exposades requereixen, de fet, una primera consideració: el 88 les despeses dels departaments i dels serveis traspassats de la Seguretat Social pugen a 538.446 milions de pessetes, de les quals 261.879 es destinen a sanitat i a assistència social, i 160.607 a educació, raó per la qual aquestes actuacions representen el 78,5% de les despeses dels departaments. Ens trobem davant d'una estructura pressupostària, en la qual, de forma consolidada i amb tendència creixent, sobresurten dues àrees d'actuació: l'educativa i, perquè ho fa els serveis de la Seguretat Social, la sanitària. Des de la perspectiva econòmica del pressupost que atén a la naturalesa de la despesa, el pes específic de les dues àrees esmentades produeix una distorsió en la distribució entre les despeses corrents i la resta de les despeses. En efecte, el funcionament dels serveis de la Seguretat Social i els educatius representen el 67,6% de les despeses corrents totals, és a dir, 396.369 milions de pessetes.

Crec que aquesta consideració situa tota l'anàlisi pressupostària i determina una característica que destaca sobre qualsevol altra: la Generalitat té un pressupost en el qual la producció de béns públics de caràcter social representa el 62,9% de les despeses; als serveis educatius, el Govern de la Generalitat destina el 64,4% dels recursos addicionals que el 88 produirà el sistema de finançament dels sistemes traspassats, és a dir, 22.884 milions de pessetes. Concretament, el Departament d'Ensenyament experimenta un significatiu augment, el 88, un 17% —totes les comparacions les faig en el marc del pressupost inicial-87 amb pressupost inicial-88—; en aquest sentit, les despeses de funcionament representen 14.423 milions de pessetes, cosa que significa un augment del 18% respecte al 87, i les d'inversió 1.951 milions de pessetes, amb un augment significatiu. Pel que fa a l'ensenyament universitari, les subvencions a les tres universitats catalanes passen de 16.530, el 87, a 19.337, el 88, raó per la qual experimenta un increment del 19,4%.

L'esforç que recau sobre aquests serveis s'ha de valorar també des d'una altra perspectiva: em refereixo a l'índex de creixement dels recursos garantits per l'actual sistema de finançament; aquest índex està vinculat a l'augment que experimenten les despeses estatals equivalents, tal com ho he explicat en referir-me a l'estat d'ingressos, cosa que resulta de ponderar l'evolució de la despesa consignada en el Ministeri d'Educació conjuntament amb la que experimenten altres ministeris. De la documentació proporcionada per l'Administració central es desprèn que l'índex d'augment garantit dels recursos per al 88 és del 13,2% dels aportats el 87, i que el percentatge imputat al Ministeri d'Educació se situa en el 13,8%; és evident que per part nostra s'han superat els percentatges en els serveis educatius.

Pel que fa als serveis traspassats de la Seguretat Social s'ha d'efectuar una distinció entre els relatius a serveis sanitaris i els assistencials. El pressupost de despeses per al 88 en serveis sanitaris gestionats per l'Institut Català de la Salut puja a més de 239.000 milions, xifra que representa un increment del 16,31% respecte als 198.819 del pressupost del present exercici. Les despeses de funcionament per a la previsió dels esmentats serveis el 88 pugen 220.580 milions de pessetes, xifra que representa un augment del 15,33% respecte al 87, mentre que

la inversió, els 10.578 milions pressupostats per al 88 representen un augment del 41,6% respecte als 7.400 del 87.

Vull destacar l'esforç inversor que durant l'exercici realitzarà l'Institut Català de la Salut; es tracta especialment d'introduir millores substancials en la xarxa d'hospitals que va ser transferida per la Seguretat Social, alhora que es progressa en la reforma de l'assistència primària mitjançant la creació de centres nous dedicats a aquesta assistència. D'altra banda, també ha estat possible que l'esforç inversor es tradueixi en subvencions de capital, per 1.600 milions de pessetes, a hospitals concertats en el marc del Pla de Reordenació Hospitalària de Catalunya.

Per últim, pel que es refereix als serveis assistencials gestionats per l'ICASS, l'increment del que són estrictament serveis de la Seguretat Social, se situa en un 45%. En el seu conjunt, l'ICASS dedica una especial atenció als programes següents: atenció a disminuïts, 37,1% d'increment; atenció a la vellesa, 48,9% d'increment; atenció primària, 58,9%; infància i adolescència, 24,5% d'increment.

En resum, la importància d'aquests serveis no és un simple fet estructural del Pressupost, sinó que es constitueixen, efectivament, com a objectius bàsics del Govern de la Generalitat. Si considerem els diferents departaments de la Generalitat, el 88 experimenten un creixement del 13%; no obstant això, la distribució d'aquest augment no és lineal. Ja he remarcat la importància del Departament d'Ensenyament i del Departament de Sanitat; addicionalment, destaquen les actuacions relatives als departaments de caràcter econòmic —Indústria, Agricultura i Comerç—; l'augment d'aquests departaments puja a 4.143 milions de pessetes, que representa l'11,7% dels majors ingressos que el sistema de finançament proporcionarà el 88. La distribució és la següent: el Departament d'Indústria i Energia disposarà d'una capacitat superior en 2.097 milions de pessetes a la del 87, que es destina bàsicament a finançar les inversions del Laboratori d'Assaig i Investigacions i a atendre els projectes d'inversions industrials d'alta tecnologia; en Agricultura l'augment significa 1.394 milions de pessetes i comprèn també l'existència de traspassos de serveis i la consolidació pressupostària del programa Foc Verd; el Departament de Comerç augmenta respecte al 87 652 milions de pessetes, fonamentalment en actuacions destinades a promoció comercial. Un tema que és molt important és que en el pes relatiu d'aquests departaments respecte a Ensenyament i Sanitat cal preveure que, mentre Sanitat i Ensenyament donen servei directe, sanitari i escolar, Indústria no té les indústries, Agricultura no té conreus, i Comerç no administra hotels ni establiments comercials. Un altre departament que experimenta un índex superior al del conjunt és el de Presidència, que incrementa les despeses d'un 16%, és a dir, 2.459 milions de pessetes; aquest creixement es concentra en les activitats esportives, que augmenten d'un 28,8% respecte al 87, és a dir, 1.098 milions de pessetes, i les transferències a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que creixen d'un 14%, en passar de 5.534 a 6.328 milions de pessetes.

En les actuacions que inclou el Pressupost per al 88 consta, així mateix, la dotació pressupostària de 500 milions de pessetes, destinada a l'inici del desenvolupament de l'estructura comarcal. Es tracta, en ella mateixa, d'una xifra significativa si es té en compte que el contingut funcional de la comarca, i, per tant, la determinació dels recursos que administri, dependrà

dels serveis de la Generalitat, de les diputacions i dels mateixos ajuntaments a què es traspassi. Si no s'actua tenint en compte aquest criteri, donarem lloc a una estructura paral·lela a les administracions existents de difícil justificació.

Addicionalment, les normes que regulen el pla econòmic i financer determinen les actuacions pel que fa a les retribucions de personal. En aquest sentit, el Projecte de Llei s'ajusta al que, al respecte, estableix el Projecte de Llei de Pressupostos General de l'Estat per al 1988, que en aquests moments és d'aplicació a totes les administracions públiques. És evident que qualsevol modificació de la norma estatal comportarà el reajustament en el mateix sentit del nostre pressupost. No obstant això, s'han incorporat accions retributives addicionals que permetran iniciar l'aplicació del sistema resultant de la valoració i classificació de llocs de treball.

Per últim, és interessant ressaltar davant d'aquesta Cambra que el Pressupost de la Generalitat per al 88 inclou unes transferències corrents i de capital a favor de les corporacions locals de Catalunya que, addicionalment a les incloses per motius de la clarificació pressupostària, puja a 10.307 milions de pessetes. Aquest import representa un augment respecte al 87 de 2.896 milions, que representa un percentatge del 39%. Per tal de valorar adequadament aquests fets, s'ha de tenir en compte que en el 88 s'ha posat l'accent en les transferències de fons a les corporacions locals per a atendre el funcionament dels serveis en experimentar un increment del 56% respecte al 87, que és el doble que es produeix en les transferències de capital, al 28%.

Per acabar l'exposició de l'estat de despeses, he de referir-me a l'Administració institucional de la Generalitat: els organismes autònoms administratius, comercials i financers presenten uns pressupostos, sense consolidar per al 88, que pugen a 57.671 milions de pessetes. Després de la consolidació, és a dir, després de minorar aquest import amb les transferències que reben dels diferents departaments, la quantia de les seves actuacions és de 42.450 milions de pessetes. Però no solament és important situar aquesta part de l'Administració en la seva exacta dimensió, un 7,3% de l'estat de despeses de la Generalitat, sinó que s'ha de ressaltar la funció predominantment inversora que realitza. D'un total no consolidat de 57.671 bilions de pessetes, 36.000 milions es destinen a operacions de capital i a actius financers; un 62,4% de la seva capacitat de despesa es destina a la inversió en la seva accepció més àmplia; aquest fet reforça, evidentment, les actuacions inversores de la Generalitat.

El resum de les característiques que més sobresurten d'aquest pressupost és: el Pressupost està bàsicament inclinat a la producció de béns públics de caràcter social, i, especialment, els relatius a sanitat, serveis socials i educació; els departaments de caràcter econòmic experimenten creixements superiors a la mitjana —Indústria, Agricultura i Comerç són els sectors preferents el 88—; les actuacions addicionals iniciades en el camp esportiu i en ràdio-televisió a l'horitzó del 99, durant el 87, consoliden el seu nivell de despesa; les transferències dels departaments de la Generalitat a les corporacions locals catalanes experimenten un fort augment, especialment les destinades al funcionament dels serveis; l'Administració institucional de la Generalitat es configura com a administració inversora.

Finalment, vull agrair als meus companys del Consell Exe-

cutiu la seva col·laboració i ajut en la redacció del Projecte de Llei; la seva comprensió a l'hora de renunciar a projectes redactats, sens dubte, amb il·lusió i esforç, que quedaran posposats a altres exercicis.

L'ajustament pressupostari del Projecte de Llei que sotmeto a la seva consideració és correcte; he tingut l'ocasió d'explicar a bastament les línies prioritàries d'aquest projecte. Els agraeixo l'atenció que han dedicat a la meua exposició i, amb independència del seu posicionament posterior, vull dir-los que crec que aquest és un bon pressupost, que dóna resposta, en el marc de les nostres competències estatutàries, a les necessitats del moment i del país, i que estic convençut que les esmenes presentades des d'òptiques i des de plantejaments diferents respondran al mateix esperit, per a la qual cosa les escoltaré amb tota atenció i respecte.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Feta aquesta exposició, començarà el debat de les esmenes a la totalitat del Projecte de Llei, el qual, d'acord amb els articles 67.4 i 113.3 del Reglament, s'ordenarà de la manera següent : en primer lloc intervindran els grups parlamentaris per defensar les seves esmenes a la totalitat, per a la qual cosa disposaran de trenta minuts; acte seguit, hi haurà possibilitat de fer torn en contra, també de trenta minuts de durada, i, finalment, podran intervenir els grups parlamentaris que no ho hagin fet per fixar llur posició, amb deu minuts per a cadascun. No obstant això, aquesta Presidència vol fer avinent que si algú així ho sol·licita, podrà fer torn en contra del posicionament específic a qualsevol de les esmenes a la totalitat.

Hem de fer avinent, doncs, que es passa a la defensa de les esmenes a la totalitat. N'hi ha quatre.

La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari Popular. Perquè defensi aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, lo Grup Popular també compareix davant del Ple del Parlament de Catalunya a l'objecte de defensar una esmena a la totalitat del Projecte de Llei motiu d'est debat, amb la finalitat de retornar al Govern tota esta sèrie de folis enquadernats que l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, fa uns moments, i també el mateix President de la Generalitat, fa aproximadament un mes, els han denominat «Pressupostos de la Generalitat de 1988». (*Remor de veus.*)

I en est sentit, quan l'Il·lustre Diputat del Grup Socialista, senyor Santiburcio, va qualificar d'electoralistes estos pressupostos, jo de seguida vaig comprendre que el senyor Santiburcio no era l'encarregat de la campanya electoral del seu partit, perquè precisament estos papers —que jo diria de contingut baix— no tenen ni això, com a naturalesa de presentar un element electoral de certa qualitat.

Ja és del tot segur, senyores i senyors diputats, que no tindrè prou temps per a justificar el nostre desacord en temes puntuals, com podrien ser i el que en podríem denominar tractament que donen al finançament, condicionat o incondicionat, o bé si es podrà aclarir quina és la xifra total de deute públic, si 15, 35 o 50.000 milions de pessetes, o per què han incomplert la promesa de creació del Fons de Cooperació Municipal, o l'afany de desadministrar l'Administració —això ho confirmen

les onze empreses de la Generalitat en unes dotacions de més de 24.000 milions de pessetes—, o la sèrie de tendències que hi han en est pressupost, que confirmen la intuïció dels grups —sobretot dels grups de l'oposició— respecte a l'interès desmesurat del Consell Executiu d'escapar-se del control legislatiu. Lo mateix pressupost —com després demostrarem— n'és tot un exemple, perquè la mateixa composició i la mateixa presentació no faciliten una tasca de seguiment apropiada, i molt menys comparacions interanuals a la majoria de documents, a tots els nivells.

Una vegada més —i est és lo nostre criteri documentat—, los pressupostos confonen el que és la simple previsió amb el que hauria de ser una anàlisi per departaments a l'objecte d'optimitzar la despesa i, a més, continuen utilitzant lo criteri incremental sobre números de l'any anterior com a mesura fàcil i antiquada. Per això, esta pràctica inusual condueix a l'exemple d'unes xifres que, encara que curioses, no deixen de ser alarmants. Nosaltres tenim quantificat Conselleria per Conselleria, però el resum final seria est : los departaments de la Generalitat gastaran, el 1988, 1.200.000 pessetes en material d'oficina cada dia; 850.000 pessetes cada dia en telèfon; 640.000 pessetes cada dia en aigua, gas i electricitat; 645.000 pessetes diàries en dietes i locomoció; 850.000 pessetes cada dia en protocol; 820.000 pessetes cada dia en publicitat —aquí, el joc, no hi té res a veure—; 1.600.000 pessetes diàries en despeses, en estudis i treballs tècnics, i 2.300.000 pessetes en despeses diverses, també cada dia. En est sentit, comentari especial i a part mereix Agricultura, que, amb les presses i lo treball, entre cometes, «*abrumador*» dels responsables tècnics, no han pressupostat, o s'han oblidat de pressupostar, per a Agricultura, ni electricitat, ni telèfon per al Gabinet del Conseller i per a Secretaria General.

Al seu criteri deixo, senyores i senyors diputats, si hi ha necessitat o no d'anализar tots i cada un dels departaments, a l'objecte de reduir i optimitzar la despesa, perquè només los capítols I i II, Personal i Despeses Ordinàries, suposen lo 33,2% del Pressupost, i, a nivell global, les despeses, segons els nostres números, senyor Conseller, suposen un 87,8 i no el 83,7 que apareix en el seu informe. I ja que parlem de percentatges, les transferències de capital suposen un 9,6 i no el 6,8, que diuen vostès, mentre que les despeses de capital representen un 12,2 i no un 15,4, que també apareix en el seu informe econòmic.

I anem a analitzar si és cert, si és veritat o no, tal com s'ha dit fa uns moments, que Indústria, Comerç i Agricultura han rebut est impuls tan important com ens han dit. Mentre Indústria —i no tenim cap reserva a manifestar-ho— denota un canvi d'orientació política en sentit positiu —la qual cosa equival a dir més recursos i més inversió—, Comerç i Agricultura sofreixen un retrocés molt important respecte a l'exercici anterior. A títol d'exemple : Comerç va invertir un 69%, l'any 87, mentre que el 88 serà d'un 67%, dos punts menys d'inversió, i Agricultura augmenta la despesa corrent d'un 48,6 a un 52 i baixa les inversions del 43 al 39%. Això no és ni créixer ni impulsar, i, si volen vostès, ho traslladarem a xifres absolutes, i entendran de seguida que Comerç i Agricultura han estat objecte d'una broma molt pesada que res té a veure amb la pura realitat. Com molt bé deia el Conseller d'Economia i Finances al debat de pressupostos de l'any passat, «la crua realitat de les xifres sentència qui té la raó».

Lo Consell Executiu és evident que té pànic al control de l'oposició; per això, tots los departaments —i est és un altre exemple que posem— destinen una sola partida per a alts càrrecs, de tal manera que resulta impossible de detectar quants són estos alts càrrecs, quina mitjana perceben estos alts càrrecs i quins criteris de distribució s'apliquen. En totes les direccions generals —i està ben explicitat— la desorientació arriba a l'extrem que no només no sabem la composició d'una partida i d'uns recursos, sinó que ni tan sols sabem si el 1988 hi haurà alts càrrecs o no —com ara demostrarem—, si hi haurà personal o no, i si hi haurà funcionaris o no. I quan nosaltres, reiteradament, estem manifestant que el Govern de la Generalitat s'escapa de tot control legislatiu, aportem exemples que són l'aparador del que en podríem denominar «la transparència més camuflada».

Presidència : 1.800 milions de pessetes d'alts càrrecs i personal; però, d'acord amb lo Pressupost, la Direcció General d'Afers Interdepartaments no tindrà ni alts càrrecs ni personal, no podrà funcionar; la Direcció General de la CIRIT tampoc tindrà alts càrrecs ni personal, no podrà funcionar. Governació : en una sola partida, 92 milions de pessetes per a alts càrrecs, i el 1988, segons lo Pressupost, la Direcció General d'Administració Local no tindrà Director General; la Direcció General de la Funció Pública no tindrà Director General; la Direcció General de Jocs i Apostes, sense director general i la Direcció General de Previsió i Extinció d'Incendis tampoc tindrà director general, o, almenys, si els tenen, no podran cobrar. Economia i Finances : una sola partida de 65 milions de pessetes també per a alts càrrecs; sis direccions generals sense director general; una assessoria jurídica sense cap alt càrrec, i, dins d'Economia i Finances, una Intervenció General sense cap interventor general. Departament de Cultura : 57 milions de pessetes en una sola partida per a alts càrrecs, i sis direccions generals sense director general. Sanitat : 36 milions de pessetes en una sola partida per a alts càrrecs, i sis direccions generals sense cap director general. Política Territorial : 67 milions de pessetes en una sola partida per a alts càrrecs, i set direccions generals sense cap director general. Agricultura —est Departament és més curiós— : 39 milions de pessetes per a alts càrrecs, i quatre direccions generals no només sense director general, sense personal i sense funcionaris; los 3.900 milions de pessetes es concentren tots en partides úniques a Gabinet del Conseller i Secretaria General; a veure si algú és capaç d'explicar-nos com treballaran quatre direccions generals sense recursos humans. Justícia : una sola partida de 39 milions de pessetes per a alts càrrecs, i també quatre direccions generals sense estos alts càrrecs. Indústria : 32 milions de pessetes per a alts càrrecs, i exactament igual que Agricultura, Indústria també té quatre direccions generals sense alts càrrecs, sense personal i sense funcionaris. Consum, Comerç i Turisme : 32 milions de pessetes per a alts càrrecs, i tres direccions generals sense director general, sense personal i sense funcionaris. I el Departament de Treball encara és més curiós que Agricultura i Indústria junts : 32 milions de pessetes per a alts càrrecs, quatre direccions generals sense director general, sense personal i sense funcionaris; un Gabinet del Conseller sense Conseller, sense personal i sense funcionaris, i una Secretaria General on es concentren 1.600 milions de pessetes, totes en partides úniques. I, per últim, Ensenyament : 52 milions de pessetes en

una sola partida per a alts càrrecs, i cinc direccions generals de les quals quatre no tenen, en Ensenyament, ni alts càrrecs, ni personal ni funcionaris.

Nosaltres preguntem què passa en estes partides úniques de 92 milions, 65 milions, 57 milions, 67 milions per a alts càrrecs; només com a informació, qui cobra estos milions i quin és el criteri de distribució. A Governació, per exemple, ens referim a vuit milions de pessetes mensuals a dividir no sabem si entre quatre, cinc, sis, set o vuit alts càrrecs, la qual cosa equival a dir, mentre no es demostra el contrari, que estem parlant de percepcions d'un milió a dos milions de pessetes cada mes. Aquí també coincidim en allò que la crua realitat de les xifres sentència qui té la raó.

Senyores i senyors diputats, immediatament els demostraré que, darrere la façana d'estos toms de color blau, apareix l'exemple documentat del que és l'anarquia administrativa més desairosa, del que és la burla i el menyspreu més absolut a l'autoritat del Parlament de Catalunya, i, sobretot —i que ningú s'escandalitzi—, apareix la desvergonya i la mala fe dels responsables —no polítics, sinó responsables tècnics—, que, acomodats a l'empara de l'Administració pública, per est fet, haurien de retornar al costum del seu medi familiar, d'on no haurien d'haver sortit mai.

Amb estes paraules vull dir, i per ser més concret, que els Departaments de Presidència, Joventut i Direcció General de l'Esport, Justícia, Consum, Comerç i Turisme, Agricultura, Governació, Cultura i Política Territorial estan implicats directament en estes acusacions que acabo de formular, i que el Grup Popular les mantindrem i les manifestarem allí on ens convingui, mentre, a partir d'avui, no es prenguin mesures per a exigir responsabilitats administratives i, si convé, polítiques, caigui qui caigui i fins a les últimes conseqüències. (*Remor de veus.*) Perquè un pressupost que hauria de ser l'element objectiu d'actuació i l'instrument legal per a executar els programes anuals d'un Govern i distribuir els recursos a aplicar durant l'exercici de manera equitativa, l'han convertit —qui sigui, ja ens ho diran— en un objecte de discussió, de divisió i de rutina, patrimoni això de sectors concrets en decadència, que fa temps que s'estan acostumant a la idea d'embrutar-ho tot, a la idea, diria jo, de negar l'ordre i el mètode com a conducta habitual, i a negar l'honestedat com a condició inherent a la pròpia persona. (*Remor de veus.*)

I anem a demostrar, ara, quina és la crua realitat, no de les xifres, sinó la crua realitat dels fets. Lo Consell Executiu ha donat entrada al Parlament a uns pressupostos que, a part dels números —això ho podríem fer—, són còpies i fotocòpies del Pressupost del 1987; les memòries explicatives i els quatre volums per programes, que, sobretot estos, és la declaració escrita de la voluntat d'un Govern de generar riquesa, justícia i benestar social; que el pressupost per programes és, a més, l'origen d'estos números que ens han dit, perquè aquí, en estos programes, diu què farà el Govern amb la joventut, amb les persones amb deficiències físiques i psíquiques, en treball, en la sanitat, en la cultura, en comerç, al món agrícola i industrial. Aquí està el sentit fonamental del que és un pressupost, i en lloc d'analitzar amb serietat les necessitats de tots estos sectors, al Govern no se li acut altra cosa que consentir que es copiï i es fotocopiï el Pressupost del 1987; han alterat la numeració dels folis perquè a simple vista no es pugui detectar, i, en alguns

casos, com són fotocòpies, s'han oblidat d'esborrar o de substituir 1987 per 1988. (*Remor de veus.*)

Volum primer : les pàgines 10 i 11 —i seré una mica pesat però m'interessa que consti al *Diari de Sessions*— del volum primer són còpies i fotocòpies de les pàgines 18 i 19 de l'altre Pressupost, i les pàgines 12 i 13 són còpia de les 20 i 21. Direcció General de l'Esport : les pàgines 16, 17, 18, 19 i 20 són còpies i fotocòpies de les pàgines 29, 30, 31 i 32 de l'any anterior; ensenyament esportiu : pàgines 25, 26 i 27, còpia literal de les pàgines 52, 53 i 54, també de 1987; tecnificació esportiva : pàgines 43, 44, 54, 55 i 56, còpia literal de les pàgines 75, 76, 77, 82 i 83 del Pressupost anterior; instal·lacions i construccions esportives : pàgines 66, 67, 73 fins a la 84 són també còpies i fotocòpies de les pàgines 102, 103, 96 i 97, fins a la 117, de 1987.

Presidència : pàgines 92, 93, 94, 95 i 96, còpia i fotocòpia de les pàgines 5, 6, 7, 8 i 9 del Pressupost passat. Continuo amb Presidència : fotocòpia de les pàgines 122, 123 i 124, que corresponen a la 128, 129 i 130. I encara me'n deixo unes quantes per donar entrada a un altre Departament.

Governació : pàgines 128, 131 i 132, que són còpies i fotocòpies de les pàgines 160 i 161, i aquí no és només que siguin tres els folis copiats i fotocopiats a Governació, el que passa és que a Governació només li dediquen set pàgines, que equival a dir que han copiat el 43% del Pressupost de l'any passat. (*Rialles.*)

Economia i Finances : lo pressupost hi dedica catorze folis, dels quals tretze són còpies i fotocòpies de l'any anterior. Concretament, des de la pàgina 134 a la 147, que corresponen a la pàgina 165 fins a la 177, de 1987.

Cultura : lo Pressupost consta de quaranta pàgines, de les quals són quaranta còpies i fotocòpies entre les pàgines 197 a la 253, que corresponen als folis 201 al 239 del Pressupost del 87. Cultura és un dels Departaments que més ha utilitzat la fotocopiadora. (*Remor de veus.*) Es nota de seguida perquè el número 1988 és bastant diferent a la resta de l'escrit. La pàgina 240, que és fotocòpia de la pàgina 282, ens parla —llegeixo literalment— : «Dins del Programa per al 87 es contempla», etcètera, etcètera. I estem al Pressupost de 1988. (*Remor de veus.*)

Volum segon. Política Territorial i Obres Públiques : les pàgines 132 a la 147 són còpies i fotocòpies dels folis 138 al 152 del Pressupost del 87. Les pàgines que van de la 155 a la 167 són còpies i fotocòpies de les pàgines 156 a la 167 de l'any anterior. Les pàgines 181 i 185 fins a la 195 són còpies i fotocòpies de la 180 a la 190, també de 1987. La 199, 200 i 201 són còpies de la 192, 193 i 194. De les pàgines 211 a 216 han fotocopiat de la 198 a la 206 del Pressupost passat i, per acabar amb Política Territorial, les pàgines 225 i 226 són fotocòpies de la 208 i de la 209. Per cert, que la pàgina 225 del Pressupost de 1988 ens parla de què faran en Arquitectura i Habitatge per al 1987.

Volum tercer, correspon exclusivament a Agricultura, Ramaderia i Pesca. Consta est volum de 350 pàgines i amb la meitat, senyores i senyors diputats, els asseguro que ja n'he tingut prou. De les pàgines 31 a 35 ho han fotocopiat tot. De la pàgina 57 a la 62 n'han fotocopiat la meitat. La pàgina 70, per exemple, que és fotocòpia de la pàgina 75, entre altres coses referides a 1988, diu : «Coordinació de les diferents unitats de la Direcció General per a l'assessorament dels objectius de

1987.» Pàgina 70, també d'Agricultura : «Potenciació i coordinació de les diferents unitats per a l'assoliment dels objectius de 1987.» Les 162 primeres pàgines que he mirat estan copiades i fotocopiades del Pressupost de 1987.

Volum quart. Justícia. Han copiat i fotocopiat les pàgines que van de la 82 a la 90, que corresponen de la 62 a la 73 del Pressupost anterior. I Comerç, Consum i Turisme, les pàgines 109, 110 i 111 són còpies i fotocòpies de les pàgines 89, 90 i 91. Les pàgines 113 a la 124 són còpies i fotocòpies de les pàgines 93 a la 105, de 1987. I les pàgines 126 a la 136 també són còpies i fotocòpies de les pàgines 106 a la 118 del Pressupost anterior.

I per si no fossin prou los quatre volums fotocopiats, lo volum corresponent a memòries explicatives de la Generalitat també és còpia i fotocòpia de 1987, i el volum que fa referència al text articulat, també en un 80%, és còpia i fotocòpia de l'exercici anterior de 1987. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats és molt possible que les il·lustres diputades i els il·lustres diputats del Grup majoritari de Convergència i Unió, a pesar d'est desastre, votin en contra de la nostra petició de retornar un pressupost que políticament i administrativament suposa no solament un escàndol, sinó, com he dit, una burla al mateix Parlament.

Jo només els demano que reflexionin amb seriositat i apellant la consciència de cada un de vostès, com a facultat de distingir el que està bé del que està malament, es preguntin si això ho consentirien a casa seva i, sobretot, es preguntin quin destí professional li donarien a aquell o aquells que han estat responsables d'est fet. Joestic convençut que el *Llibre dels bons costums* encara no està exhaurit, per això penso en algun d'ests diputats, honestíssimes persones solidàries a la raó natural, amb principis i conviccions que alguna vegada han comentat, i que molt probablement junts coincidim i practiquem; vostès, de veritat, podran votar a favor d'una cosa tan impresentable i tan mal feta?

O aquells altres diputats que en est debat de Pressupostos els veurem intervenir i defensar tots los temes que relacionen i concilien la joventut amb lo deport. Entenen vostès de justícia que sigui qui sigui copiï i fotocopiï lo Pressupost del 87 en lo referent a la joventut de Catalunya i ho presenti com a novetat per al 1988? O bé aquells que reiteradament des d'esta tribuna manifesten l'aspiració permanent d'una Catalunya moderna, solidària, creativa i amb sentit europeu, creuen de veritat que es pot parlar de modernitat i de creativitat donant suport a un Pressupost en estes condicions? I en opinió del Conseller de Cultura, es poden exercitar les facultats intel·lectuals i els coneixements humans i històrics quan al seu propi Departament apareixen còpies i fotocòpies del Pressupost anterior sense ni tal sols esborrar o substituir 1987 per 1988?

I vostè, senyor Conseller, o el senyor Subirà, que no és aquí, o el senyor Escudé, creuen vostès que tindran cap força moral per pujar a esta tribuna a formular un torn en contra? Lo seu suport al Govern arriba fins al punt de consentir l'apariència, la trampa i el desordre amb proves escrites i firmades d'est ordre? (*Remor de veus.*)

Jo els asseguro, senyores i senyors diputats, que al lloc d'ests senyors, sense cap vergonya i amb la cara ben alta, primer, no pujaria a esta tribuna, després, públicament els donaria la raó, i, per últim, em quedaria al meu lloc sense participar en la votació posterior.

Es necessita una bona dosi de valentia i humilitat per fer-ho, senyor Escudé, però això es denomina «clarividència crítica» i «neteja moral d'actituds». I ja per acabar... (*Forta remor de veus.*)

No passa res, senyors diputats, no passa res. (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

El Sr. CURTO : Senyores i senyors diputats, ja per acabar, em sabia molt mal que els altres Parlaments de l'Estat poguessin arribar a pensar, o fins i tot a manifestar quan no estiguin d'acord amb lo seu propi Pressupost, quelcom així com «que est Pressupost» ha igualat per dolent al més dolent dels Pressupostos de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President. (*Xiulets i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : La segona esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar l'esmena tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats... forçosament senyor Curto. Benaventurat vós, perquè sou jove en matèria de Pressupostos! (*Rialles.*) Molt em temo que les consciències del Consell Executiu de la Generalitat, i una bona part dels Diputats de Convergència i Unió siguin còpia i fotocòpia de les consciències d'anys anteriors quan aquest retret se'ls feia —no de la manera tan brillant que ho ha fet vostè— també des d'aquesta tribuna.

El que segurament no era el mateix era el diari que llegia el senyor Conseller de Justícia mentre vostè li recordava les fotocòpies que hi havia en el programa d'actuació del seu Departament. Era un altre diari, però era, en definitiva, un diari. És un dels privilegis de la majoria absoluta, senyor Curto, impresentable des del punt de vista polític, el que vostè ha denunciat, però que, en qualsevol cas, jo estic convençut que no farà bellugar la còpia fotocòpia de les consciències dels diputats de Convergència i Unió, i vull dir —i vull dir— que espero que en el seu fur intern, no en el de tots, no en el de tots.

Debat polític de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que arriba a aquesta Cambra, jo diria, en una situació estranya, en una situació estranya. És un debat que els diferents mitjans de comunicació d'aquest país, que aquells que són canals de l'opinió pública d'aquest país no l'han col·locat en una punteta de les seves pàgines de d'interior fins al dia d'avui —i no tots— per recordar que avui es discutia el pressupost de la Generalitat de Catalunya en aquesta Cambra. El que hauria de ser, en bona lògica, el segon gran debat que fes aquest Parlament any rere any, després del debat d'Orientació Política General; el debat sobre com enfoca la situació econòmica a Catalunya el Consell Executiu no mereix, fins al dia d'avui, cap comentari als mitjans de comunicació.

Per què és això? És que ha baixat de to? És que la majoria absoluta fa que aquest debat sigui innecessari? És que no es veu sortida d'una possible situació des del punt de vista de la política econòmica del Govern? Jo crec que no. Jo crec que les raons cal buscar-les en una situació política d'ambient enrarit a Catalunya, d'ambient enrarit a Catalunya. I vull dir-ho en primera persona, i crec interpretar el sentit dels sis diputats del Grup parlamentari del PSUC, que resulta una situació relativament incòmoda alçar-se, agafar el micròfon, començar a parlar dels Pressupostos de la Generalitat, just a les setanta-dues hores

que el primer representant de la Generalitat de Catalunya, el seu President, m'hagi acusat, ens hagi acusat, d'haver comès aquell tipus de delictes que no són perseguibles d'ofici : les calúmnies. I això, naturalment, col·loca en una situació estranya aquest Grup parlamentari, que li ha demanat aclariments per carta al Molt Honorable President de la Generalitat, que esperem que ens contesti en el to, en la forma i en el fons que esperem que ens contestarà, perquè si no, quan el President de la Generalitat o qualsevol altra persona, o el Secretari General de Convergència Democràtica de Catalunya acusa de calúmnies sis diputats d'un Grup parlamentari i no solament ells sis, sinó la resta de diputats de l'oposició, està caient en allò que ell precisament diu que vol evitar, està caient en una altra figura delictiva, que és el delictes d'injúries, que, lògicament també, com ell diu, haurà de provar, perquè no accepta el Grup parlamentari del PSUC —i crec que no accepten els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra— la més mínima ombra de dubte sobre l'honestetat de la conducta política dels nostres sis diputats en aquesta Cambra i fora d'ella, en els límits de l'ètica política.

I, és clar, aquesta situació d'ambient enrarit contrasta —si m'ho permeten— amb un to de cert relax en el plantejament del debat de Pressupostos d'enguany. Què vol dir això? Des de la nostra manera de veure les coses? Vol dir que aquest enrariment de l'ambient és un enrariment buscat des de la Presidència de la Generalitat, és un enrariment artificial del clima polític a Catalunya, que res té a veure amb la realitat d'aquesta Cambra en el moment present, en què anem a discutir el debat de Pressupostos.

Hi ha un segon element, que segurament justifica la poca ressonància que l'opinió pública té o ha tingut fins avui aquest debat, que és tota la discussió generada per la polèmica del joc a Catalunya. I voldria dir que Convergència aquí obté un primer triomf de la seva Comissió d'Investigació del Joc, que és que ha permès tancar el debat de Pressupostos, i és en el seu ànim —i quedi l'advertència en aquesta Cambra— tancar amb aquest tema tots i cadascun dels debats que ha de tenir aquest Parlament d'aquí a final d'any, començant pel d'aquesta tarda sobre TV3, continuant pel Pla Únic d'Obres i Serveis, continuant per la Llei d'Organització Comarcal de Catalunya, i podríem continuar amb altres matèries legislatives que avui són en aquesta Cambra.

És per això que, des d'aquesta situació certament incòmoda, perquè no podem admetre ni tolerar que el President de la Generalitat ens acusi de calúmnies els sis diputats del PSUC, i espero que la resta de Grups de l'oposició faran esment amb idèntica direcció, amb idèntic sentit en relació amb aquest tema, anem a discutir o anem a donar la nostra opinió sobre per què entenem que caldria tornar al Consell Executiu aquests Pressupostos, per tal que fossin refets. Uns Pressupostos que no són poca cosa, són prop de 700.000 milions de pessetes, uns Pressupostos que, en definitiva, han de dibuixar la política econòmica del Govern de Catalunya per al proper any, llevat que les circumstàncies electorals, que jo espero i desitjo que ens siguin propícies al Grup de l'oposició o, almenys, al que representa el Grup parlamentari del PSUC, permetin donar un tomb a partir de l'estiu.

Uns Pressupostos, senyor Basáñez, que, discrepant de la seva intervenció, no són els nostres. I vostè dirà : això està bé,

perquè la política de vostès, la política de Convergència i Unió no és la política del PSUC.

Però nosaltres entenem que no solament no són els nostres pel que fa referència a la política econòmica a Catalunya, sinó que tampoc són els nostres perquè aquests Pressupostos són també expressió d'una mala política d'aquest Consell Executiu davant del Govern central. I aquí ens podríem referir que aquest Pressupost és el fruit, és el fill d'un mal pacte en el tema del finançament, és el fill d'una poca voluntat de confrontar-se amb el Govern central en aquest tema realment central de la política econòmica que podem fer a Catalunya i és el fill d'una política —aquesta sí que estrictament de vostès i a aplicar a casa nostra— de redistribució de recursos, que no s'ajusta a les necessitats de la Catalunya d'avui.

Per què diem això? Miri, quan vostè ens fa l'informe econòmic financer, i ens l'acompanya —i vull dir-li que jo crec que, almenys en aquest informe, les parts que el nostre Grup parlamentari ha estudiat amb cura, no són fotocòpia de l'informe econòmic i financer de l'any passat—, quan vostès dibuixen el marc econòmic d'Estat en el qual forçosament ens hem de bellugar a l'hora de dissenyar els nostres pressupostos, vostè diu, entre altres coses, el següent: «S'apunta», la política econòmica d'Estat, «a un elevat ritme de creixement econòmic, susceptible de generar unes elevades taxes d'inversió.» Diu més endavant: «S'està reduint la tensió inflacionista.» Diu més endavant: «En aquest context, la promoció de la inversió depèn de l'evolució de la rendibilitat.» Continua: «La política econòmica s'orienta cap a», entre altres coses, «la millora de la gestió i una major presència de la inversió.» Continua: «S'espera un creixement de la inversió en béns d'equip d'un 16%.» Aquest és el marc que vostè dibuixa o una part del marc que vostè dibuixa per a l'Estat l'any 1988. És a dir, dibuixa un marc d'un cert relleu econòmic. Jo hi afegiria, a continuació: en bona part, a causa de moviments estrictament especulatius en el mercat de capitals. I vull dir-li que m'alegra que vostè no ho hagi dit així. Vostè ha parlat des d'aquesta tribuna que l'actual evolució del mercat de capitals implicava que hi havia una certa disfuncionalitat, una certa no-concordança plena entre la situació econòmica al carrer i la situació del mercat financer, i després ha dit, naturalment amb boca petita i no de la manera que ho he dit jo, que esperava que en el decurs del 88 es reduïssin, certament, alguns moviments de tipus especulatiu —el *Diari de Sessions* està per vostè—; nosaltres anem una mica més enllà i diem que aquest cert relleu econòmic a casa nostra és degut, en bona part, a aquests moviments de tipus especulatiu. Marc Estat per al 88, en el qual hi ha una batalla per la competitivitat i per la rendibilitat; és cert, és cert, i aquí vostès coincideixen, en quelcom que nosaltres els critiquem, amb el Govern central, que és el manteniment, no perquè els vingui imposat, senyor Basáñez..., la pregunta no és si li ve imposat per llei el 4% d'índex de creixement dels topalls salarials; la pregunta és si vostè hi està d'acord o no hi està d'acord; si el seu Govern hi està d'acord o no hi està d'acord. Els ha col·locat en el Pressupost... Em fa senyals; això vol dir que hi estan d'acord. És una de les coincidències que el President Pujol fa palesa des d'aquesta tribuna: «La política econòmica del Govern central en aquests moments, l'aplaudim.» Doncs, molt bé, nosaltres no hi estem d'acord, i en aquest tema entenem que el Govern de Catalunya

havia de ser un instrument, prèvia negociació, prèvia discussió amb els ens representatius de casa nostra que fan referència a nivells de discussió de temes salarials, per plantejar-se la validesa o no d'aquest 4%, i si creia que no era prudent, si creia que era excessivament reduït, si creia que no era bo el manteniment d'aquest 4%, plantar-se davant del Govern central per negociar aquesta qüestió, no callar; assentir ara des de l'escó, dient: «No, és que hi estem d'acord», però des de la tribuna, dir: «D'aquest tema, no en fem qüestió perquè ens ve imposat per la Llei General de Pressupostos de l'Estat.» Per tant, disconformitat en aquesta qüestió.

Hi ha un cert marc estatal d'un cert control de la inflació; és cert, no tant com el previst, no tant com el segurament desitjable, però un cert control, i, per tant, hi ha una certa expectativa de creixement econòmic de casa nostra. Doncs, bé, en aquesta situació, en un marc d'Estat que vostè dibuixa, de control inflacionista, d'un cert relleu econòmic, d'una certa voluntat de creixement de la inversió, d'una necessitat de manteniment de rendibilitats i competitivitats, què ha de fer el Govern de la Generalitat de Catalunya amb el seu Pressupost per ajudar a empènyer aquesta situació en aquells aspectes que pugui tenir de positiu? Què ha de fer? I nosaltres ens plantejem que el que no pot fer mai el Consell Executiu de la Generalitat en una situació com aquesta és mantenir el Capítol VI d'inversió directa amb un creixement zero. El creixement de la inversió de la Generalitat de Catalunya 87-88, amb fotocòpies o sense, és zero. Vostès no incrementen ni una peseta —sí, uns quants milions, però fins i tot en la memòria que vostè ens aporta el creixement que hi figura és un creixement d'un 0% d'aquesta inversió. I, és clar, si tenim en compte que el pressupost de les comunitats autònomes, i entre elles la nostra, el que implica és un cert mecanisme de redistribució de rendes, cada cop amb menys limitacions, aquelles expressions a les quals vostès eren tan afeccionats en el sentit de dir: «és que tenim una part important del Pressupost absolutament etiquetada i no la podem destinar a allò que volem», bé, en aquest Pressupost, aquesta part etiquetada és només del 26%, i, per tant, tenen vostès un marge de maniobra al voltant d'aquest 100%, del 74; un 5% de deutes, un 69% incondicionat. Vostè dira: «Oh, és que hi ha Capítol I que, en definitiva, ens ve condicionat»; molt bé, però dintre d'aquest Capítol I, dintre de la seva plantilla orgànica, vostès tenen incondicionadament aquest 69% que, sumat al 5% de deute, dona el 74 al qual jo li faig esment. I, és clar, en aquesta política de redistribució de rendes pot fer diverses coses. Pot dir: «Jo faig una opció per ajudar sectors marginats», o pot no fer-la; pot dir: «Jo faig una opció en matèria d'incrementar la inversió o faig una opció per reduir-la»; pot dir: «Jo faig una opció per eliminar burocràcia o per crear-ne de nova», incrementar les dotacions productives o reduir-les. Jo diria que, resumint, pot fer la doble opció: fer país —que a vostès els agrada— i governar, o bé donar imatge i actuar de repartidora... Sí, governar també els agrada; ara, no em preguntis de quina manera, eh, senyor Conseller?

Per tant, vostès han fet aquesta segona opció; l'opció, resumint aquest Pressupost, de donar imatge i d'actuar de repartidora. I l'han fet des de la seva majoria, però l'han fet en contra del que nosaltres entenem que són les necessitats amb una situació econòmica com aquell marc estatal al qual nosaltres

fèiem referència, perquè, és clar, aquest creixement zero de la inversió ve acompanyat d'una altra xifra, ve acompanyat de la xifra que ens diu que l'increment de la seva despesa corrent per enguany creix pel damunt de l'increment de les operacions de capital, i, per tant, i no li estic col·locant en aquest sac tot el nou capítol de corporacions locals, el trec; fins i tot traient aquest nou capítol de corporacions locals, el creixement de la despesa corrent —65.824 milions de pessetes— es situa molt per damunt de l'increment de les despeses de capital, que creix només en 9.390 milions de pessetes. I, és clar, què vol dir que les operacions de capital creixen en 9.000 milions de pessetes, si el deute emès és de 15.000 milions de pessetes? Vol dir que en pessetes constants, tot el conjunt d'operacions de capital de la Generalitat de Catalunya es redueix en relació amb l'any 1987. Si no féssim la nova emissió de deute, enguany, amb menys assignació, amb menys transferències nominades, etiquetades, el decreixement de les despeses de capital, se situaria al voltant dels 5.000 i escaig milions de pessetes, i, és clar, això ho fem en un context en el qual, per donar una dada de referència, abans de la votació, al conjunt de les senyores i els senyors diputats, dir-los que el Capítol VI, d'inversió, de la Generalitat de Catalunya, el conjunt de les inversions de la Generalitat de Catalunya directes per a l'any 88 són, si sumem el deute públic emès —15.000 milions—, més tot el que vostès han pressupostat de recaptació pel joc, doncs, miri, això sumat és molt més gros que tota la inversió directa que vostès faran. La inversió directa de la Generalitat de Catalunya és exactament, senyor Basáñez, el 79% del que vostès preveuen recaptar per joc més l'emissió de deute públic de 15.000 milions de pessetes.

Nosaltres ens preguntem si és amb aquest creixement zero de la inversió, si és així, com s'ajuda des de Catalunya a una situació d'empenta a aquella situació econòmica de la qual jo abans li parlava.

És clar, en el capítol de les operacions de capital vostès incrementen en un 30% les transferències de capital, i d'aquest 30, un 40% van a l'empresa privada a través de subvencions. D'això, el nostre Grup parlamentari, senyor Conseller, senyors del Govern, en diu la voluntat clara i palesa de privatització dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Vostès han fet per a l'any 88, segurament d'una manera més clarivident que cap any, una voluntat clara de privatitzar el diner públic de Catalunya amb els Pressupostos de la Generalitat.

Vostè em pot dir : «Bé, això és una opció política que fem com a govern. Entenem que hem de destinar els diners a subvencionar les empreses, a repartir a les entitats, a llençar diners a la societat civil, i que, en definitiva, hem de fer menys coses nosaltres.» Bé, hi discreparíem, hi discreparíem. Ara, entendríem els seus arguments si una reducció de la inversió, un creixement poc important de les operacions de capital, i, sobretot, quan aquest creixement va tot inclinat a transferències de capital, comportés, al mateix temps, una reducció amb les despeses de personal —amb els llapis, amb els telèfons, amb l'electricitat, amb els lloguers, etcètera. Si vostès han de repartir diners, no cal que tinguin ni empleats, ni funcionaris, ni gent treballant per controlar les seves inversions. Doncs, no! A un creixement zero de la inversió i a un creixement del 30% de les subvencions, vostès —i fixi's bé—, amb un increment salarial del 4%, que vostès comparteixen, permeten que el Capítol I creixi d'un 16% i el Capítol II d'un 18%. Per tant, de nou fan

l'opció —quan jo abans li plantejava la situació dual— de no eliminar burocràcia : més burocràcia a la Generalitat, més despesa corrent, amb una reducció de la inversió directa i, en definitiva, fent tasques simplement, si m'ho permeten, de caixa única repartidora entre totes les empreses de Catalunya que així ho sol·licitin.

Aquest fet sol, aquesta estructura pressupostària en relació amb la realitat econòmica del país, per si sola, motivaria una esmena a la totalitat. Però és que hi ha més elements.

Jo tinc aquí un llistat de l'increment de les transferències de capital. On es produeixen? És clar, un podria entendre que aquest increment es produís, doncs, a agricultura, posem per cas, perquè a través de la incorporació d'indústries agroalimentàries hi havia un cert transvasament; podria entendre-ho. Ara, no, no; és que les transferències de capital creixen. A Presidència : d'un 81%; a Sanitat —i, és clar, aquí sí que ho entenc, i més avui, diguem-ne, on el senyor Conseller segurament tindrà la sort de firmar una operació que ell va qualificar l'altre dia a un mitjà de comunicació d'extraordinàriament rendible per a la Generalitat de Catalunya, com és l'adquisició de l'Hospital Oncològic—; a Ensenyament, 60%; indústria, un 189% —d'això, en parlarem més endavant—, o, per exemple, en el cas de les transferències corrents, Comerç, amb un 114%.

És clar que aquestes xifres no diuen res, però diuen alguna cosa si les comparem amb unes altres, i quan hem vist que a Sanitat les transferències de capital creixien d'un 56% i després veiem que la inversió es redueix en un 38%, estem entrant en la línia d'allò que deïem abans : voluntat clara d'administrar la Sanitat de Catalunya a través del sector privat, no des del sector públic.

Un altre element que ens va xocar, que ens va fer gràcia. Departament de Justícia, Capítol VI, Inversions —estem parlant d'un moment en què necessitem noves presons a Catalunya, que necessitem condicionar las que ja existeixen, que necessitem un volum important de despesa en aquest camp—, i quan arribem al Capítol VI, d'inversions a Justícia —que aquestes sí que no les poden fer per transferències de capital; aquestes han d'anar pel Capítol VI—, una reducció del 63%. I tu dius : «No pot ser. No crec que el senyor Conseller de Justícia no hagi pressupostat ni una pesseta per a aquest tema.» És clar, és que les ha col·locat en el Departament de Treball —600 milions de pessetes, que tampoc és gran cosa—, 600 milions en el Departament de Treball, per fer què? Per tapar, amb aquests diners més els de construcció de nous centres escolars, la manca d'un programa de foment a l'ocupació real i amb voluntat de ser aplicat en aquest Pressupost. Però és que, fixin-se bé les senyores i els senyors diputats, encara que s'incorporin els més de 1.000 milions a treball per a construcció de centres d'ensenyament, i encara que hi col·loquin els 600 milions per a construcció de noves presons del Departament de Justícia al Departament de Treball, el Departament de Treball, en el Capítol VI, en el seu conjunt, es redueix en un 4%. És a dir, havent-hi col·locat tot això, baixa el Departament de Treball. Per no parlar ja de la Sindicatura de Comptes, a la qual vostès col·loquen en un cert pacte de la fam, amb un creixement de 4 milions de pessetes, 87-88. És a dir, la diferència en un any de creixement, xifres absolutes de la Sindicatura de Comptes : 4 milions de pessetes.

Volien que seguim aquestes comparacions? N'hi ha algunes de molt curioses. Mirin, els diners que tindrà el senyor Prena-

feta per repartir a entitats privades són quasi el doble que tot el pressupost de la CIRIT; els diners que tindrà el senyor Prenafeta per publicitat són cinc vegades el pressupost de la Direcció General de Programació Econòmica; els diners que tindrà el senyor Prenafeta per a relacions públiques i protocol són sis vegades les inversions en programes de recerca de la CIRIT; la subvenció a centres privats de FP de segon grau és infinitament superior a la despesa generada per al funcionament de centres de batxillerat; les subvencions a empreses privades de treball són aproximadament un 1.000% sobre els programes d'ocupació juvenil, i, si volen, podríem continuar. Coses curioses, com que no aparegui ni un mot del Departament de Justícia sobre la catalanització dels jutjats; ni una partida, ni una partida pressupostària en relació amb aquest tema en l'estat de despeses del Pressupost.

Senyor Basáñez, senyors del Govern, en aquell marc de política econòmica d'Estat, de situació econòmica d'Estat, aquest és el pressupost que realment necessita el país? És això? I vostès diran: «Bé, deixi de fer preguntes; passi a un altre terreny.» Jo voldria parodiar a qui era o que és un important cantautor català, que «qui pregunta ja respon», i, naturalment, aquestes preguntes, a ningú se li escapa que porten la formulació d'elements alternatius en línia de modificació d'allò que abans feia esment, que no ens agradava. Per tant, estariem a favor d'un pressupost d'increment molt més important de la despesa de capital, de reducció i contenció de la despesa corrent, i, lògicament, que servís per ajudar les necessitats que entenem nosaltres que són les de Catalunya avui.

Arribat a aquest punt, jo he estat en situació de cometre un error; jo m'he estat rellegant les intervencions dels *Diaris de Sessions*, de tots aquests anys de la segona legislatura, del debat de Pressupostos, i he vist que podria parlar del Fons de Cooperació Municipal —i diria aproximadament el mateix que vam dir el 82, el 83, el 84, el 85—; que podria parlar dels fons de foment a l'ocupació, que podria parlar d'una política de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de poc estímul a la producció pròpia en benefici de la producció aliena, de les males conseqüències que això té i que això significa per al conjunt de l'economia i de la mateixa producció de TV3 a Catalunya, del tractament nefast en matèria de funció pública i de relació amb les centrals sindicals, de la manca d'un consell econòmic i social —el qual, per cert, si volen, si tenen l'amabilitat, el podran prendre en consideració ben aviat en aquesta Cambra, a proposta del nostre Grup parlamentari—, de la lluita soterrada que continua entre el senyor Bassols i el senyor Miró pel control del tema del salvament i de l'extinció d'incendis... Per cert, com és possible que amb un creixement del Capítol I del qual jo abans feia esment, l'únic Capítol I que baixa en tot el Pressupost sigui el dels Bombers de la Generalitat de Catalunya? Què és, que pensen retallar les plantilles, vostès, de bombers? O estaven sobredimensionades? Per què, senyor Bassols, per què, quan tot el Capítol I creix, els bombers baixen? Si ens ho pot explicar, li ho agrairíem. Podríem parlar del diner públic lliurat a l'ensenyament; de l'assistència pròpia o el concert en sanitat; del provincianisme de la normalització lingüística a cultura —són coses que han anat apareixent al llarg d'aquests anys i que, de nou, es tornen a reproduir en aquest Pressupost—; de la desastrosa política d'aval; del tema del deute, el qual nosaltres mai hem criticat de manera frontal,

però que, naturalment, quan observem un increment dels interessos del 31%, quan observem que aquests 15.000 milions de pessetes no es reflecteixen estrictament en el Capítol VI, i quan veiem que hi ha un 70% dels ingressos no etiquetats i que s'incrementen els ingressos propis, no ens agrada l'alt volum de deute present en aquest Pressupost. Podríem parlar de tot això. Jo no ho faré.

Em limitaré, per acabar, a tractar dos temes que em semblen centrals d'aquest Pressupost, i, si vostè m'ho permet, nous. Tema número 1: el Pressupost no respon, des de la nostra concepció, a l'organització administrativa que Catalunya ha d'afrontar l'any 1988. La diferència entre el Pressupost del 87 i el del 88 és que aquí hem aprovat una llei d'organització comarcal, una llei de transferència de competències de les diputacions, una llei de dissolució de la Corporació Metropolitana de Barcelona i una llei municipal, i tot això, en el Pressupost, no li hem trobat. No li hem trobat. Tema comarques: saben, les senyores i els senyors diputats, quants diners hi ha per a les comarques, en aquest Pressupost? Ara els ho explico. En el Capítol IV, transferències corrents, per comprar, diguem-ne, allò, les cadires, les taules, etcètera: 350 milions de pessetes. O sigui, menys de 10 milions de pessetes per comarca i any. O sigui, durant l'any 88 —i m'imagino que, a més a més, és clar, després, per algun tipus de moviment que l'articulat permet, això anirà a parar al sou del gerent, a dos viatges dels consellers comarcals a la capital comarcal per fer un parell de reunions —naturalment, amb l'advertiment que la goma, el llapis i el bolígraf se'ls portin de casa, perquè amb aquest Pressupost no se'ls pot pagar. Per tant, 10 milions per comarca i any. I saben quant hi ha, de transferències corrents?, allò, perquè comprin el primer mobiliari, s'instal·lin i comencin a funcionar? Menys de 3 milions per comarca i any. Senyors del Govern, existiran o no existiran les comarques el 88? Tenen vostès voluntat que això funcioni o no? Potser em diran: «Sí, perquè volem complir la llei». Doncs, si volen complir la llei, per què mantenen les subvencions al Consell Intercomarcal de les Terres de l'Ebre o al Consell de Muntanya, per exemple, que els vam dissoldre amb aquelles lleis, eh? Els vam dissoldre. També deu ser una pàgina d'aquelles fotocopiada, com la que abans plantejava el senyor Curto. I, és clar, aquí torna a aparèixer, doncs, això, el Consell de les Terres de l'Ebre, els consells de muntanya, que nosaltres els respectem profundament, però que estan absolutament dissolts, en aquest moment, a Catalunya, sobre la base de la Llei de Comarques. Senyors del Govern, vostès no volen la nova organització comarcal; aquest pressupost ho diu: no la volen. El que sí que volen —per això hi ha els 10 milions per comarca i any— són agents —no, perdó, anava a dir «agents electorals», no—, gerents electorals a cada comarca, que amb diner públic actuïn sota el dictat més privatista d'un determinat partit polític. Això és el que es desprèn, el que en desprèn el nostre Grup parlamentari, d'aquest Pressupost i de la seva nul·la voluntat de fer funcionar l'organització comarcal a casa nostra.

No apareix el Pla director d'inversions locals per enlloc, per enlloc, i és l'únic instrument que permetria resoldre temes com els plans quadriennals de les diputacions, que estan en aquest moment en tràmit d'execució, que permetria resoldre el tema del cànon energètic, que permetria treure del Pla Únic d'Obres i Serveis allò que no és diner del Pla d'obres i serveis,

perquè no ho és; però, és clar, com que vostès no volen fer el Pla director territorial, com que vostès no volen fer el Pla director d'inversions locals, com que vostès, tot el que sigui orientar mínimament el futur d'aquest país, no en volen ni sentir parlar, vostès incompleixen les seves lleis, vostès incompleixen els seus decrets, vostès no fan cas del que aprova aquest Parlament, i espero que no se'm digui «calumniador» per fer aquestes afirmacions. I, naturalment, quan un va sentir parlar un conseller de la Generalitat a Reus, a l'assemblea de la Federació de Municipis —i d'això fa temps, d'això fa anys—, que el Fons de Cooperació Municipal es crearia en el moment que el tema del finançament estigués resolt, lògicament, no pot menys que preguntar-se on és, ara que vostès han signat el tema del finançament, a l'interior d'aquest Pressupost, el Fons de Cooperació Local.

I segon tema, per acabar : el nostre Grup parlamentari es posiciona davant d'aquest Pressupost per tot el que hem esmentat fins aquí, però també a partir de l'anàlisi d'un tema que hauria de començar a preocupar les senyores i els senyors diputats, que és tot allò que té a veure amb el tema medi ambient, tot allò que té a veure amb el tema ecologista, no amb la concepció devaluada a la qual molts han volgut portar aquest terme, sinó a partir de la seva accepció, de la seva concepció més científica, i a partir, també, de la realitat de Catalunya avui, i de la correlació de forces existents a casa nostra. I hem fet una anàlisi del Pressupost en relació amb aquest tema, i observem que hi ha —i ens disgusta, i ens fa rebutjar el Pressupost— una pràctica desaparició de quelcom que havia estat important i que havia estat un triomf de l'oposició, si m'ho permeten, en la batalla pressupostària —no en aquesta legislatura, on les batalles vénen explicades de bell antuvi, sinó en l'anterior legislatura—, que era tot el seguit de partides que s'havien destinat a mesures de foment de l'estalvi energètic, a mesures de recerca d'energies alternatives, a tot allò que feia referència, en definitiva, a limitar dependències, a eliminar determinats focus contaminants, a eliminar, en definitiva, despeses innecessàries a les empreses de casa nostra, per què no? Això desapareix, pràcticament, i desapareix en un departament que té un creixement del 48% en el seu conjunt. Doncs, bé, aquestes partides desapareixen. Desapareixen, no en la seva pràctica totalitat, però en bona mesura, els plans ordinaris de lluita contra l'erosió o els plans ordinaris de repoblació forestal. I aquí el senyor Basáñez se m'ha avançat i ha dit : «No, és que ja hi ha el programa Foc Verd, que això ho tapa». No, no, no. El programa Foc Verd el vam aprovar com un programa extraordinari per atendre necessitats extraordinàries. Quan vostès diuen : «com que ja hi ha l'extraordinari, retirem l'ordinari», estan convertint el Foc Verd en el programa ordinari, i per a aquest viatge no feien falta alforges! Ens estan donant vostès la raó quan dèiem que el Foc Verd era una pura i simple operació de propaganda i que després, vostès, per via de pressupost —i està en el *Diari de Sessions*—, retallarien el pressupost ordinari per deixar simplement aquest. Hi ha unes insuficients dotacions en matèria de protecció de la natura, hi ha unes nul·les dotacions per ajudar les corporacions locals en la lluita contra els sorolls, contra la contaminació, en la defensa del seu medi, hi ha una manca de previsió de dotacions per empènyer lleis que aprovarà aquest Parlament l'any que ve, com la Llei Forestal, o com la Llei de Protecció dels Animals —en aquest segon cas

sí que hi ha una partida petita, però molt ridícula—, hi ha la manca d'anàlisi d'impacte sobre l'entorn de determinades obres previstes en el pressupost en les memòries adjuntes en el Pressupost; no hi ha cap mesura —en diners— d'introducció d'aquesta temàtica a l'escola... En definitiva, hi ha una despreocupació total per un tema que, des de la nostra concepció, té molt a veure amb el que serà el confort col·lectiu dels habitants d'aquest país el segle XXI i que no estan contingudes en aquest Pressupost.

Per tant, senyor President, senyores i senyors diputats, perquè entenem que l'estructura del Pressupost no s'ajusta a les necessitats econòmiques de Catalunya avui; perquè entenem que aquest és un pressupost que oblida, per manca de voluntat política, el canvi estructural que les lleis d'ordenació territorial col·loquen sobre el territori català; perquè no hi ha la més lleu referència a programes de foment de l'ocupació, entesos com una acció de govern decidida del Govern de la Generalitat, sinó que s'intenta obviar pel subterfugi del que haurien de ser inversions estrictament ordinàries; perquè hi ha una poca atenció, nul·la atenció a tot el que té a veure amb la situació ecològica del país en general, el nostre Grup parlamentari es veu en l'obligació de demanar el retorn d'aquest Pressupost al Govern, cosa que agrairíem que tinguessin a bé també considerar la resta dels senyors diputats i ho poguéssim fer realitat en la sessió d'avui.

El Sr. PRESIDENT : Toca ara la defensa de la tercera esmena a la totalitat, que és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, per començar voldria dir que espero que els diputats de la majoria no interpretin les quatre esmenes a la totalitat que se substancien avui en el Parlament com quatre calúmnies o insídies a la totalitat. (*Remor de veus.*)

Entrarem a analitzar el Pressupost del 1988 de la Generalitat de Catalunya i els seus organismes autònoms. Permetin-me que els digui que és un pressupost important quant a termes de quantitat, espectacular. Tots nosaltres, si fa deu anys ens diuen que avui, per al 1988, gaudiríem d'unes expectatives de fer coses equivalents a quasi 700.000 milions de pessetes, tots hauríem signat el xec en blanc. Amb independència d'ajustaments i petites consideracions, avui gaudiu d'un pressupost per fer una gran política a Catalunya, i aquesta em sembla que és una primera reflexió. Les 400 o 500.000 pessetes per família de Catalunya, o el fet que avui l'Administració de la Generalitat, a nivell, per exemple, d'un municipi, tingui la mateixa despesa per habitant que el mateix municipi, fa que els ciutadans es puguin interrogar : «¿Rebem de l'Administració de la Generalitat els mateixos serveis que rebem dels nostres municipis?» El context en què es produeix aquest Pressupost és un reforçament de l'autonomia, gràcies, lògicament, als pactes autonòmics, que fa que avui, a nivell de l'Estat espanyol, si totes les autonomies estiguessin com a Catalunya, i utilitzant les estadístiques més favorables per a la visió autonomista, un 19% de la despesa total correspondria a l'autonomia; és a dir, d'aquell 25, estem al 19%; mentre la situació del món local català i del conjunt de l'Estat espanyol se situaria en un 11% com a punt de referència. Vol dir que estem en un reforçament autonòmic molt fort, i estem a punt d'arribar al que és un gran

objectiu a nivell de Catalunya, almenys que hem defensat totes les forces polítiques en general.

Entrem a analitzar aquest Pressupost. ¿Catalunya té un moment d'esperança o no té un moment d'esperança? ¿La situació econòmica ha millorat o no ha millorat? És cert, hi ha hagut una política econòmica que ha millorat la situació econòmica. Hi ha hagut una bona resposta d'una societat diversificada, d'una societat industrial molt diversificada, que no ha patit cap reconversió punyent, que li ha permès d'una manera o d'una altra surar amb força. Aquest darrer any i mig ha tingut un creixement important, la nostra economia. Aquest Pressupost, ¿respon a aquestes expectatives o no respon a aquestes expectatives? Amb un pressupost de prop de 700.000 milions de pessetes, ¿és normal que la inversió baixi, o no és normal que la inversió baixi?, ¿és normal que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que dona suport o plataforma de relançament al conjunt d'actuacions del sector públic i privat, i ha de facilitar aquest relançament, és normal que aquest Departament baixi o no és normal que aquest Departament baixi? Aquest Departament baixa, i baixen les inversions de la Generalitat de Catalunya, en termes reals. I, en el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en termes monetaris.

Voldria destacar dos fets dins d'aquesta consideració: la programació de carreteres, tema importantíssim, eix fonamental de les reflexions polítiques del Govern des del 1980. Fa poc vàrem saber que la promesa de 1980, de fer l'eix transversal, començaria l'any 1992. Jo, en aquest cas, felicito el President per reconèixer el seu error de previsió de dotze anys de distància en relació amb els seus compromisos. Però, si nosaltres analitzem el document pressupostari, veurem que tota la programació de carreteres, si analitzem els últims anys, té un retard mitjà de quatre anys; en alguns casos, cinc anys, sis anys, tres anys, dos anys i mig. La mitjana ponderada són quatre anys de retard en el tema de carreteres. O temes tan importants, dins de la política d'obres públiques, com la Junta de Sanejament, tema fonamental per a la qualitat de les nostres aigües, per a la qualitat del nostre ambient, per a la recuperació de residus importants... Resulta que constatem en aquest Pressupost un fet que a nosaltres ens sembla, personalment, molt anòmal: un impost que paguen tots els ciutadans de Catalunya, el rebut de l'aigua, i que representa el 40 o 50% del que paguen els ciutadans de Catalunya, resulta que només la meitat d'aquest impost s'ha invertit en política de sanejament; la resta està al congelador, uns retards importantíssims, està acumulat —es poden donar totes les excuses que es vulguin—, però s'ha deixat de fer una política de sanejament, que els ciutadans de Catalunya els ha anticipat els diners; o sigui, una cosa és canalitzar malament els impostos, orientar malament les inversions, l'altra és una taxa, que és clarament finalista, que vostès no «direccionen» les inversions en funció d'aquesta taxa.

Per tant, senyores i senyors diputats, inversió baixa en un moment d'expectativa econòmica. Qualsevol govern de la seva adscripció ideològica i qualsevol govern, lògicament, de característiques socialistes, socialdemòcrata, en aquests moments hauria fet una política de potenciació de les inversions, perquè és, novament, complementari, fonamental.

Segon tema a destacar: les polítiques de benestar. Aquí ens podríem estendre molt, però vostès tenen una falla molt im-

portant en les polítiques de benestar —evidentment, són insuficients, calia fer un esforç molt més notable en tots els camps—, però tenen una falla molt important en dues direccions: no s'adonen que totes les polítiques de benestar es fan en funció d'integrar programes del conjunt de les administracions operants. Aquí a Catalunya l'Administració local ha fet coses que no havia de fer, és a dir, si els ajuntaments haguessin actuat com la Generalitat s'haurien deixat de fer coses, que no haguessin fet els ajuntaments i que tampoc feia la Generalitat, la qual cosa hauria estat un caos, diguem-ne, per al país. En polítiques de benestar social el que cal és una coordinació administrativa perfecta, una sincronia perfecta, i això només es pot aconseguir amb programes perfectament integrats que tinguin present on hi ha les dificultats. I nosaltres, quan ens trobem amb el Grup de la majoria, que en una recent campanya electoral del lema «Aquí hi ha gana» i «Cal un *sereno* per al barri» en va fer els dos eixos fonamentals de reflexió de la seva alternativa programàtica. És evident que hi ha marginació, que hi ha dificultats, que hi ha situacions de drogadependència, que hi ha sectors marginats, perquè la crisi econòmica ha estat molt forta, però l'obligació d'un govern és «direccionar» aquests esforços en funció d'on hi ha els problemes, on hi ha gana, on hi ha marginació, on hi ha situacions de drogadependència, i fer-ho sempre lògicament coordinant els esforços per fer programes integrats, que tinguin un impacte efectiu en la població. No es pot fer demagogia d'aquest tema, mai!, no s'han de fer mai plantejaments de compassió i de beneficència, sinó que s'han de fer polítiques efectives per a corregir situacions punyents a Catalunya.

En aquest Pressupost vostès no fan polítiques efectives per a corregir situacions punyents a Catalunya. Alguns il·lustres membres del seu Grup, aquí no presents, sí que s'han preocupat des del punt de vista de creixement quantitatiu i de creixement qualitatiu; hi ha hagut una reflexió; hi ha hagut una reflexió política important aquests darrers mesos a Catalunya, però aquests pressupostos, en absolut, es canalitzen en funció d'aquest criteri tan fonamental i tan elemental.

Un tercer element que a mi m'agradaria destacar: jo aquí podria parlar, com a gran preocupació, de l'absència del sindicalisme, l'absència absoluta de l'associacionisme viu de la nostra societat; podria parlar de les polítiques d'ocupació, que continuen fent exactament, diguem-ne, el mateix; podria, per tant, estendre'm molt en aquestes gravíssimes mancances; no ho faré i entraré en el que eren els seus propis compromisos. Vostès a Catalunya el que no poden fer mai és incomplir els pactes i els grans compromisos que vostès fan a l'opinió pública o en aquest Parlament; això és el que vostès no poden fer. Si el President de la Generalitat signa el Pacte Cultural, el Pacte Cultural ha de tirar endavant i si no tira endavant ha de sortir en aquesta tribuna dient per què no tira endavant, quins canvis hi ha hagut d'orientació i quin sentit té de tirar endarrere el que era una de les millors concepcions polítiques que s'havia fet per abastar un tema d'una complexitat tan extraordinària com són les infraestructures culturals que necessita, diguem-ne, un país, element fonamental d'una política nacional. Si el President de la Generalitat o el Conseller d'Economia i Finances, en el seu moment, diu que hi haurà un Fons de Cooperació Local a Catalunya quan tinguem el finançament autonòmic, s'ha de pujar aquí per dir que no es farà aquest Fons de Coope-

ració Local i per donar les raons exactes per les quals no es farà, perquè en aquests moments, senyores i senyors diputats, s'està produint una cosa a Catalunya que és molt, però molt negativa : de la mateixa manera que el Govern de l'Estat, des de fa anys, la relació que té amb els municipis és amb bases objectives, amb un fons que es reparteix amb uns paràmetres objectius, Catalunya és el regne de la subjectivitat, del sectarisme, de la discriminació, i això comporta un malbaratament de recursos de difícil restitució en el temps. Fer un Fons de Cooperació Local a Catalunya és normalitzar les relacions entre administracions, fet que a qualsevol dels països amb sistemes regionals, autonòmics o federalistes existeixen normes objectives de repartiment de fons, perquè això parteix d'un principi fonamental : les institucions democràtiques —hi haurà unes majories o unes altres—, però les institucions democràtiques en temes de fons i de relació interadministrativa s'han d'entendre, perquè els ciutadans no poden pagar mai l'esperit sectari d'algun dirigent que vol impedir aquesta lògica.

Quart element de reflexió : la propaganda política s'ha convertit en la gran política del Consell Executiu de la Generalitat, la gran política!, una política, allò que en podríem dir, diguem-ne, que té densitat, que té nervi, que té presència, que és... Jo els voldria dir, amb tota sinceritat, que jo admeto que el primer i el segon any de la Generalitat de Catalunya cal donar-la a conèixer, cal prestigiar la institució, és positiva una presència activa en aquest sentit, un cert esforç, diguem-ne, de promoció, de publicitat; em sembla molt raonable, però les cotes a què està arribant això no corresponen a cap dels plantejaments mínimament racionals que es poden fer en qualsevol país. He volgut, en aquest Pressupost, agafar el que a nivell d'una empresa privada s'entendrien com a despeses de publicitat i promoció, és a dir, aquelles despeses que no estan lligades amb el fet productiu *stricto sensu*, sinó que són despeses de publicitat i promoció, és a dir, publicacions, protocol, promoció, publicitat i propaganda, accions de promoció i exposicions, i he mirat els departaments i els organismes autònoms de la Generalitat : la xifra a què puja són més de 5.000 milions de pessetes, és a dir, que tot el que és la projecció a l'exterior, imatge, institució Generalitat de Catalunya i els seus organismes autònoms són 5.000 milions de pessetes en aquest Pressupost. Aquesta és una xifra realment important, notabilíssima, amb una incidència en la població que..., jo els diré un detall perquè vostès entenguin clarament el que voldria, diguem-ne, significar : fins i tot jo diria que els socialistes en som una mica responsables, i saben vostès per què? Perquè quan nosaltres fem una conferència de premsa, que tenim la sort que surti a quatre columnes en un diari, que posa en relleu una situació objectiva, i diem : «escolti, el sanejament no funciona», després de dos dies tot de planes dels diaris plens «aigües netes, Catalunya», «aigües netes, Catalunya», «el sanejament funciona», amb la qual cosa, lògicament, nosaltres fins i tot anirem molt alerta a induir a aquest tipus de campanyes de publicitat, però no les facin.

Aquí el que succeeix és que tenim 5.000 milions de pessetes dirigits bàsicament i exclusivament a fer de caixa de ressonància no d'actuacions, no d'actuacions, sinó d'imatges, imatges que la immensa majoria de les vegades no responen a la realitat, no responen a la realitat estricta dels fets, ni responen, ni de bon tros, a la realitat de l'actuació del Consell Executiu;

com a màxim al que es vol fer, però mai al que s'està fent, al que existeix, la relació entre els compromisos que vaig fer i el que he fet; mai donar una resposta democràtica en els temes, sinó fer sempre una fuga endavant, presentant el país com el millor dels països. Resulta que els ciutadans de Catalunya han pagat prop de 15.000 milions de pessetes en impost sobre l'aigua i n'hem invertit cinc, i aleshores estem en un país meravellós, que està fent una gran política de sanejament. Aquest és, diguem-ne, una mica el concepte.

Si nosaltres aprofundim aquest tema, jo sí que els vull dir que, en aquest sentit, jo els anuncio que en els propers dies demostrarem amb dades objectives, concretes i verificables que el Govern de Convergència i Unió, sens dubte, en aquests moments és la institució que més volum de recursos dedica a la propaganda de tot l'Estat Espanyol, especialment en els mitjans àudio-visuals, i això ho farem si és que hi ha dubte, i podríem dir, en aquest sentit, que es converteix en la primera empresa publicitària de l'Estat. Pensin vostès que estem en un mercat de 6 milions de persones; d'això en parlarem els propers dies.

Jo els voldria també assenyalar que dins d'aquest paquet el tema de la Secretaria de la Presidència, que tothom comenta, té més importància del que sembla, perquè la Secretaria de la Presidència és un Estat dins d'un Estat; la Secretaria de Presidència actua una mica allò com les illes verges, vull dir que..., estratègicament situats dins del que són les Antilles, per posar, diguem, una figura geogràfica; té una importància perquè lògicament projecta tot un conjunt d'accions, de promoció, propaganda, subvenció, relació amb mitjans de comunicació, molt significatives.

En el darrer debat es va dir que en aquest tema hi havia radiotelevisió, però si vostès agafen les xifres en relació amb aquest tema, vostès comprovaran que aproximadament aquesta Secretaria disposa de més de 4.000 milions de pessetes al marge del que és radiotelevisió, i són molts diners, molt més important o tan important com el Departament de Turisme, tan important com la Direcció General de Prevenció d'Incendis, tan o molt més important que tots els temes de seguretat pública de la Generalitat de Catalunya, molt més important que 50 de les 64 direccions generals de la Generalitat de Catalunya, etcètera, fent comparances. La seva actuació és una actuació que puja, que redimensiona i que contribueix a ser l'element més actiu dins d'aquesta política de promoció de la pròpia imatge. Per tant, jo crec que és important assenyalar que aquesta propaganda política, que té uns costos, cada cop més elevats, és un dels elements que significa un fre al bon govern del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, perquè una política una mica més prudent en aquest sentit és una alliberació neta de recursos d'uns 3.500 a 4.000 milions de pessetes.

Entrant en el darrer apartat que jo voldria destacar, en aquest Pressupost es produeix un fet —possiblement poc comentat, i per nosaltres molt important—, que és l'espectacular increment del dèficit dels organismes autònoms de la Generalitat i les empreses públiques de la Generalitat. El resultat realment és molt, molt espectacular : vostès saben que en els darrers anys s'ha produït un fenomen arreu de totes les administracions que passa per reduir dèficits de les empreses públiques; això s'ha fet en el món municipal amb resultats excepcio-

nals, que fins i tot s'han capgirat, diguem-ne, tendències, i s'ha fet també en el sector estatal; excepte en el camp de transport, que sempre hi ha hagut problemes significatius, i perquè són uns problemes estructurals, els objectius han reeixit. El sector públic de la Generalitat de Catalunya experimenta un increment molt fort d'endeutament que hipoteca el Pressupost de la Generalitat de Catalunya. Pensin vostès que el dèficit d'aquest sector consolidat, el dèficit són ara ja 58.077 milions de pessetes, amb un increment notable d'un any en relació amb l'anterior de 14.427 milions de pessetes. Aquesta partida significa l'element de referència que condiciona l'expansió de la inversió i condiciona l'actuació, tota, del Consell Executiu de la Generalitat, perquè marca unes pautes, diguem-ne, de conducta que en lloc de frenar el dèficit anem a un increment progressiu del dèficit i condiciona, realment, el marge d'actuació de la Generalitat. Per tant, és curiós que aquells governs que han blasmat el sector públic, aquells governs que podrien inspirar-se en una línia o en unes certes simpaties per la línia conservadora, neoliberal, thatcheriana, en cert moment, resulta que en lloc de fer més eficient el sector públic el que generen és un dèficit importantíssim en les seves pròpies empreses que hipoteca la mateixa actuació, diguem-ne, del Govern. I aquí sí que, senyores i senyors diputats, hi ha una diferència entre el que és el sentit d'un govern que intervé per corregir desequilibris, un govern que intervé per millorar coses, un govern que intervé amb objectius molt concrets de l'intervencionisme que fan vostès, que és l'intervencionisme esbiaixat, distorsionador fins i tot de les mateixes lleis del mercat, i aquest és un element, diguem-ne, substancial que està al llarg del pressupost i que queda expressat en aquestes xifres.

Però, amb tot, senyores i senyors diputats, jo tinc un gran interès a remarcar el següent: aquest era el gran any de l'organització territorial de Catalunya, o és que no vam fer unes lleis tan importants, encara que no fossin per consens? En aquest Pressupost, Fons de Cooperació Local?, no hi és; a comarques?, 9 milions de pessetes per a comarques, per pagar el gerent i para de comptar —el gerent és una mena de cataplasma situat en cadascuna de les comarques de Catalunya, com saben tots vostès—; ens metropolitans?, cap consideració, absència absoluta de cap tipus de consideració. Alguns plantejaments de col·laboració o coordinació institucional, absolutament necessaris en el moment que es produirà un desgavell molt notable institucional al nostre país?, cap element de coordinació, cap element. És a dir, s'ha fet una opció de confrontació institucional sense importar els costos econòmics que això, sens dubte, comportarà; és a dir, es prefereix la línia de l'arbitrisme, es prefereix la línia de perpetuar greus injustícies, es prefereix la línia de malbaratament de recursos, es prefereix la línia del no diàleg amb els ens locals de Catalunya, que seria sens dubte la línia més rendible de totes i que, sens dubte, també donaria més rendibilitat en tant que significa una posició elemental, generosa i objectiva per part del Govern —també els donaria una rendibilitat a vostès—, s'abandona absolutament aquesta línia i es continua com si aquí no passés absolutament res.

Amb la qual cosa vostès han dibuixat i han creat un desgavell territorial, i estan creant les bases per a la gran frustració territorial de Catalunya, i aquest sí que és un element de gravíssima responsabilitat; perquè nosaltres podem estar en profund desacord amb l'organització que han fet, però vostès, com a

mínim, han de ser conseqüents amb les decisions que aquest Parlament ha pres, encara que sigui estrictament amb el suport dels seus vots, però han de ser realment, vostès, conseqüents.

Aquest Pressupost no comporta cap plantejament de desconcentració de la Generalitat, cap; la qual cosa vol dir que estem arribant al 99% de la consolidació del centralisme barceloní; no hi ha cap plantejament lleidatà, gironí, tarragoní, ni cap altre tipus de consideració geogràfica es fa en el conjunt d'aquest Pressupost; ni la mateixa Administració de la Generalitat es situa, l'any 88, en la línia de les previsions de desconcentració, tal com havia dit el mateix President de la Generalitat de Catalunya.

Aquest Pressupost no té un plantejament de política social, en cap moment; ni de millora de la qualitat de vida dels ciutadans; al contrari, s'empitjora, ja s'ha dit, i s'empitjora d'una manera molt ostensible.

Pensin vostès que les oportunitats de vida —el que se'n diu tradicionalment «l'esperança de vida»— dels ciutadans de Catalunya, en les diferents comarques, està en una situació i amb unes diferències molt notables i molt preocupants. Les esperances quant a educació i quant a promoció personal dels ciutadans de Catalunya estan en unes situacions molt baixes perquè no hi ha hagut cap política per corregir les situacions creades. Les polítiques de servei social que no s'han inaugurat en cap moment d'una manera coherent, i fent participar els ajuntaments per multiplicar els esforços, estan introduint més distorsions que reduir els problemes socials que es plantegen en el nostre país.

Pensin vostès que amb la seva política amb aquest Pressupost vostès, sens dubte, estan fent que els rics de Catalunya siguin més rics i que els pobres siguin més pobres. Això és el que vostès estan produint amb aquesta política; aquesta política sense nord, sense orientació, sense prioritat, sense anàlisi de la realitat; perquè només analitzant la realitat i valorant la realitat es pot, o es poden crear els mecanismes per començar-la a transformar; fent una política absolutament aleatòria no es pot fer mai això. És a dir, una bona repartidora seria una bona política per a Catalunya, una mala repartidora és una política nefasta per a Catalunya; aquesta és la diferència, repartir sí, però en funció de criteris al més objectius possibles.

Vostès han fet una política que, en lloc de reduir les diferències socials i territorials existents en el si del territori, ha estat font de desequilibris, i ha incrementat aquestes diferències, la seva política.

Totes les dades apunten a reforçar el criteri que vostès no han atès dues sensibilitats diferenciades i clares que es produeixen a Catalunya, però que són complementàries en la perspectiva d'un Govern progressista o d'un Govern d'esquerreres, i que haurien de ser complementàries per a vostès, si el que volen és donar cohesió nacional a un país: que és la situació del desenvolupament rural, amb tota la seva complexitat, amb comarques marginades, comarques allunyades, comarques que tenen, i volen tenir unes possibilitats de desenvolupament i no tenen els instruments per tenir-les. Per tant, cal una política clara i neta de desenvolupament territorial a Catalunya, seleccionant aquells àmbits. Saben vostès que tenim vint-i-cinc comarques per sota de la mitjana de renda de Catalunya? Aquí surt una política, és el braç d'una política. I és una política que no es pot basar mai en el plantejament de dir:

«Som 950 municipis, anem fent un petita politiqueta per a tots », perquè aleshores surten els bonys, els desequilibris, els tractaments injustos i les situacions que després tenen difícil redreçament, perquè quan es malbaraten recursos és molt difícil corregir-los. I un altre braç d'aquesta política : les evidents bosses de marginació i de dificultat situats en els centres metropolitans i a les grans ciutats del nostre territori. El fenomen rural i el fenomen urbà són fenòmens complementaris, perquè tenen unes dificultats de diferent signe, però són els dos fenòmens que hauria de contemplar una visió pressupostària correcta que volgués reduir aquests desequilibris. És absurd pensar que aquí hi ha una dicotomia entre ciutats hanseàtiques a la resta del país o al rerapaís; no, no, aquí hi ha una Catalunya real, formada per homes i dones, per pagesos, per gent de la cultura, per treballadors, per tot tipus de personatges actius de la nostra història que està patint unes conseqüències d'una crisi econòmica.

A aquests sectors ens hem de dirigir, i no són sectors minoritaris; vol dir que hem d'optar, hem d'inflacionar les polítiques, perquè, lògicament, tota política té els seus agents socials, té els seus sectors socials, perquè, d'una forma o una altra, la política es planteja en el territori i arriba a les persones.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem, sincerament, que la seva política el que fa és incrementar diferències territorials i socials a nivell de Catalunya.

I, per últim, permetin-me que els digui una cosa que, en aquest cas, em sembla una recomanació : facin una política de bon govern; facin una política de govern normal; dimensionin les despeses de luxe, sumptuàries i deformades i situïn, diguem-ne, aquests diners en funció d'objectius nacionals de Catalunya. Què és important? Projectar-nos permanentment dient que som els millors i que nosaltres som perfectes i que som l'essència mateixa de la pàtria o començar a transformar aquesta pàtria que estimem? Jo els invito a fer una transformació, perquè pensin que en la transformació hi guanyarem tots, i el que evitarem serà que una política de malbaratament, d'orientacions equivocades, de pensar que a cops de taló, amb anuncis, amb premses i amb mitjans de comunicació corregim coses, això és absolutament equivocat; el que cal fer són coses reals, explicar coses reals, per una raó molt senzilla, perquè la democràcia només funciona quan els debats són en relació amb promeses fetes, a discursos fets a les investidures, i control d'aquest resultat, i quan els pressupostos responen estrictament, com a conseqüència lògica de les promeses que s'havien fet en un debat d'investidura. Quan les promeses, les paraules i els anuncis estan absolutament allunyats de la realitat dels fets, el que estem fent és una fisura emotiva a tot el país, és desorientar el país i produir que la política no tingui el més noble sentit de la paraula; que la crítica sigui crítica, que la crítica sigui objectivable, perquè el Govern es compromet sempre a donar resposta de per què no ha fet allò que s'havia compromès a fer. Crec que si fem un esforç en aquest sentit, seria positiu.

Senyor President, senyores i senyors diputats, jo voldria... he fet l'esforç per no tocar un conjunt de temes que tenia aquí plantejats i no entrar en aspectes analítics; hi entrarem, els valorarem, sense cap mena de dubte. És difícil dir què és aquest Pressupost; és a dir, un pressupost electoral ho han estat tots, és evident; ho han estat tots de pressupostos electorals; aquest més, perquè, sens dubte, la Secretaria de la Presidència, les

despeses de promoció... El que sí que és veritat és que s'accentua, diguem-ne, aquest tema. És un pressupost que millora la base de relançament del país? No, l'empitjora, molt clarament; baixen inversions claus; hi ha un contrasentit entre el que és una esperança de redreçament econòmic i el que són les inversions en infraestructures, i tots sabem que aquest Pressupost ja incideix, lògicament, en la conjuntura econòmica i en l'estructura econòmica del nostre país. És un pressupost que, podríem dir-ne, ha fet alguna elecció clara que es pugui defensar en el sentit de dir : «hem marcat una prioritat molt clara i som fidels a aquesta prioritat i hi han sortit altres sectors perdent, en aquest sentit»; no és pas veritat. És un pressupost que demostra que el sector públic de la Generalitat ha estat ben gestionat? Al contrari : 58.000 milions de pessetes de dèficit, que són la més gran hipoteca, juntament amb el tema de l'endeutament —juntament amb el tema de l'endeutament—, que té avui el Govern de Catalunya per poder fer política. I això sí que és un tema realment molt, molt preocupant; perquè posa a prova la voluntat d'un govern quant a capacitat de gestió d'empreses, empreses públiques. I això em sembla que és importantíssim, perquè realment no trobarem cap altra administració que hagi tingut un creixement tan espectacular del dèficit de les seves empreses; més aviat tothom ha entès que o controlava el dèficit de les empreses o no podia fer altres coses, i això ha estat una mica el tarannà del país. Per tant, tampoc vostès no han fet això.

Jo tinc la sensació que, malgrat esforços de petites millores tècniques que estic convençut que el Conseller ha fet, jo diria que aquest Pressupost respon a una voluntat clara, inequívoca, de continuar fent el que ens sembli que hem de fer, per aprofitar-nos al màxim d'una conjuntura determinada, i, qui dia passa any empeny, i anirem fent; la qual cosa m'entristeix profundament, perquè el Pressupost d'aquest any havia de significar un punt d'inflexió. Un punt d'inflexió per què? Més recursos que mai, més possibilitats que mai; i un punt d'inflexió en que es podien fer prioritats clares i defensar aquestes prioritats amb valentia. I si algun dia vostès són capaços de definir-se clarament en prioritats, aquest Parlament en guanyarà, perquè farem discussió d'alternatives de polítiques clares sobre temes concrets. I això és la democràcia, la resta són jocs d'artifici; però els jocs d'artifici no els fem nosaltres, els fan aquells que plantegen els documents pressupostaris sobre la base de fotocòpies, sobre la base de saber que entre el pressupost inicial i el pressupost final res té a veure, sobre la base de canvis continuats, diguem-ne, de partida, sense marcar realment quines són les seves senyals d'identitat; i amb una cosa molt més greu : amb un divorci absolut entre les paraules del President de la Generalitat, els compromisos del President de la Generalitat, i els Pressupostos de la Generalitat; aquest divorci significa una fisura profunda. Són vostès els que han de fer el pont; mentre no hi hagi el pont, jo crec sincerament que vostès no han servit als seus electors, perquè si els seus electors els van votar lògicament va ser per un programa i per un compromís programàtic.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Grup d'Esquerra Republicana i defensar la seva esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Senyores i

senyors diputats, per primera vegada des de la recuperació del poder legislatiu català el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana presenta una esmena a la totalitat dels Pressupostos de la Generalitat.

Evidentment aquest fet no necessita cap justificació, però sí que voldríem dir, amb la vostra benevolència, unes breus paraules per explicar aquest canvi d'actitud política. Al llarg d'aquests darrers anys, el nostre Grup ha mantingut una actitud que podríem qualificar de crítica constructiva en relació amb els successius pressupostos que hem hagut d'examinar.

Per una part, no ens hem privat mai de presentar nombroses esmenes parcials, motivades totes elles per un desig de millorar i fer més equitativa la distribució dels cabals públics. Però, en contrapartida, i pel degut respecte a l'anomenat principi de la solidaritat governamental, sempre havíem considerat que hauria estat un contrasentit formar part d'un govern i presentar, a la vegada, esmenes a la totalitat d'un pressupost presentat per aquest mateix govern. Això no ens impedia, certament, de formular públicament les nostres reserves quant a les línies generals de la política pressupostària; i és així, com afirmàvem en aquest recinte el 29 de desembre de l'any passat que si el nostre partit hagués hagut, o hagués tingut la responsabilitat d'elaborar els Pressupostos, ben segur que haurien estat força diferents. Aquest any, el nostre comportament serà diferent, car, a més de presentar una esmena a la totalitat, hem presentat i defensarem un conjunt d'esmenes també globals a diverses entitats que es troben sota la tutela del Govern de la Generalitat. Per què aquest canvi de comportament? Per què aquest canvi d'actitud? Nombrosos són els motius, però ens limitarem a explicar els més fonamentals.

Hi ha, primerament, una motivació de tipus polític: la sortida del representant d'Esquerra Republicana del Consell Executiu no fou l'expressió d'una decisió frívola o capriciosa, sinó que obeïa a un desacord, cada vegada més palès, entre la política seguida per la coalició Convergència i Unió i la que nosaltres preconitzàvem i continuem preconitzant. El debat del mes de febrer sobre el balanç de l'autonomia i el debat de política general del mes d'octubre varen posar de manifest, si calia, la realitat i l'abast d'aquelles discrepàncies. Tenim molt clar que Esquerra Republicana no podia continuar solidaritzant-se, ni que fos relativament, amb una política cada vegada més allunyada dels nostres plantejaments nacionalistes i progressistes.

Això vol dir que ens hem encarat amb el Projecte de Pressupostos amb la filosofia d'un partit que es troba a l'oposició, sense que això vulgui significar que el que ahir trobàvem relativament acceptable avui ho haguem de rebutjar sistemàticament pel fet de no formar part del Govern. Els motius de la nostra esmena a la totalitat són diversos i substancials, i a continuació els explicarem.

Prèviament a tota altra consideració, una raó purament formal: la recent reforma del Reglament de la Cambra ha modificat notablement —vostès ho saben— el desenvolupament dels debats sobre els Pressupostos. La sessió que estem celebrant en aquest moment és un exponent claríssim d'aquesta important modificació. Els debats a la totalitat han adquirit una particular rellevància pel fet de situar-los en un moment processal perfectament diferenciat, talment com una seqüència liminar a l'estudi dels estats d'ingressos i despeses i a l'articulat. És, doncs, una ocasió, per a cada Grup, d'exposar la seva visió

de conjunt, i sobretot els que estan a l'oposició, naturalment, i nosaltres, com a partícips d'aquesta oposició, no podem mancar a aquesta cita.

Entrant ja en l'anàlisi que ens pertoca de fer, ens trobem amb uns ingressos que pugen aquest any, globalment —l'Honorable Conseller ho ha recordat—, a 667.200 milions de pessetes. Aquesta xifra sembla molt important i, efectivament, ho és, és molt important. Però ens cal recordar tot seguit que uns serveis traspassats de la Seguretat Social representen 239.649 milions d'aquest total i que les participacions de les corporacions locals són estimades per un import de 106.346 milions. Si afegim que el finançament condicionat s'eleva a 83.214 milions de pessetes, ens adonarem, una vegada més, que la famosa i tan desitjada autonomia financera queda lluny, molt lluny, de ser una realitat. I si l'autonomia dels recursos ve condicionada en un percentatge tan important, és molt clar que el nostre nivell de llibertat en la despesa és molt limitat també.

Mentre el nostre país no assolirà una plena responsabilitat recaptatòria i una lliure disponibilitat de la distribució dels seus recursos, no podrem parlar d'un veritable règim d'autogovern.

També és un motiu d'inquietud per a nosaltres l'increment del deute —ja se n'ha parlat—; és l'inconvenient de parlar el darrer: haver de repetir conceptes que ja s'han expressat.

L'increment del deute, per un import de 15.000 milions de pessetes, que ve a afegir-se als més de 120.000 milions, generalment reconeguts, sense comptar, naturalment, els deutes contrets per les entitats autònomes i organismes públics sota la dependència de la Generalitat és per a nosaltres —ho diem una altra vegada— un motiu fonamental i seriós de preocupació.

Si s'han esmerçat 3.500 milions de pessetes en concepte d'amortització, això vol dir que l'increment és ja avui de 11.500 milions. L'augment del deute ratlla el 10% del percentatge que representa el doble de la inflació reconeguda. Les justificacions que pretén aportar-les la memòria del Pressupost relatives a les operacions d'endeutament no esvaeixen la realitat d'un endeutament altament preocupant. Ja sabem què se'ns dirà: que encara no hem assolit els límits o els sostres legalment autoritzats, però el fet, el fet evident, senyores i senyors diputats, és que hem arribat a una situació en què haurem d'augmentar forçosament el deute solament per pagar els interessos, car, actualment, es produeix aquest fet insòlit que les operacions d'endeutament proposades per l'article 16 de la Llei de Pressupostos no arriben a cobrir l'acumulació dels interessos.

És ben conegut que el nostre partit ha presentat tothora, ha preconitzat tothora una política restrictiva en aquesta matèria. Arran dels Pressupostos del 87 vàrem presentar un conjunt d'esmenes destinades a reduir el volum del deute. Aquesta política, la mantenim per al Pressupost del 1988, i podem citar, com a exemple, que únicament al Departament de Presidència, el nostre Grup ha presentat un conjunt d'esmenes que, si s'acceptessin, representarien una reducció de 1.000 milions de pessetes del deute contret per la Generalitat.

I tot això hauria de conduir-nos, a manera de reflexió, a pensar sobre les excel·lències del sistema de finançament que vàrem inaugurar l'any passat, car, si realment el sistema fos tan bo com es pretén, no s'hauria de recórrer a més endeutament, que, per altra part, és adreçat a finançar partides que ben poca cosa tenen d'imaginatives o d'innovadores.

Voldríem fer unes remarques també sobre les previsions

d'ingressos provinents del joc. Ens diu la memòria que, pel que fa als tributs creats per la Generalitat, el joc de la plena i el recàrrec sobre les màquines escurabutxaques, els ingressos previstos pugen a 7.450 milions de pessetes, la qual cosa representa un increment al voltant d'un 5% sobre allò pressupostat per al 1987. I la mateixa memòria ens explica que l'augment previst per als recursos del Tresor, derivats de les actuacions de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, passen dels 1.000 milions previstos per al 1987 als 6.000 milions per al 1988.

I la memòria explica a continuació —i cito textualment perquè la cosa val la pena— : «Aquells darrers ingressos segueixen un ritme d'augment que està en funció de la posada en funcionament de noves actuacions. En el moment actual», diu la memòria, «pot afirmar-se que els ingressos per al Tresor en l'exercici del 1987 assoliran uns 3.500 milions de pessetes, per la qual cosa l'augment de les previsions per al 1988, respecte a la recaptació real, seria del 71%». Aquesta declaració ens demostra, d'una part, la feblesa de l'argumentació que consisteix a afirmar que la capacitat jugadora d'un país té uns sostres i unes limitacions i que, per tant, promocionar una determinada manera de jugar-se els diners no és fomentar l'hàbit del joc, perquè qui juga en un lloc, no juga en un altre. Les mateixes declaracions del Consell Executiu recollides en la memòria-pressupost ens demostren que els increments de «rendiment», entre cometes, s'exerceixen simultàniament en totes les formes de joc.

I si, després d'això, algú continua sostenint que no s'està vulnerant la legislació catalana d'aquesta matèria, ja no es tractarà solament de negar l'evidència, sinó també de donar proves d'una innegable mala fe.

Una altra remarca relativa als ingressos ens la suggereix el decrement —quina paraula més lletja!— del 29% de la recaptació prevista per a l'impost general sobre successions, en relació amb allò pressupostat per al 1987.

Aquesta disminució és conseqüència de la nova Llei de l'Impost sobre Successions i Donacions, que portarà, com a conseqüència, una disminució important en el volum recaptatori de l'impost. Però la lliçó que volem treure d'aquest fenomen és la feblesa del nostre sistema financer, ja que queda ben demostrat que els tributs cedits a la Generalitat es veuen forçosament mediatitzats per les lleis de l'Estat i que les nostres previsions i càlculs polítics de cara al futur sempre estan supeditats a la bona voluntat o a les preferències del legislador espanyol. I és aquesta, si més no, una altra prova de la lamentable absència d'autonomia financera que aquest Parlament reclama contínuament i ineficaçment des de fa set anys.

En fi, queden per resoldre allò que se'n diuen les compensacions per serveis estatutaris —l'Honorable Conseller s'hi ha referit—, és a dir, el que vulgarment anomenem «els serrells». La memòria-pressupost ens parla tímidament d'aquest tema dient que és una qüestió que està en curs de negociació. El Conseller ens ho ha repetit, ens ho ha confirmat, i ens ha dit que ens anirà informant puntualment dels avenços que hi hagi en aquest tema. Però bé, jo he de manifestar el meu escepticisme perquè si per negociació s'entenen les reunions com la darrera que va celebrar a Madrid la Comissió coordinadora Estat-Generalitat, ja podem carregar-nos de paciència, perquè això va per molt llarg.

Tot Pressupost ha de contemplar-se sota una doble vertent :

política i econòmica. Les prioritats polítiques i el sentit econòmic són les dues característiques bàsiques per analitzar-ne el contingut. No entrarem ara a detallar les prioritats polítiques, no pas perquè no les considerem importants, sinó perquè políticament el Pressupost és l'estructura de suport d'una determinada acció de govern i reflecteix en les seves partides les opcions i les actuacions que es volen emprendre. Es pot estar d'acord o no amb aquestes prioritats, i nosaltres manifestem ja, des d'ara, que assumim uns graus elevats de desacord que quedaran concretats en el seu moment.

Diguem, però, ja des d'ara, que persisteixen, si no s'agreugen, els abusos assenyalats en el curs d'aquests darrers anys. Pes excessiu de les despeses de personal, excessiva burocratització, generositat excessiva a favor de les partides netament improductives, sorprenents globalitzacions d'algunes partides que contrasten amb un detallisme exagerat d'algunes altres. Massa diners per a propaganda, publicitat, publicacions, estudis i dictàmens. Insuficiència en els capítols reservats a les inversions i, per exemple, a la lluita contra l'atur.

Les esmenes que defensarem en els capítols i articles dels diversos Departaments tradueixen la nostra disconformitat per tots aquests defectes que ja comencen a esdevenir crònics. Denunciarem, com ja ho hem fet altres vegades, les dotacions multimilionàries, poc o gens explicitades, com, per exemple, els 34.800 milions de pessetes del Gabinet del Conseller de Treball, sota el concepte : «Altres despeses diverses». És a dir, ara no solament hi ha despeses diverses difícils de justificar, sinó que «altres despeses diverses», i per un import, si us plau, de més de 34 milions de pessetes. O bé, els serveis de nova creació; partida que apareix en diversos llocs amb dotacions molt considerables, sense que es tingui ni idea de quins seran aquests serveis. O bé altres subministraments que el Departament de Treball, per exemple, dota amb 25 milions de pessetes.

En canvi, hi ha una notable proliferació de partides obertes simbòlicament amb 1.000 pessetes, algunes de les quals es van perpetuant any darrere any. En el Departament de Política Territorial, per exemple, n'hem trobat més de vuitanta. Les dotacions per estudis i dictàmens segueixen una brillant carrera sense que sapiguem perfectament qui els fa ni qui els exigeix, encara que no tinguem cap dubte sobre qui els paga.

Ja seria hora que es prenguessin les mesures adequades per tal de donar més transparència a aquestes previsions de despeses, que susciten molta reserva i molt escepticisme, i és en part fent-nos eco d'aquestes reserves que hem presentat un conjunt d'esmenes al text articulat, que tenen per denominador comú l'exigència d'un major control per part del Parlament i del mateix Consell Executiu, i una major publicitat que cal donar a certes actuacions amb les corresponents insercions al *Diari Oficial de la Generalitat*.

Ens ha divertit molt una partida del pressupost del Departament d'Agricultura, que destina 1.200.000 pessetes a ajuts per danys catastròfics. Recordem, senyores i senyors diputats, que l'any passat hi havia una dotació de 2.000.000 de pessetes de la mateixa partida, i que ja vàrem qualificar de ridícula des d'aquesta tribuna. Bé, jo voldria demanar a l'Honorable Conseller d'Agricultura quines catàstrofes pot arribar a paliar amb 1.200.000 pessetes. En canvi, no ens hem divertit gens, senyores i senyors diputats, sinó que ens hem indignat profunda-

ment constatant que no hi havia pràcticament res de previst per a la construcció del tan esperat monument al President Macià. En un altre ordre d'idees, hem de constatar que les quatre lleis aprovades el mes d'abril d'aquest any, relatives a l'ordenació del territori —i això ja ho han recordat molt eloqüentment els il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula—, no han pres en consideració les obligacions que imposa aquest conjunt de lleis votades pel Parlament de Catalunya. Coses tan importants com són el finançament dels consells comarcals, per facilitar el compliment de la seva comesa, que els obliguen les lleis arodaves per aquest Parlament, o bé l'adequada articulació dels pressupostos per tal que els municipis, d'acord amb una política de descentralització de funcions, rebin en l'aspecte financer les suficients aportacions de la Generalitat. Poca, poquíssima cosa s'ha fet en aquest aspecte, i el nostre Grup ha presentat també un conjunt d'esmenes destinades a dotar les corporacions locals amb uns recursos complementaris que els puguin ajudar —no diré que puguin fer-ho únicament amb això— ajudar a assumir les seves responsabilitats que els encomanen les lleis votades pel Parlament de Catalunya.

I per no allargar excessivament la nostra intervenció, no farem esment ni comentarem les esmenes globals que hem presentat al Departament de Presidència i a una colla d'entitats públiques dependents de la Generalitat; les defensarem aquí al Ple, amb tota la seva amplitud i profunditat, una vegada que hauran passat pel purgatori de la Comissió d'Economia i Finances. Ja en parlarem, de tot això, però en aquest moment processal ens cal exposar, sobretot, quin és l'eix central de la nostra oposició a aquest Pressupost, que podríem sintetitzar afirmant que l'anàlisi econòmica objectiva d'aquest projecte ens condueix a considerar-lo com a totalment inadequat a la conjuntura econòmica actual del nostre país.

En efecte, després d'una llarga i penosa etapa de crisi econòmica, ha començat una etapa de recuperació —ja s'ha dit en alguna altra intervenció. Recuperació lenta i difícil, és cert, però recuperació al cap i a la fi. Ho estan assenyalant els indicadors de l'activitat econòmica, ho reconeixen els estudis estadístics i comparatius, ho proclamen els especialistes i els polítics i el nostre President Pujol ho està manifestant continuament ací i fora d'ací, cada vegada que l'ocasió se li presenta.

I si això és així, que això és així, l'ortodòxia econòmica més elemental aconsella d'orientar la despesa pública cap a opcions a llarg termini, i, curiosament, el Pressupost que ens presenta el Govern posa èmfasi —un accentuat èmfasi— en la despesa corrent, en contra de la despesa en inversió, i valora massa significativament les realitzacions a curt termini. Se'ns presenta una política econòmica basada en la concessió de subvencions, que introdueixen una esbiaixada a favor dels qui la reben, i, alhora, creen un greuge comparatiu per als no-beneficiaris.

Es parla molt del caràcter electoralista d'aquest Projecte, d'aquest Projecte de Pressupost. Nosaltres no som partidaris de llançar al vent desqualificacions més o menys fonamentades, però, en aquest cas, no ens queda més remei que creure que un Pressupost com el que se'ns proposa, malgrat una conjuntura econòmica favorable, malgrat un sistema de finançament de la nostra institució molt més estable del que era l'any passat, només es pot comprendre per la proximitat de les eleccions autonòmiques. Aquests Pressupostos, al nostre judici, no aju-

daran o ajudaran molt poc a millorar la situació del nostre país de cara als reptes que tenim plantejats de cara al futur. Es tracta d'un Pressupost continuista, mancat d'ambició i d'imaginació. Analitzant les diferents partides i comparant-les amb les dels anys anteriors, es té la sensació que el Consell Executiu està instal·lat confortablement al damunt d'un esquema pressupostari totalment rutinari, en el qual només s'introdueixen alguns retocs poc significatius, més propis de les reivindicacions *pro domo* dels consellers i dels directors generals que d'unes opcions polítiques determinades. Si el Pressupost és l'eina fonamental de tot Govern que es respecta i el reflex dels seus objectius, haurem de concloure que l'actual Govern de Catalunya, negligint les legítimes aspiracions del poble que representa i defugint els grans desafiaments que tenim plantejats, es conforma amb una política curta de vista -a la *petite semaine*, en dirien els francesos-, i, sense que això vulgui interpretar-se ni pejorativament ni allusivament, podria tenir el lema d'anar tirant de la rifeta.

Però, malauradament, en lloc de corregir els defectes que venim arrossegant de fa anys, es consoliden i s'agregen; en lloc de disminuir les despeses improductives o sumptuàries, deixem que prossegueixin una pròspera carrera de devoradora de partides; en lloc d'harmonitzar l'orientació dels diferents departaments de cara a la realització d'una política d'una nació que sap on va, el Projecte de Pressupost ens dona la sensació d'un estira-i-arrotonsa de les conselleries per obtenir majors dotacions per a les respectives parròquies; en lloc d'aprofitar una relativa estabilitat en el sistema de finançament per abandonar unes inèrcies i uns continuïsmes que avui ja no tenen cap justificació, el Consell Executiu s'entossudeix a perpetuar-les; en lloc de servir-nos d'una conjuntura econòmica més favorable per llançar-los ardidament cap a horitzons més ambiciosos, el Govern s'installa en una confortable rutina, any darrere any, pressupost darrere pressupost. I, correlativament a una actuació política feta de resignació, de pactisme a ultrança i de victimismes esbravats, se'ns proposa una acció social i econòmica que no gosa trencar cap tradició, per indesitjable que sigui. En uns moments en què el nostre país necessitaria una ambiciosa projecció de cara al futur, el Govern ens proposa, a través d'aquests projectes, uns objectius mediocres i poc esperançadors.

A nosaltres, a l'Esquerra Republicana de Catalunya, això no ens convé i tenim la profunda convicció que això tampoc convé a Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Defensades ja totes les esmenes, cal preguntar si hi ha algun diputat que vulgui fer un torn en contra. (Pausa.) L'Il·lustre Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup de Convergència i Unió faré un torn en contra de les quatre esmenes a la totalitat que s'han presentat aquest matí a tots nosaltres, a la Cambra representativa de Catalunya.

El senyor Maties Vives ha començat parlant de calúmnies, d'injúries, d'enrarament artificial de l'actitud dels seus sis diputats. No és que jo li demani comptes d'aquestes paraules -evidentment són justes i legítimes des de la seva perspectiva-, però jo sí que podria dir al senyor Vives que jo vaig ser present

en aquest acte al qual es refereix el senyor Vives, i, almenys jo, no hi he trobat ni cap intencionalitat ni cap contingut injuriós. En canvi, sí que crec que, no ja el senyor Vives o jo, sinó tots nosaltres, senyores i senyors diputats, em sembla que hem assistit personalment, directament, solemniament, a un acte del Parlament de Catalunya amb unes paraules que s'han adreçat aquí al Govern i al Grup de Convergència i Unió, paraules que fan referència al desvergonyiment, a la mala fe, de sectors en decadència que se'n vagin a casa seva, tota una pila d'altres elements que això em sembla que, amb tota naturalitat i amb tota tranquil·litat, que sí que hi ha calúmnies i que hi ha injúries. Perquè jo acostumo a sortir a la tribuna a fer les meves intervencions, però moltes vegades no ho faig perquè tinc molts papers —la meua mala memòria no m'ajuda suficientment—, i per això faig moltes intervencions també des de l'escó estant; però és que he volgut sortir, encara que només fos simbòlicament, per donar una rèplica com cal a l'acusació totalment esbojarrada que se'ns ha fet, que si els diputats de Convergència i Unió tinguéssim consciència no sortiríem, no pujaríem aquí a respondre les esmenes a la totalitat, més quan es tracta d'una esmena a la totalitat que no té cap base ni cap fonament seriós ni econòmic; perquè jo sóc el primer a reconèixer la legítima alternativa política, i en parlarem, i aquí s'han donat uns arguments que nosaltres, evidentment, la majoria d'ells no els compartim, i, per tant, intentarem rebatre'ls des de la nostra òptica, i confio a aconseguir-ho, però és que en algun cas, o, millor dit, en un cas concret, aquests arguments són inexistents o, almenys, són inexistents quant a la realitat. Jo recordava aquells estudis medievals dels escolàstics, quan parlaven del nominalisme, del *flatus vocis* —paraules buides—, però, bé, com que, evidentment, i el Reglament de la Cambra ens hi obliga, i amb molt de gust ho faig, i la cortesia parlamentària i el tarannà de tots nosaltres i també el meu m'obliga al mínim deure estricte de contestar les preguntes, les qüestions, els temes que s'han suscitat, doncs, jo també inclouré aquesta, diguem-ne, esmena a la totalitat del Grup Popular als Pressupostos de la Generalitat per a l'any 88.

En principi, seguiré l'ordre que s'ha fet, però, bé, jo podria fer una advertència : que, especialment per part del Grup comunista i per part del Grup Socialista, la major part d'argumentacions que s'han donat —i és just i és legítim perquè corresponen a uns punts de vista, a unes opcions, a unes alternatives polítiques—, jo diria que gairebé han seguit fil per randa les d'argumentacions i les temàtiques dels exercicis anteriors. Jo precisament portava aquí, amb prevenció, el *Butlletí* de la sèrie P, número 78, del 29 de desembre del 86, on hi ha les intervencions de l'Honorable senyor Armet i de l'Illustre senyor Lucchetti, antecessor del senyor Vives en aquesta activitat concreta de fer la defensa de la posició del Grup del PSUC en el tema pressupostari, i jo diria, podríem anar-ho repassant i veuríem que és exactament la mateixa temàtica, evidentment amb unes paraules diferents —que aquí hi ha l'habilitat dialèctica ben prou provada de tots aquests senyors, il·lustres companys d'escó—; però no ho faré. Remeto els senyors diputats a aquest text. I, és clar, tornem a insistir i, probablement, les nostres argumentacions també sonaran a cosa coneguda, perquè, realment, el Pressupost —això ho hem dit moltes vegades— respon a una alternativa política, a un resultat xifrat d'una acció de govern i és lògic que també nosaltres, en aquesta

línia honorablement continuïsta que se'ns ha acusat —i és cert : aquest Pressupost de la Generalitat de Catalunya continua la brillant tasca del Consell Executiu de la Generalitat al llarg d'aquests tres anys anteriors, almenys des del nostre punt de vista, evidentment, i acceptem, com és lògic, la discrepància.

És clar, hi ha temes molt puntuals. Per exemple..., no ho sé, en la intervenció del senyor Vives he vist una petita diferència en les temàtiques dels anys anteriors, quan ha fet referència al tema dels bombers —jo ja sé que el senyor Maties Vives, entre moltes especialitats, té una especial preocupació i coneixement del tema de la prevenció i extinció d'incendis. És clar, ja ha llançat aquí una acusació, dient : «El Capítol primer de bombers baixa. Què ha passat aquí?» És clar, en unes altres circumstàncies —i això ho lligo una mica amb el que deia el senyor Víctor Torres, que ell en certa manera, no diré justificava, però invocava com a mòbil de presentació de l'esmena a la totalitat el canvi de mecànica de tramitació del Pressupost—, aquest tipus d'esmena o aquest tipus de pregunta en el sistema anterior de tramitació del Pressupost s'hauria fet en comissió, com moltes vegades feia el Grup del PSUC, les esmenes que en deien d'informació : «què ha passat aquí?». S'hauria donat la informació i ja estava. Ara, aquí, ha donat la sensació que aquest era un gran tema que formava part de l'oposició frontal del grup comunista al Pressupost de la Generalitat i la petita i innocent explicació és que, si es mira amb més atenció el pressupost dels bombers, es veurà que aquesta partida de 2.551 milions, estrictament a la Direcció General, ve completada amb el tema de Seguretat Social i complements de productivitat, que, com totes les altres direccions generals, van incorporades a la Secretaria General del Departament. En tot cas, jo voldria tranquil·litzar el senyor Vives, i en Comissió espero tenir-ne ocasió, o el meu company que porti aquest departament, tindrem ocasió de puntualitzar i clarificar el tema, i que, en tot cas, el crèdit total resultant és no sols igual, sinó superior i sempre suficient per afrontar les necessitats de l'any 88.

Bé, doncs, com deia, entrem en la primera esmena a la totalitat, l'esmena del Grup Popular, esmena que ha fet potser més..., o gairebé tota la seva atenció, l'ha posada, en primer lloc, en una acusació teatral, dient que el Pressupost de la Generalitat era un desastre, que les xifres són totalment diferents de les que ha explicat el senyor Honorable Conseller, i no sols les explicacions que ha donat verbalment, sinó tota la nombrosa documentació que hi ha en el Pressupost. Aleshores, potser sí que per un moment ha trontollat la meua seguretat. L'experiència, doncs, de vuit anys d'intervenir en els pressupostos de la Generalitat sempre m'ha fet veure que els pressupostos estan, dintre del que cap en una obra humana, perfectament consolidats, perfectament estabilitzats, perfectament justificats; però en veure el braó, la vehemència, que se'ns acusava que tot no s'aguantava per enlloc, he pensat : «potser sí, a veure què...», i, aleshores, resulta que l'argumentació ha consistit estrictament a agafar totes les xifres i dir que no valen per res, i buscar una *ratio* de totes les xifres en relació amb els dies de l'any, no sé fins i tot si naturals o dies laborables, però, bé, en definitiva, jo crec, senyores i senyors diputats, que això no és seriós.

I l'altre gran tema que, amb un aparell teatral —que és legítim—, acompanyant de voluminosa documentació que

s'ha anat dipositant amb sonor impacte en el sòl de la Cambra, doncs, s'ha passat revista —segons sembla— a una documentació —que és important, però de caràcter complementari— que són els pressupostos per programes, i s'ha anat dient : «de la plana tal a la plana tal és còpia o fotocòpia de l'any passat, i en la plana tal...», i s'ha anat fent tota aquesta relació. Bé, jo no tinc aquí..., no venia amb tots els pressupostos per programes. Els senyors diputats que, juntament amb mi, han collaborat des de l'oposició en anys anteriors en aquests debats saben que jo tinc una especial predilecció per invocar els pressupostos per programes, perquè clarifiquen molt els temes, freds, numèrics, del Pressupost, doncs, saben, insisteixo, que hi tinc una certa predilecció i, per tant, doncs, no comptava, avui, haver-los de portar, però afortunadament, afortunadament, portava les primeres planes del pressupost per programes de Presidència de la Generalitat —el primer Departament, comencem per aquí—, i, aleshores, només, no ja al llarg d'aquest estudi o d'aquesta memòria o d'aquest programa xifrat, explicatiu, de quins són els programes que porta a terme aquest Departament, sinó a les primeres ratlles, a la plana 5, perquè la plana 3 és el títol i la plana 4 és l'índex de l'estructura de programes —per tant, no es necessita aprofundir molt en la lectura o en l'estudi dels programes—, es diu : «El Departament de Presidència divideix la seva estructura pressupostària en sis unitats o serveis diferenciats», i, aleshores, anuncia Secretaria General, Direcció General de Joventut, Direcció General d'Esports, Direcció General d'Afers Interdepartamentals i CIRIT, i, aleshores, diu : «Per raons de simplificació pressupostària, s'integra en el Servei 01 des de l'oficina del President i Consell Executiu a tota l'estructura bàsica del Departament de Presidència, i nombroses comissions i organismes que d'ells depenen.» Vol dir que, aleshores, tot aquest gran reguitzell amb el qual se'ns ha obsequiat aquí, sobre les mancances de personal, les mancances de Capítol II, d'una sèrie de departaments, de direccions generals, etcètera, doncs, amb una mera, inicial, primària lectura del Pressupost per programes, veurien que, en la major part dels departaments, en començar, en la Secretaria General, per raons explicades, s'hi acumula la major part de despeses comunes o despeses genèriques.

Per altra banda, és evident, si vostès repassen —i els convido a fer-ho, i en Comissió tindrem ocasió d'efectuar-ho amb detall— la documentació complementària aquesta de què estem parlant, veuran que aquí no es parla dels programes nous, sinó que es parla, evidentment, de tots els programes que despleguen els departaments, i, és clar, no ho sé, un programa del funcionament de la secretaria administrativa o un programa de serveis de manteniment, evidentment, són similars any darrere any; per tant, doncs, no hi veiem cap dificultat addicional.

Feta aquesta rèplica, la qual em semblava que un mínim de cortesia parlamentària m'obligava a fer, passem a esmenes més serioses. (*Remor de veus.*) El Grup del PSUC ha fet referència a un tema potser marginal, però en aquest debat, creixentment polític, diria jo, de motivació política electoral, aquí sí que autènticament electoral... Sembla que tots vostès, senyores i senyors diputats, sigui dit entre parèntesis, han estat conscients que la preocupació dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, molt relativament, guardaven una relació directa amb el Pressupost. El Pressupost, en aquesta esmena a

la totalitat, ha estat gairebé un pretext per fer sortir en aquesta tribuna elements importants —suposo— i que preocupaven els respectius oradors, perquè el senyor Vives, en una primera explicació, segons ell important, és que la Comissió d'Investigació del Joc és el que permetrà tancar tots els debats que hi haurà. Això s'ha dit, senyor Vives, n'he pres nota. (*Remor de veus.*)

Un tema, que aquest sí que és tradicional del Grup del PSUC, és el de considerar —i hi estic totalment d'acord, senyor Vives— que els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya no són els del PSUC; evidentment, són els de Convergència i Unió. Ha cuitat a dir, el senyor Vives —i forma part de l'opció dintre d'una delimitació d'espais electorals evident—, determinar que, de la mateixa manera que el seu Grup s'enfronta de manera important al Govern de la Generalitat, també s'enfronta amb el Govern de l'Estat. Això ho ha utilitzat per fer alguna referència al fet que, en anteriors ocasions, el senyor Lucchetti i el senyor Ribó havien fet crítiques importants al tema del finançament, al sistema del finançament. L'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances ha descrit, s'hi ha entretingut, podria dir, un percentatge important de la seva presentació, perquè, en definitiva, com ell ha explicat, aquest any és el primer any en què, de manera plena, funciona el nou sistema de finançament pactat i establert fins a l'any 92. I, aleshores, amb una sinceritat i amb un realisme que l'honora, n'ha explicat els avantatges, que n'hi ha moltíssims; perquè ara tot són fer-se el llepafils dels inconvenients que té el sistema actual de finançament, i nosaltres som els primers que ho coneixem, però en els moments anteriors tots nosaltres, tot l'arc parlamentari, coincidíem cada vegada més en la crítica del sistema anterior, i, si bé és cert, per això, que l'any anterior, en el moment de fixar el percentatge de participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat, el seu Grup no s'hi va mostrar d'acord, aquest any, almenys aquesta és la referència que en tinc jo, no hi ha hagut oposició.

Un altre tema que ha tocat el senyor Vives, i després el senyor Armet també n'ha parlat molt, és el tema del marc econòmic, i també —m'ho deixava— el senyor Víctor Torres ha motivat, de manera important, l'esmena a la totalitat d'Esquerra Republicana en la qüestió de si el marc econòmic és favorable o no és favorable, si el Pressupost de la Generalitat ajuda o no a millorar la situació. Aquest és un tema —i el senyor Conseller, recordaré que ha explicat bastant quina és la situació d'aquests moments, moments plens d'esperança, evidentment; s'han citat uns índexs econòmics favorables, s'ha citat un creixement que, realment, com deia el senyor Armet, crec recordar, no es podia esperar fa poc temps i que és fruit d'una política econòmica que, en gran part, és mèrit, i s'ha de reconèixer, del Govern central, però també és mèrit, en gran part, encara més important, de la conjuntura econòmica internacional; i, bé, el senyor Conseller ha explicat —i em sembla que tots som conscients d'aquesta situació— que aquest marc que en aquests moments és moderadament optimista està amenaçat per incògnites, per núvols considerables. El senyor Basáñez ha parlat del tema que està en la ment de tots, el tema del paper de l'economia nord-americana en una situació en què l'actual President està en la tessitura d'allò que en l'argot americà se'n diu el *lame duck*, l'ànec coix : està acabant el segon mandat sense possibilitat de reelecció; President

que és conegut per la seva indecisió. Jo recordo —els ho explico— la caricatura..., sempre, potser, és un excés, però moltes vegades és representativa, i així no sé si vostès han vist una caricatura política en el diari *The Washington Post*, en què es veu una cartellera cinematogràfica, i diu : «L'actor Ronald Reagan en el paper estelar de la seva carrera cinematogràfica : *La vida de Herbert Hoover*». Aquest és un problema, perquè la situació..., i això, totes les senyores i els senyors diputats, que suposo que la majoria de vostès segueixen l'activitat econòmica, saben que en aquests moments tots els observadors de l'economia mundial intenten explicar-nos i explicar-se entre ells —fa una mica la sensació d'allò, de xiular en la foscor per infondre's mútuament ànims—, explicar-nos que la situació actual és molt diferent de la del 29, i realment hi ha molts arguments, hi ha tot un tema, i, per no anar més enllà, diria que hi ha un element important que últimament havia estat menyspreat, que és el keynesianisme; jo celebro —aprofito per celebrar-ho— que un alt dirigent del PSC no fa gaires dies ha invocat la necessitat —sí, el senyor Sala— de recórrer a una política keynesiana. Els que som keynesians d'obediència estricta des de sempre ens en sentim afalagats (*remor de veus*), però, realment, realment, sembla que coincidirem que, en l'esforç de mantenir una demanda agregada, el paper dels Pressupostos de la Generalitat és un paper menor, perquè, com sabem, els grans mecanismes d'incidència macroeconòmica no estan al nostre abast, i és lògic, com ho sabem tots, pel tema de la unitat de mercat. Per tant, en definitiva, nosaltres el que pretenem és continuar aquest relançament, però que sigui present que hi ha aquesta situació.

Amb una tònica habitual dintre de la seva filosofia política, el senyor Vives ens ha parlat de les inversions. Aquest és un tema que s'ha utilitzat, jo diria, tant pel Grup del PSUC, com pel Grup Socialista, com pel Grup d'Esquerra Republicana. Jo diria que és que vostès, amb tots els respectes, senyors diputats, no s'han llegit ni la memòria del Pressupost —o no se l'han llegida amb la necessària atenció—, ni, sobretot, han escoltat les paraules del senyor Conseller, que ha explicat la importància de les inversions, la importància del capítol de capital, d'un 14% d'augment, que és lleugerament superior —però és superior— a l'increment mitjà del Pressupost, i, això, malgrat —com ell ha explicat molt bé— les dificultats, que estan a la ment de tots, de la, diguem-ne, incorrecta adequació a les necessitats d'inversió de l'actual Fons de Compensació Interterritorial; aquest és un tema que queda pendent ja des de fa molts anys, i que tots hi coincidim; i encara se'ns ha afegit un tema, que almenys jo no coneixia excessivament, però que també m'ha omplert de preocupació, que és aquesta vinculació que ha apuntat el senyor Basáñez entre la quantia del Fons de Compensació Territorial i els fons regionals, el FEDER. Per tant, aquest és un tema considerable, i, per tant, encara té més mèrit aquest esforç que s'ha fet en la inversió.

Hi ha una paraula que s'utilitza molt, i que almenys a mi em considero honorat, que és el tema de «la repartidora», el tema de dir «no, no, aquí es fa la repartidora». Aquesta és una visió, una visió molt diferent —evident—, alternativa, frontal, almenys a nivell doctrinal, entre el Grup comunista i el Grup de Convergència i Unió. Es diu : «És que es vol privatitzar l'economia, es vol privatitzar el Pressupost de la Generalitat». És que, per a mi, això és un fet positiu. Jo m'imagino que si jo

digués : «El que vol el Partit Socialista Unificat de Catalunya és collectivitzar l'economia», jo potser ho podria dir amb un to pejoratiu, però probablement els representants d'aquest Grup considerarien que és un tema correcte. Perquè nosaltres —i aquest és un eix claríssim, que sempre hem exposat, des del màxim nivell de la Presidència de la Generalitat fins al més humil diputat, que és el que els parla—, per a nosaltres, el tema fonamental, l'element fonamental de Catalunya és la seva societat. I, per tant, nosaltres no tenim una visió estatista o estatalista; tenim una visió intervencionista, això sí, dintre de les mesures corresponents i adequades, però no estatalista; i, aleshores, des d'aquesta altra òptica, comprenc que vostès no puguin arribar a capir el perquè d'aquesta distribució entre totes les entitats, entre totes les agrupacions, entre tots els ens, entre aquests cossos intermedis de la societat catalana.

Bé, hi ha hagut una referència a la Secretaria General de la Presidència que, si m'ho permet el senyor Vives, la guardaré per a després, perquè l'Honorable senyor Armet fins i tot ha dit que era «un Estat dintre de l'Estat». Per tant, com que sembla que és un tema fonamental de la presentació d'aquesta esmena a la totalitat del Grup Socialista, doncs, hi dedicarem alguna atenció addicional després.

Bé, per acabar amb l'esmena a la totalitat del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el senyor Vives ens parlava del «provincianisme» de la normalització lingüística. No s'ha explicat; suposo que tindrem ocasió més endavant —perquè hi ha esmenes a la totalitat al Departament de Cultura—, doncs, d'examinar-ho al seu moment i, finalment, quan en el Ple final torni el tema del Pressupost a aquesta Cambra. O les cites, un xic humorístiques, als cataplasmes Llenas de l'Organització Territorial. El senyor Basáñez ha explicat perfectament quina n'és la filosofia : que aquests 500 milions i escaig corresponen a una necessitat real de l'endegament inicial de l'estructura comarcal, però l'estructura mínima necessària, perquè, aquí, com ell bé apuntava, no es tracta de crear una nova estructura paral·lela a les existents, que seria una situació realment —jo diria— demencial, sinó possibilitar la transferència, l'aportació de la Generalitat —evidentment, en primer lloc—, de les diputacions —de manera important, actualment, i de manera definitiva, esperem, en un futur proper— i els mateixos ajuntaments membres de la comarca. Però jo voldria aprofitar també per repetir la xifra que ha dit el senyor Basáñez, que crec que tots vostès hauran copsat, que, al marge d'aquesta situació, hi ha al llarg del Pressupost més de 10.000 milions de pessetes per a atencions municipals, per a atencions de l'administració local, i que això representa, si no ho recordo malment, un 39% d'increment en relació amb l'any anterior. I, finalment, ha fet una referència..., que no estaven previstes les mesures finances per donar compliment a la nova legislació; això aprofitaria per empalmar en aquest punt amb el que deia el senyor Víctor Torres, per Esquerra Republicana, quan, repassant molt acuradament els diversos departaments, començant per Presidència, deia que trobava unes partides per nous serveis, i realment aquestes són les partides a dotar, per la creació, per llei, d'altres necessitats, i això no és un element nou, sinó que és un element que permanentment s'ha donat; vostès, especialment les senyores i els senyors diputats habituats al tracte pressupostari, saben que al llarg del període aquestes partides, quan hi ha hagut legislació nova, que té una conseqüència econòmica per

creació d'un servei, d'una comissió interdepartamental, etcètera, s'ha recorregut a aquestes partides que estan previstes per a això.

L'Honorable senyor Armet ha començat fent una referència, dient que aquí es podria tractar de quatre calúmnies a la totalitat. Evidentment, senyor Armet, participo del sarcasme que pot significar aquesta frase, però vostè i jo sabem que aquí no hi ha calúmnia, sinó que hi ha una alternativa de govern —força seriosa, per cert— per part del Grup Socialista, el primer grup de l'oposició.

Aleshores, el senyor Armet, que evidentment no pot oblidar que el seu Grup té altres vinculacions i altres responsabilitats, almenys de corresponsabilitat ideològica a altres nivells, ha fet el que no ha fet cap dels altres Grups, que és una defensa del sistema de finançament o els resultats assolits de nivells d'ingressos del sistema de finançament. Utilitzant una expressió molt seva ha dit que: «els Pressupostos de la Generalitat havien tingut un increment espectacular», després ha volgut treure importància a un tema que per nosaltres té una gran transcendència, és aquest tema que potser, en una terminologia sindical de fa anys, se n'ha dit «els serrells»; per nosaltres és un tema important, és un tema important perquè, si no ho recordo malament, són 5.700 milions de pessetes —és una quantitat important— i, per altra banda, és un tema que correspon, com saben vostès, a matèries pròpies de la Generalitat i que no corresponen a serveis transferits, i aquesta és la gran temàtica que, de manera important, encara ens resta pendent del sistema de finançament; el tema de la normalització lingüística, el tema de televisió, el tema dels mossos d'esquadra, els temes de ferrocarrils i metro, etcètera; però, bàsicament aquests punts, em sembla que només esmentant-los dóna importància, dóna un senyal de la seva importància.

Jo coincideixo amb el senyor Armet que realment hi ha hagut un increment important —el senyor Basáñez s'hi ha referit—, però tampoc volia deixar en silenci aquesta crítica real, autèntica dels defectes que té el nou sistema de finançament. D'acord, hi ha un pacte, però entre tots em sembla que hem de començar a parlar del futur, especialment en un tema —perquè d'això el senyor Armet no n'ha parlat, d'aquest increment espectacular o aquests efectes favorables del nou sistema de finançament, i en canvi sí que el senyor Basáñez ha posat, crec, el dit a la nafra—, és en el tema de la sanitat, perquè el tema sanitari, el sistema general de la Seguretat Social, doncs, es mou per un sistema de finançament —com coneixem— totalment arcaic, totalment anàrquic i que, aleshores —ja se'ns ha explicat, només ho esmento de passada—, hi ha una guspira d'esperança pel fet que suara s'ha establert un pacte sobre el tema del finançament en matèria sanitària entre l'Administració central i la Comunitat Autònoma Basca, i creiem que aquest és un tema important, al qual Catalunya, València i Andalusia creiem que podem aspirar. Però, de tota manera, de tota manera, és ja un increment important —com s'ha dit— al voltant de, si no ho recordo malament, del 18%, també, l'increment d'ingressos de la Seguretat Social.

El tema de les inversions..., bé, jo demanaria al senyor President uns petits minuts de tolerància, quan cal tenir present que estic fent un torn en contra de quatre esmenes... Bé, s'ha fet referència al tema de les inversions en baixa —és una qüestió que ja n'hem parlat abans—, però el senyor Armet, a part d'a-

quest criteri general, que ja hem explicat el perquè i el com i quina és la finalitat i que no correspon a la realitat una baixa d'inversions, el senyor Armet s'ha referit de manera molt especial a un departament, al Departament de Política Territorial. El que el senyor Armet no ens ha explicat és que aquest increment no espectacular d'inversions del Departament de Política Territorial obeeix a un fet públic i notori, que és que el Departament de Política Territorial té tota una colla d'organismes autònoms, que aquests —com recordo que ha explicat el senyor Basáñez—, al voltant dels 42.000 milions consolidats, del pressupost consolidat a aquests ens autònoms, la major part de la seva activitat és dedicada a la inversió.

Per no allargar-me, jo només demanaria a les senyores i els senyors diputats, que tinguin la bondat de repassar aquesta esplèndida memòria que la setmana passada a tots nosaltres se'ns va disposar a la bústia, on veuran, precisament, un dels organismes —potser el més important—, però, en definitiva, un organisme dependent del Departament de Política Territorial, que és l'Institut Català del Sòl.

Per altra banda, com que he observat que el Grup Socialista ha presentat esmenes al Departament de Política Territorial, diria que pràcticament a totes les direccions generals i a tots aquests organismes autònoms, confio que tindrem ocasió de parlar-ne ben aviat.

Continuant amb aquesta llista o amb aquest catàleg de crítiques dintre de l'esmena socialista al Pressupost de la Generalitat, llista que —hi insisteixo— és exactament igual que la de l'any passat, el senyor Armet s'ha referit a la política del benestar dient que és insuficient. La política de benestar diu que és insuficient; en altres moments s'ha dit que els increments dels serveis sanitaris, això, és electoralisme o, millor dit, s'ha dit fora d'aquesta Cambra —aquí no s'ha fet aquesta acusació, perquè realment suposo que s'ha constatat que no és correcta. Quant a aquesta insuficiència, jo voldria dir una cosa: un tema són les necessitats, un altre tema són els desitjos i un tercer aspecte són les possibilitats. Les necessitats generals de la societat i, especialment, en aquesta gran categoria d'aquestes persones que el Molt Honorable President de la Generalitat en diu «els que no poden seguir», d'aquestes persones amb *handicaps*, amb disminucions de diversos tipus, doncs, que les necessitats diria que són gairebé sense fons. Els desitjos nostres, evidentment, són extraordinàriament elevats; ara, les possibilitats, evidentment, van lligades de manera clara i concreta a les disponibilitats pressupostàries i, aleshores, aquest any, afortunadament aquest any —i, per tant, no veig el fonament de la crítica que ens feia l'Honorable contradictor—, aquest any, amb aquest increment que hi ha hagut —que si no ho recordo malament ha explicat el senyor Basáñez que en el tema específic de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials és del 45% d'augment del pressupost—, la informació concreta és que per als disminuïts augmenta la despesa d'un 37,1%; en la vellesa, d'un 48,9%; l'assistència primària, d'un 58,9, i l'assistència a la infància i a l'adolescència, d'un 24,5. Dins d'aquest benestar social suposo que s'hi inclouria el tema de l'ensenyament; ja s'ha explicat a bastament —no m'hi vull estendre més— sobre el paper bàsic i principal que té l'ensenyament dintre del Pressupost, dintre l'atenció i dintre de la despesa de la Generalitat de Catalunya, fins al punt que el senyor Conseller d'Economia i Finances ens feia referència a unes xifres específiques, quan

es parlava d'aquests augments, que es consideraven excessius, de despesa corrent, feia una referència al que significa la part que del major ingrés que obté la Generalitat enguany la part que va a ensenyament, i això no és una expressió verbal que s'ha utilitzat aquí, sinó que en la memòria del pressupost financer —a la plana 28, concretament—, es diu, comença dient que : «El Departament d'Ensenyament incrementa les despeses corrents de 20.206 milions de pessetes, dels quals 13.309 es destinen a retribucions del personal, 1.114 a despeses de funcionament dels centres i 5.783 a transferències corrents»; per tant, una vegada més, crec que queda clar que és injusta aquesta acusació, que la política de benestar és insuficient, almenys si tenim en compte les possibilitats financeres.

Després el senyor Armet ha fet referències habituals a la col·laboració amb els ajuntaments, amb el sindicalisme, al tema del Fons d'Ocupació —també fóra interessant...—, és clar, la rèplica, com suposo que sabrà el senyor Armet, habitual de cada any, és dir que al marge de l'activitat més aviat assistencial d'aquest Fons és tot el Pressupost de la Generalitat, és tota l'activitat del Consell Executiu que va a promocionar, que va a impulsar, entre altres aspectes —també en el camp econòmic, en el camp material—, l'activitat de la societat catalana i, per tant, aquesta és l'autèntica lluita contra l'atur, però també, per no deixar de banda la rèplica que sempre hem fet, doncs, haig de dir, evidentment, i lamentant-ho molt, una vegada més que el mecanisme bàsic de canalització del tema de la lluita contra l'atur, el tema de les oficines d'ocupació continua pendent encara en l'agenda de les nostres comissions mixtes de traspasos, i l'únic que puc dir, l'únic que puc afegir és esperar que, almenys l'any que ve, veure si aquest tema es desencalla i realment Catalunya té la possibilitat d'aquest instrument i els fons corresponents per a contribuir a aquesta lluita contra l'atur.

També s'ha fet referència —aquest any realment molt superficial, i el senyor Vives també s'hi ha referit—, al tema del Fons de Cooperació Local. Aquí, aquest any, podem afegir a l'argumentació usual que fèiem...

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President..., doncs, voldria afegir a l'argumentació usual que fèiem any rera any el tema que encara hi ha una incògnita fonamental, que és la no nada llei de bases del finançament de l'Administració local i, per tant, és un tema que està condicionat fortament.

Bé, i aleshores, abans d'entrar en el tema final, que també és habitual de cada any, que deia el senyor Armet : «és que les empreses de la Generalitat tenen uns dèficits extraordinaris», «és que un Govern que es diu que defensa la iniciativa privada, aleshores, el que fa és de cobridor dels dèficits de les pròpies empreses, fomenta empreses insolvents, empreses sense possibilitats comercials»; aleshores, una vegada més —el senyor Clotas crec que ja ho recorda dels anys anteriors—, jo els voldria llegir quines són aquestes famosíssimes empreses —que aquest any no s'ha dit, afortunadament; que l'any passat es va dir : «això és l'INI català»— : hi ha ADIGSA, que una dels habitatges transferits, habitatges socials, els Ferrocarrils de la Generalitat, el CIDEM, l'IRTA, etcètera. Vostès ho poden veure en el Pressupost. Si això són empreses comercials, si la finalitat d'aquestes empreses és comerciar, aleshores, la veritat, des de la seva òptica, jo no sé qui és més no socialista

—com s'ha dit—, sinó socialdemòcrata, si vostè o jo.

Bé, com deia, hi ha hagut una referència molt explícita a la Secretaria General de la Presidència, dient que era un Estat dintre l'Estat, que disposava d'uns fons enormement considerables, i s'anaven fent mirades de gairell a diversos Consellers, volent dir : «vosaltres teniu molt menys que el senyor Secretari General de la Presidència.» Aquest tema també va sortir l'any passat —recordo que es va fer una esmena a la totalitat a la Direcció General i aquest any, doncs, també hi és, tornarem a parlar-ne amb més detall—, però també perquè no sigui dit que no responem, doncs, jo els llegiré algunes d'aquestes destinacions, d'aquests tenebrosos fons, aquestes organitzacions estranyes, aquest Estat dintre de l'Estat, i, per exemple, aquí veuran el Patronat de la Muntanya de Montserrat, 33 milions; l'Entitat Autònoma del Diari Oficial i Publicacions de la Generalitat de Catalunya que, com saben, es constitueix en organisme autònom, 150 milions; la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, 5.797 milions; aleshores, discuteixin vostès l'oportunitat o no de comptar amb una televisió pública que contribueixi poderosament al redreçament nacional de Catalunya; però això no ho barregin dient que forma part d'unes quantitats de difícil justificació dintre de la Secretaria General de Presidència. 100 milions a la Diputació de Barcelona : el meu conterrani, senyor Manuel Royes, dubto molt que compartís aquest criteri de dir que són fons estranys. Després torna a sortir 120 milions més : com saben hi ha un pacte, de què es va parlar l'any passat i es va descriure en aquest Ple; el Consell Català del Moviment Europeu, i una sèrie d'organismes, com l'Assemblea Catalana de la Creu Roja o el Patronat del Monestir de Poblet, entitats que després, no ho sé —tinc les esmenes aquí, no he pogut comprovar encara el marge, el decalatge en la presentació d'esmenes a la totalitat i les esmenes concretes—, però molt em temo que, com cada any, molts de vostès, senyors diputats, hauran presentat esmenes a l'alça d'aquestes partides concretes, i ara se'ns diu que això és una cosa inaudita. Hi ha el Patronat Català Pro Europa, la bona tasca, la necessària tasca del qual crec que tots en som conscients, de 122 milions de pessetes; el Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya, que és la base de l'aparell estadístic, essencial per prendre decisions a tots els nivells públics i privats a Catalunya, 150 milions de pessetes, i així successivament. Per tant, em sembla que només amb aquest petit enunciat de destinació d'aquests grans fons, jo diria que queda esvaït tot dubte que hi pogués haver un estat dintre d'un estat, com se'ns deia.

Per anar acabant, voldria dir que, potser en un lapsus, el senyor Armet ha dit : «És que és un centralisme barceloní; aquest Pressupost de la Generalitat consolida el centralisme barceloní». Aquest és un tema que també ha sortit diverses ocasions, el tema del desequilibri territorial, de la no-territorialització..., nosaltres responem, hi ha un document complementari, que hi ha el detall territorialitzat de les inversions. Però és que deia que hi havia un lapsus perquè ha dit : «Oh, qui pensa en Lleida, en Girona i en Tarragona?», vol dir que vostè, en definitiva, en el que està pensant no és en les comarques sinó en les províncies tradicionals. (*Rialles i remor de veus.*)

A continuació també, i per acabar...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Potser se m'ha

encomanat un cert electoralisme de la frase fàcil, però és que se n'han dit tantes aquest matí que crec que se'm pot excusar. (*Rialles.*)

Per acabar, el senyor Víctor Torres ha explicat que és la primera vegada que el seu Grup feia una esmena a la totalitat, i és cert. Ara, aquesta és una argumentació que, en moltes temes parlamentaris que vénen a la Cambra, es planteja aquesta argumentació per Esquerra Republicana: «És la primera vegada que fem això». Evidentment, de totes les coses sempre hi ha una primera vegada. (*Remor de veus.*) Bé, és un argument important; a partir d'ara, doncs, ja no es podrà utilitzar aquest argument, no sabria què dir-li més. (*Remor de veus.*)

M'ha semblat, per això, entendre que, en part, es justificava —si no es justificava, s'explicava parcialment, si més no, la presentació per primera vegada d'una esmena a la totalitat per part d'Esquerra Republicana— pel tema del canvi de Reglament. Ha volgut venir a dir: «bé, és que hi ha una mecànica que ara fa que...», diguem-ne, amb paraules, si em permet, no sé si fins i tot massa casolanes: bé, és que el qui no presenta una esmena a la totalitat no és res, perquè després en Comissió es fa un debat i tornarà, de forma filtrada després en el Ple. Ja m'imagino que no és això, però m'ha semblat que hi cabria potser aquesta possibilitat. Ja ho sé; he llegit algunes declaracions d'alts representants, concretament del Secretari General actual del partit de vostè, a la premsa, dient que el canvi d'actitud que vostè ha explicat i que és perfectament legítim, obeeix a unes decisions del seu congrés i a l'actitud del President de la Generalitat o del Govern de la Generalitat en relació amb l'Estatut. És molt just i legítim, però evidentment comprendrà que nosaltres no compartirem aquesta motivació. I, a partir d'aquest moment, el senyor Víctor Torres ha fet un repàs a la llista d'ingressos, després també a despeses, però especialment s'ha detingut en els ingressos i ha comentat la insuficient participació de decisions pròpies en la despesa i, això, és cert, forma part del sistema de finançament; però li recordo senyor Torres que partim d'un sistema que era molt més constrictiu, molt més rígid i el pacte vol dir això: haver de sacrificar uns i altres. El sistema actual, evidentment, no ens satisfà; hi ha poca cota, hi ha poc marge d'autogovern, és insuficient, estem totalment d'acord, però és molt més important del que hi havia, i d'alguns elements com el tema, si no ho recordo malament, d'ensenyament, l'any 89 —d'aquí a dos exercicis— aquest condicionament en gran part haurà desaparegut.

Ha expressat, també seguint aquesta tònica de repetició lògica d'actituds dels grups, el tema de la preocupació del Grup d'Esquerra Republicana —aquesta és una constant de sempre, cal reconèixer-ho— sobre el deute. I, aleshores, el que podria afegir és repetir les paraules de l'Honorable senyor Conseller, que ha explicat el manteniment en xifra de pessetes nominals, 15.000 milions de pessetes, de l'any anterior, que en pessetes constants l'any 84, així a *grosso modo*, era d'una reducció del 40%.

Evidentment, hi ha altres dotacions a organismes autònoms, com també hi eren abans, però que són dotacions que, directament, com he explicat abans, van a inversió.

Ha fet unes referències —que sembla que queden prou clares— al canvi de l'impost de successions, la baixa de l'impost de successions i l'alça del nou impost d'actes jurídics documentats quant a transferència a la Generalitat, i que el resultat

d'això és un increment considerable. Ha fet referència que aquests «serrells», i en això estem plenament d'acord —ja he explicat abans quina és la posició del nostre Grup, a l'Honorable Diputat senyor Armet. I, finalment, quant a ingressos, el senyor Víctor Torres s'ha permès també, i és òbviament coherent amb la seva actitud, del seu Grup, de fer una crítica del joc; aquest és un tema que ens recordava en una intervenció anterior el senyor Vives, és d'actualitat; tenim una Comissió d'Investigació, vostè ha assistit a algunes reunions, el senyor Vives i altres diputats i jo mateix el coneixem amb certa profunditat, i em semblaria, doncs, fins i tot una indelicadesa aprofitar el coneixement directe que en aquests moments tinc del tema per fer grans explicacions sobre això, però sí que voldria només dir una cosa, perquè és un tema en què es va insistint i que crec que, al marge de la Comissió, només amb el debat que es va fer sobre aquest tema amb l'Honorable Conseller de Governació, va quedar clar que aquí hi ha un intent, i una realitat, ha reeixit aquest intent de substituir el joc; substituir una font de joc destinada —els seus beneficis— fora de Catalunya a una altra font de joc, destinats, els seus beneficis, a Catalunya. Aquí no hi ha foment de l'hàbit del joc; voldria precisar una vegada més —no caldria, però tota cura és poca—, una vegada més això.

I quant al tema de les despeses —i acabo, senyor President—, el senyor Víctor Torres molt ràpidament ha fet una relació, una menudalla de partides de departaments concrets. Aleshores, per ser més escarit en la meua resposta, jo veig que en una sèrie d'elements, com l'Escola de Policia, l'EAJA, l'Institut de Promoció i Cooperació, l'Institut Català del Consum, Televisió de Catalunya, tots aquests elements, totes aquestes seccions del nostre Pressupost tenen esmena a la totalitat del Grup d'Esquerra Republicana, i, aleshores, amb major tranquil·litat, amb més interès pels números concrets per part dels uns i dels altres, en podem parlar amb més tranquil·litat.

Per acabar, voldria dir, utilitzant unes paraules gairebé finals del senyor Armet, que ens ha adreçat una exhortació —el senyor Armet saben que des del seu temperament pedagog té molta afició a fer admonicions a l'oposició, millor dit, als qui donen suport al Govern, que és l'oposició a la seva alternativa, ens ha recomanat: «facin una política de bon govern, perquè si vostès continuen fent el que fan en comptes del que han de fer, els seus electors ja en prendran, de determinis.» Però, concretament, això és el que jo voldria dir. El senyor Conseller d'Economia i Finances, al llarg d'aquesta explicació d'uns quaranta minuts, crec que molt ben aprofitats, ens ha explicat quins són els problemes de fons del nostre Pressupost, aquestes possibilitats d'expansió futura dels ingressos, el sistema general, el sistema de la Seguretat Social; ha fet una referència important, per no suscitar excessius optimismes, al marc econòmic, a aquesta delicada situació financera, que no és real, almenys avui dia, de l'economia real a nivell mundial, que, evidentment, ens incitarà. És clar, jo voldria dir: es critica Estats Units, i és cert, de dir que tenen un gran dèficit federal, tenen un gran dèficit comercial, les empreses tenen un nivell d'autofinançament molt baix, però és que aquest *malström* americà, aquest dèficit, vol dir que nosaltres tots estem treballant i estem venent a Estats Units. Vol dir que, una vegada més, la ciència econòmica és passar una corda fluixa

que si et decantes massa per un cantó o per un altre, també caus. Per tant, aquest és un tema a tenir en compte, i el senyor Conseller ens ha explicat els seus ingressos, els ingressos previstos, explicats d'una manera prudent, la seva valoració de manera cautelar, perquè hi ha una sèrie de partides que va des d'aquesta partida, que tècnicament s'incorpora enguany, del fons de cooperació —a nivell estatal— per als municipis fins a les previsions de majors ingressos de desviació del pressupost d'INSALUD, crec que és assenyat, és correcte. I quant a despeses, evidentment, seria ara abonar excessivament, i més donada l'hora que és, tornar a insistir en la bonesa de la distribució. Només els puc dir que, si tenen la bondat, repassin o llegeixin, en el seu cas per primera vegada, la memòria de pressupost a partir de la plana 28, i veuran, departament per departament, la composició, capítol per capítol, de les partides de despesa de l'any passat i del proper any 88.

Per tant, en definitiva, nosaltres entenem que a través d'aquest Pressupost, realment donem compliment al que desitja el poble de Catalunya, almenys tal com nosaltres entenem el benestar del país, que passa, fonamentalment, per tres eixos. En primer lloc, les persones. Tots els catalans i, especialment, les persones que no poden seguir, aquestes persones marginades —i aquí hem vist una especial atenció i dotació—; en segon lloc, la societat catalana com un tot, aquesta societat catalana que és fonamental, que és el que constitueix el moll de l'os del nostre país, i, finalment, la nostra nació, perquè, en definitiva, en el fons, en el fons, el Pressupost de la Generalitat no és més que un intent xifrat de continuar el redreçament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent intervingut ja els representants, els presentadors de les esmenes ... No vol intervenir? *(Pausa.)* Bé, doncs, aleshores, podem passar, ja, a la votació conjunta d'aquestes esmenes.

Els il·lustres membres de la Cambra que siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El resultat de la votació és 50 vots a favor de les esmenes, 70 en contra i cap abstenció.

Ara, aquesta Presidència anuncia, naturalment, la suspensió de la sessió, però ha d'advertir que, tal com s'ha dit en la documentació corresponent, començarem a la tarda amb la substanciació de les preguntes, però, a més, ha d'anunciar aquesta Presidència que, atesa una petició de la part interessada, es retira de l'ordre del dia el segon punt, o sigui, la presa en consideració de la Proposició de Llei del Règim Electoral dels òrgans de Participació Ciutadana. *(Pausa.)* Bé, es retira la Proposició.

Bé, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix l'I. Sr. Vice-president Primer, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon i de l'I. Sr. Secretari Primer, l'I. Sr. Secretari Segon, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, i

d'Indústria i Energia.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Correspon ara la substanciació de les preguntes amb resposta oral. Prèviament, per això, aquesta Presidència vol indicar que, si aquesta Cambra no hi té inconvenient, a proposta de l'Il·lustre Diputat interpellant i del mateix Govern, es posposaria, es demana la posposició del punt 11 de l'ordre del dia, que és la interpellació que formulen els Il·lustres Diputats senyors Rafael Madueño i Jordi Parpal, i senyores Rosa Barenys, Pilar Ferran i Àfrica Lorente. Per tant, si no hi hagués inconvenient, es procediria a la posposició d'aquest punt 11 de l'ordre del dia.

Bé, feta aquesta ... Per tant, per assentiment, posposaríem aquest punt de l'ordre del dia.

Preguntes

En relació amb les preguntes, cal dir que ha estat demanada la posposició de les preguntes següents. Els senyors diputats tenen la relació de les tretze preguntes que estan en disposició de ser formulades, i es demana la posposició de les preguntes —en la relació que els il·lustres senyors diputats han tingut aquest matí— 4, 5, 6, 8 i 9, amb el benentès que la pregunta número 7, la pregunta número 7 —ho repetiré— passa a ser, a petició de l'Il·lustre Diputat formulant, una pregunta per escrit.

Per tant, ho repeteixo. Quedarien vigents les preguntes : 1, 2, 3, 10, 11 i 13. *(L'I. Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.)* Digui, digui, Il·lustre senyor Diputat.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH *(de l'escó estant)* : Senyor President, és per preguntar per quina raó es demana l'ajornament de la pregunta número 5, perquè el Grup Socialista no té consciència d'haver-ne demanat la retirada ni la...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No, no; he indicat que aquestes..., com sap l'Il·lustre senyor Diputat, el Govern sempre pot demanar la posposició d'una pregunta per primera vegada, i, per tant, el Govern utilitza aquest mecanisme reglamentari, aquesta facultat reglamentària per demanar la posposició. I l'escrit del Govern, que té aquesta Presidència, diu : «El Conseller sotasignat, d'acord amb el Reglament de la Cambra, article 128.6, sol·licita de la Mesa que les preguntes amb resposta oral...», i hi indica els números de registre, «siguin posposades.» Per tant, sobre la base d'aquesta facultat, per això es demanava la posposició. *(L'I. Sr. Guitart i Domènech demana per parlar.)* Digui, digui.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH *(de l'escó estant)* : D'acord, senyor President, evidentment que és així, té tota la raó; només que un cop més ens volem manifestar que, normalment, per cortesia parlamentària, sempre el conseller s'adreça al diputat preguntant o preguntants explicant-ne el motiu. Això no és així, en prenem nota, i endavant.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, perquè sap vostè que hi ha la doble fórmula, que és la posposició de comú acord

o del Govern. *(L'I. Sr. García Sánchez demana per parlar.)* El senyor Cipriano semblava que volia demanar un aclariment.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ *(de l'escó estant)* : Señor Presidente, la pregunta número 11, que estava motivada per el retraso en el pago a las centrales sindicales de las partidas presupuestarias...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta sí.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ *(de l'escó estant)* : Ésa se retira porque hay un acuerdo solemne de que la próxima semana se hará efectivo el pago.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. O sia que l'Il·lustre senyor Diputat retira la pregunta número 11; per tant, retirada la pregunta número 11. De tal manera que queden vigents, per a aclariment de tots els il·lustres senyors diputats i representants del Govern aquí presents, la pregunta primera, la segona, la tercera, la pregunta 10 i la 13 *(Pausa.)* No, la 12 també està demanada la posposició, segons consta, que és la referència 13032, i aquesta Presidència també té constància que es demana la seva posposició. Si no hi ha cap aclariment més, començaríem el torn de preguntes, amb el benentès que aquesta Presidència, i per agilitar, jo diria, per regular millor el torn aquest de preguntes, i en vista de l'experiència de les dues últimes sessions, i tenint en compte els cinc minuts que marca el Reglament, el que farà és indicar a l'il·lustre senyor diputat i a l'honorable senyor conseller quan restin deu segons, a fi i efecte de no haver de tallar en sec i que l'il·lustre diputat i l'honorable conseller sàpiguen que tenen deu segons per acabar, però que, almenys, no es trobin que han de tallar en sec i quedar-se amb la paraula. *(L'I. Sr. Riera i Gassiot demana per parlar.)* El senyor Ignasi Riera semblava que volia indicar alguna observació a aquesta Presidència.

El Sr. RIERA I GASSIOT *(de l'escó estant)* : Sí, que la pregunta número 12 jo no tenia consciència que hagués estat retirada...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No, és el mateix cas. És a dir, com he indicat, el Govern pot demanar la posposició i és aquesta, el Registre 13032, que també el Govern demana la seva posposició. Per una vegada, ho pot fer; és a dir, al proper Ple s'ha de substanciar obligatòriament.

El Sr. RIERA I GASSIOT *(de l'escó estant)* : Moltes gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les competències de vigilància
i policia sobre la conservació
de la natura i el medi i de la riquesa
cinegètica, piscícola i forestal*

El Sr. VICE-PRESIDENT : Molt bé. Per tant, iniciem ja el torn corresponent de preguntes, la primera de les quals la formulen els Il·lustres Diputats senyors Joan Abelló, Pere Ayguadé i Manuel Nadal. Un d'ells, el senyor Abelló, té la paraula per formular la pregunta corresponent.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, l'Estatut de Catalunya, en el seu article 13, preveu la creació d'una policia autonòmica, les funcions de la qual vindran regulades per una llei orgànica. Aquesta Llei orgànica, coneguda com la de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, determina en el seu article 38 i Disposició Final Segona que, pel que fa a

Catalunya, la policia autonòmica ha de vetllar pel compliment de les disposicions que tendeixen a la conservació de la naturalesa i al medi ambient, dels recursos hidràulics, i també de la riquesa cinegètica, piscícola, forestal i qualsevol altra relacionada amb la natura.

Per tant, aquest Diputat pregunta : Pensa el Departament de Governació assumir les competències de vigilància i policia sobre conservació de la naturalesa i medi ambient, i també de la riquesa cinegètica, piscícola i forestal?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) *(de l'escó estant)* : Senyor President, senyores i senyors diputats, les competències a què es refereix la pregunta corresponen, efectivament, a la policia autonòmica, però també a les forces i cossos de seguretat de l'Estat d'una manera simultània i indiferenciada. I, a més, en essència, d'una manera molt similar, per raó del reglament que regia la Guarderia Forestal de l'Estat, traspasada al Departament d'Agricultura, també corresponen al Cos d'Agents Rurals. Això no obstant, és a dir, malgrat que hi hagi tres cossos encomanats de competències molt semblants, la Conselleria de Governació no renuncia al seu exercici, pensa exercir-les en la mesura, naturalment, de les seves possibilitats i d'acord amb la Junta de Seguretat i a fi de no crear duplicitats ni pèrdua d'esforços, per mitjà, com és lògic, de la coordinació, d'un degut mecanisme de coordinació amb les altres forces que disposen de competències semblants.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula per replicar l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, d'acord, senyor Bassols : la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat diu que tant la Policia Autonòmica com les forces i els cossos directament de l'Estat tenen competències. De tota manera, nosaltres discrepem quan parla vostè de la guarderia forestal de l'Estat, perquè, precisament el seu reglament ha quedat derogat per aquesta Llei de Cossos i Forces de Seguretat; perquè nosaltres volem que sigui la Policia Autonòmica la que tingui competències sobre aquest tema. El que passa, senyor Conseller, és que a la millor, quan la Policia Autonòmica, que depèn de vostè, vulgui tenir aquestes competències, ja no hi serà a temps. Jo li recomano, senyor Conseller, que tingui en compte que, des d'una altra Conselleria del Consell Executiu, en concret des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, pot ser que aquestes competències en aquests moments es comencin a tenir. Jo li demanaria que repassés la convocatòria de mossos d'esquadra de la seva Conselleria i la de l'última promoció d'agents forestals interins del Departament del senyor Miró, i veurà la coincidència en aquest sentit, o també li recomanaria que seguís la formació policial que es dona als agents forestals, precisament a la seva Escola de Policia de Mollet, o que es miri els cotxes que tenen aquests agents forestals, és a dir, aquests cotxes que porten fins i tot sirenes i pilots blaus, que només per llei estan permesos d'utilitzar als cossos de policia. I em sembla que hi ha tot un conjunt de qüestions que fan clarament que a vostè, com a Conseller de Governació, i a la seva Policia Autonòmica...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, se li està acabant el temps.

El Sr. ABELLÓ : ...se'ls hagi pres aquest tipus de competències.

Per tant, nosaltres estem convençuts que aquestes competències, en aquests moments, estan a mans del cos —o hi ha intenció— d'agents rurals, que està actuant en paral·lel i en competència amb els Mossos d'Esquadra, i això estem convençuts que no és bo ni per a vostè, ni per a la Policia Autònoma, ni per al Consell Executiu, ni, evidentment, per a l'autogovern de Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, com he dit, aquestes competències corresponen a les forces i cossos de seguretat de l'Estat, a la Policia Autònoma i als agents rurals, no solament en virtut d'aquest reglament de la guarderia forestal, que va ser traspassat al Departament d'Agricultura, sinó també per raó de la Llei que crea el Cos d'Agents Rurals. Això no pressuposa ni la renúncia ni que es perdi cap competència; tant és així que aquestes competències poden ser perfectament coordinades i compartides, però no és que ho puguin ser : és que ja ho han estat. És a dir, la Conselleria de Governació no solament no renuncia, no solament diu que exercirà aquestes competències en la mesura de les seves possibilitats, dels seus efectius, i d'acord sempre amb la Junta de Seguretat, sinó que ja n'ha fet ús, almenys en l'aspecte del que en podríem dir la defensa forestal, del patrimoni forestal de Catalunya, als estius i en matèria, precisament, en relació amb els incendis del bosc, en els quals els Mossos d'Esquadra han intervingut ja fent ús d'aquestes competències de defensa de la nostra natura.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem ja a la segona pregunta, que és la que formulen també els Il·lustres Diputats senyors Abelló, Pere Ayguadé i senyor Manuel Nadal. Per formular-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Manuel Nadal.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la utilització d'armes curtes pels agents rurals*

El Sr. MANUEL NADAL : Bé, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha entrat en una dinàmica diabòlica en pretendre convertir el pacífic servei d'agents forestals —ara Servei d'Agents Rurals— en una força policial armada, en conflicte amb les competències dels Mossos d'Esquadra.

Jo pregunto : és cert que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha sol·licitat el permís d'utilització d'armes curtes per al Servei d'Agents Rurals?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Pot contestar, l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol) : Gràcies, senyor President. D'acord amb la normativa que tenia i que té establert l'ICO-

NA, el Instituto para la Conservación de la Naturaleza, i en funció de les feines que havien de realitzar aquests agents forestals, evidentment, vam sol·licitar permís per a arma curta.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller. L'Il·lustre Diputat senyor Nadal té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL : Bé, jo continuo insistint en aquest tema. Aquest cos entra en competència amb el de Mossos d'Esquadra, entra en baralles amb els bombers, hi ha unes directrius que diuen que, en cap moment, en cas d'incendi, s'ha de comunicar als bombers, sinó que s'ha de comunicar al servei central d'aquest Servei d'Agents Rurals; es demana la utilització —i s'utilitzen il·legalment, de moment— dels pilots blaus, i el Conseller Miró, últimament, ha fet unes declaracions que jo m'atreveixo a qualificar de totalitàries i de dictatorials, que diuen que, si el Servei d'Agents Forestals, que no volen portar armes, no accepten portar aquestes armes, doncs, hauran d'abandonar el cos.

Nosaltres voldríem un cos d'agents forestals que fos aimant de la natura, servidor dels ciutadans, i no que fos un cos repressiu, que el que fa és aproximar aquest cos a un cos policial, i que, si el Conseller, del que té ganes és de jugar a soldadets o a policies, que canviï de conselleria, que jugui amb soldadets de plom, o, si no, que es dediqui a la pràctica d'arts marcial.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per replicar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President. Una de les pràctiques, sap el senyor Diputat —no encara per experiència— que la practico, i bastant bé. L'altra, encara no. Vostès tenen una confusió, **no sé si deliberada o fruit de la ignorància : vostès confonen un cos armat amb un cos de policia.** L'argument és tan clar i tan senzill que em penso limitar a llegir uns textos legals per veure si, d'una vegada, ho aconsegueixen entendre.

Primer text legal, el que estableix el Decret del 10 de novembre de 1968, en el seu article 45 —llegeixo en castellà per evitar traduccions que ho puguin falsejar— : «Los guardias forestales usarán el armamento reglamentario que por la Dirección General se les asigne, siendo obligatorio ir provisto del mismo en todos los actos de servicio.» Posteriorment, Decret de Traspasos de l'ICONA, l'octubre del 1980, a la Generalitat de Catalunya. A l'annex, apartat b), diu : «Se transfiere asimismo el personal de la Guardería del Estado, quedando el mismo sujeto a la normativa que le corresponde como cuerpo armado.» Traspasos, cos armat. Tercera : un escrit de l'ICONA, de l'I del 84 —fixi's com vaig baixant en el temps—, que ens contesta un escrit del Departament d'Agricultura, que diu : «En relación a su escrito de referencia, sobre las necesidades de armas del personal de Guardería Forestal, me es grato informarle que se han reservado ocho pistolas y doce carabinas para esta sección territorial, recordándole que las normas que siguen para la dotación de armas son : solamente se entregarán pistolas a los agentes forestales que desempeñen puesto de subinspector de guardería, jefe de comarca o brigadas móviles », que és el cas dels 87 agents. «Las carabinas se entregan a los restantes agentes forestales.» I, per últim, senyor Diputat, per últim, un escrit més recent encara, del mes de març d'enguany, de la Direcció General de la Guàrdia Civil, de la Subdirecció d'Armes i Explosius, que diu : «Con destino a los 87 agentes

forestales», els que a vostès tant els preocupa que ens inventem armar-los, «he tenido a bien autorizarle la adquisición de 4.350» —ho repeteixo : 4.350— «cartuchos metálicos del calibre 38», que com tothom sap, són armes curtes.

En conseqüència, senyor Diputat, em permeto dir-li, primer, que els agents forestals són un cos armat i no un cos policial; que ho són des del 1907, i que els agents forestals de la Generalitat de Catalunya continuaran en aquesta pràctica.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre un programa per al foment de l'ocupació*

Correspon ara la formulació de la tercera pregunta, que l'adreça al Consell Executiu l'Il·lustre Diputat senyor Xavier Guitart, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, vull agrair, en primer lloc, la gentilesa del Consell Executiu, que em permet, com a mínim, formular una de les quatre preguntes que avui s'havien de substanciar en aquest Ple. La pregunta en concret és la següent : en els pressupostos del 87 hi ha una partida de 2.100 milions de pessetes que està destinada, teòricament, a un pla de lluita contra l'atur, a favor de l'ocupació. La pregunta, escarida : Ha fet el Consell Executiu una oferta pública d'ocupació davant de l'INEM, tal com preceptua la Llei?

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara contestar al representant del Govern, en aquest cas en la persona de l'Honorable Conseller senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Consell Executiu no ha fet oferta pública d'ocupació o aplicació del programa de referència, perquè no corresponia fer-ho. Aquest programa, que és gestionat pels Departaments d'Ensenyament i de Justícia, i que hi collabora el Departament de Treball, té com a missió donar utilització intensiva a la mà d'obra i, així també, donar prioritat a la contractació de treballadors en atur. Això és el que s'ha fet, i això és el que s'està fent.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per replicar, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, senyor President. Les paraules del senyor Conseller obvien un cop més que aquesta partida, efectivament, no era un programa de lluita contra l'atur. Senyor Conseller, des que vostè és Conseller, els pressupostos de la Generalitat respecte a treball van baixant cada any, fins al punt que els pressupostos d'ocupació pràcticament han quedat eliminats, però la vergonya és molt més gran, perquè no solament s'abaixen i s'eliminen, sinó que admet vostè que li posin una partida fantasma en nom de «lluita contra l'atur», que, efectivament, no ho és.

Vostè diu que no s'ha de fer oferta pública d'ocupació. Senyor Conseller, s'ha de fer. La pregunta que li faria jo ara és : senyor Conseller, pensa complir l'Estatut dels Treballadors? Sí o no?

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies,

Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula ara l'Honorable Conseller senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Evidentment que el Departament de Treball compleix i fa complir l'Estatut dels Treballadors; a part d'això, el Pressupost va ser aprovat l'any passat i, a tenor de la Llei que l'aprovava, s'ha aplicat aquesta partida pressupostària. És una partida que, evidentment, contribueix a la lluita contra l'atur, i, evidentment, el Departament de Treball té cura i es responsabilitza que es compleixin les clàusules que figuren en el plec de condicions quan s'adjudiquen aquestes obres, que són les que abans he mencionat : intensificació d'ocupació de mà d'obra i, especialment, donar ocupació als treballadors en l'atur.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la festa del Dia de la Constitució per a
les empreses catalanes*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem ara, com s'ha indicat, a la pregunta número 10, que és la pregunta que formula l'Il·lustre Diputat Joan Esteve Oriol al Consell Executiu. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat referit.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Senyor Conseller, mitjançant l'Ordre del 25 de juliol del 85, el Departament de Treball fixà les catorze festes pagades a Catalunya; malgrat això, el Reial Decret del Govern central del 27 de desembre del 85 establí per a aquell any el Dia de la Constitució, el 6 de desembre, com una festa pagada més. Nosaltres acusem el Consell Executiu d'una total inactivitat —és a dir, per omissió—, la qual cosa va fer que les empreses catalanes haguessin de suportar quinze festes pagades, en comptes de les catorze, i amb clara competència deslleial respecte a les altres empreses de l'Estat espanyol. Per això preguntem : quines mesures pensa prendre el Consell Executiu pel que fa a la reparació dels perjudicis soferts per les empreses catalanes, en haver atorgat l'any 86 als seus treballadors una festa pagada més que les empreses radicades a la resta d'Espanya?

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable Conseller senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Senyor President, senyores i senyors diputats, el que haviem de fer, el que podíem fer, ja ho vam fer, senyor Diputat : vam mantenir el nostre calendari i vam salvar les nostres festes tradicionals, una vegada més amenaçades. (*Remor de veus.*)

Els perjudicis que hi va haver no són ni de bon tros els que insinua l'Il·lustre Diputat, i si algun n'hi va haver, en tot cas, és exclusiva responsabilitat del Govern central, no pas del Govern de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, silenci... Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula per contestar l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Si no que és molt trist, ens posaríem a riure. La veritat és que vostès són responsables per omissió, i ho són per omissió perquè, si vostès entenen que hi ha una irrupció de competències, vostès han d'emprar els mecanismes que la llei els atorga

perquè és el seu dret, però també és la seva obligació : els conflictes de competències. Altres vegades ho han fet.

Miri, jo li puc dir que a la premsa va sortir, al cap d'un any del problema sense resoldre, just tres dies abans, la notícia : «La Generalitat declara festiu recuperable el proper dia 6». Vol que li tradueixi això?

Això es tradueix en un informe del Departament de Treball, concretament en un conflicte col·lectiu, on s'abona aquest criteri de la recuperació. Sap quin és el criteri jurisprudencial d'això? Doncs, senyor Conseller, que li revoquen aquest criteri; diuen que, de recuperable, res, i les empreses han de pagar quinze dies per comptes de catorze dies.

Per consegüent, nosaltres fem a vostès directament responsables per omissió, per no defensar aquestes competències, que em sembla molt bé que vostè defensi. En definitiva, els treballadors han hagut de sofrir els problemes socials d'haver de treballar un dia que no queda gaire clar, i les empreses, pagar un dia més que, sobre 190 dies de mitjana de treball anual, representa un cost incrementat a les empreses del 0,52%.

I això ens preocupa, no per a l'any 88, sinó que, com vostè sap molt bé, aquest problema es reproduirà l'any 89. La manca de previsió a dotze mesos vista els fa doblement responsables d'aquestes omissions.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Té la paraula, si ho desitja, l'Honorable Conseller senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : El Departament de Treball no ha dit pas mai que aquella festa fos recuperable, que quedí clar. (*Remor de veus.*) Ara, el senyor Esteve, que és advocat, com també ho és el Conseller —o almenys ho ha estat— que els parla, sap perfectament que aquest no és el moment processal per entrar en disquisicions jurídiques. Amb tot, a part la coincidència que indicava, amb el senyor Esteve en tenim alguna altra; per exemple, pel nom : els dos ens diem Oriol (*rialles*), però, per indicar una diferència, i és que vostè acaba allà on el meu nom comença (*rialles*), i vull dir amb això que a vostè el preocupa el calendari de l'any passat i a mi el que sobretot em preocupa és el calendari de l'any que ve, perquè el Ministeri, i seguint el que ja té per tradició, espera l'últim moment, o més ben dit, espera quan ja no és l'últim moment. Què espera enguany per fer el calendari de l'any que ve? (*Remor de veus.*)

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la Residència de disminuïts psíquics de Can Ruti,
a Badalona*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, la darrera pregunta que correspon formular en aquest torn obligat de preguntes és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Màrius Díaz, al qual tinc el goig i l'honor de donar la paraula.

El Sr. DÍAZ : Honorable President, senyores i senyors diputats, a la Residència de disminuïts psíquics de Can Ruti, de Badalona, s'han produït uns fets que han estat denunciats pels pares i per un col·lectiu de treballadors sobre maltractaments als interns en aquest centre. El director i un supervisor de nit han estat acusats de practicar els maltractaments als disminuïts, als interns. Sembla que existeixen antecedents que aquest di-

rector ha treballat i ha practicat en altres centres aquesta mateixa teràpia. La pregunta és : quina és l'actitud que pensa adoptar el Consell Executiu davant de fets com aquest?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Gràcies, senyor President. Efectivament, la premsa s'ha fet ressò de la denúncia d'uns pares d'interns a la residència a què ha fet al·lusió el senyor Màrius Díaz. En aquest sentit, jo li puc assegurar que el Departament va obrir una investigació per tal de depurar eventuais responsabilitats; aquesta investigació ha donat per ara un resultat absolutament negatiu.

De tota manera, el director, que no se sentia còmode en el lloc a causa de les protestes dels pares, ha demanat el trasllat i l'únic que li puc assegurar a l'Il·lustre senyor Diputat és que no cal dir que el Consell Executiu farà tot allò que calgui perquè la marxa del centre sigui absolutament correcta i funcioni a gust de tothom, no ja solament dels interns, sinó dels pares dels interns.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller. Té la paraula ara l'Il·lustre Diputat senyor Màrius Díaz.

El Sr. DÍAZ : Moltes gràcies, Honorable senyor President. Doctor Laporte, jo li agraeixo les seves paraules i, personalment, voldria que veiés unes fotografies —nou, concretament— de nou interns, que he vist aquest matí uns minuts després d'haver sortit vostè. Per tant, li agraeixo tot això que ens ha dit i prego que aquests fets no es tornin a repetir enlloc més, quan tinc la constància no absoluta, però sí quasi segur, que aquest director és el senyor que dissenya la política o la pràctica de recuperació o de tractament d'aquests interns; no sé si és cert o no, no ho he pogut confirmar, però li agrairé que ens doni unes explicacions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Gràcies, senyor Díaz. Llum i taquígrafs, evidentment, això és el que jo postulo també, i amb molt de gust veuré totes les fotografies i les proves que el senyor Díaz em vulgui fer arribar. Jo, en aquesta correspondència, li faré arribar també l'informe, de moltes pàgines, de les declaracions de tota la gent que treballa al centre. Contra quatre persones que han acusat el director i un altre dels col·laboradors del director, tota la resta, una trentena de persones, neguen que s'hagin produït aquests fets en aquella residència. Jo no hi entro ni hi surto; només li vull dir dues coses més : una, que jo tinc referències del pare d'uns interns —i després amb molt de gust li diré el nom, es tracta d'una personalitat, senyor Díaz, que em mereix a mi tota la confiança i tots els respectes—, i m'ha dit que el funcionament d'aquell centre era absolutament exemplar; i és més, encara li diré una altra cosa, afortunadament en aquest cas els pares han presentat una denúncia al jutjat. Llum i taquígrafs : el que digui la justícia serà la veritat.

Moltes gràcies.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre el Joc a Catalunya

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Bé, ha estat ja substanciat aquest punt corresponent a les preguntes amb resposta oral i correspon ja seguir l'ordre del dia establert, recordant als senyors diputats que el punt segon, la Proposició de Llei, ha estat retirada i, per tant, correspon ara substanciar el punt tercer, que és la Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre el Joc a Catalunya, que presenten els Grups parlamentaris Socialista, Popular, del Partit Socialista Unificat de Catalunya i d'Esquerra Republicana. Per presentar-la, té la paraula el Molt Honorable Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, en nom dels quatre Grups parlamentaris que han presentat aquesta Proposta de Constitució d'una Comissió d'estudi sobre el problema del joc a Catalunya, voldria, amb el temps limitat del qual dispenso, justificar primerament la constitució d'aquesta Comissió d'estudi, malgrat que existeixi actualment una Comissió d'Investigació, i, en segon lloc, recalcar el que jo crec que és l'absoluta necessitat que aquesta Comissió pugui treballar i pugui treballar al més aviat possible.

Com vostès saben, el nostre Reglament estableix des de fa poc aquesta figura de les comissions d'estudi, definides en l'article 49, que no cal de cap manera confondre amb les comissions d'investigació. Una comissió d'investigació elabora un dictamen i aquest dictamen es discuteix en el Ple. En principi, la comissió d'investigació es crea per veure si hi ha irregularitats sobre alguna qüestió i, en efecte, el Reglament preveu que la Mesa de la Cambra pot passar les conclusions de la comissió d'investigació al Ministeri Fiscal.

En canvi, una comissió d'estudi és quelcom de molt diferent : es planteja un problema, que pot ser un problema nou, sobre el qual no hi ha legislació, o sobre el qual els fets demostren la conveniència de modificar la legislació existent, i treballa amb calma amb la col·laboració d'experts que poden formar part de la mateixa comissió, en nombre igual al dels diputats que la constitueixen, i simplement fa públic el resultat del seu treball. Proposa, doncs, públicament, el perfeccionament d'una ordenació ja existent o l'establiment d'una nova ordenació, però la seva missió no és de cap manera establir responsabilitats.

Per tant, la comissió d'estudi que nosaltres proposem constituir no representa cap duplicació de la Comissió d'Investigació ja existent, sinó que és quelcom complementari, i aquesta complementarietat resulta de diversos fets : primerament, que la comissió d'estudi tindria temps per estudiar la qüestió a fons, perquè seria una comissió permanent durant la legislatura; en segon lloc, perquè podria incorporar especialistes, com ja he dit; en tercer lloc, perquè el seu àmbit s'estendria al conjunt del problema del joc a Catalunya i no quedaria limitat, com la Comissió d'Investigació, a l'àmbit de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, i, en fi, per una raó encara més essencial que aquestes anteriors, i és que el treball de la comissió d'estudi, per la seva mateixa natura, es despolititzaria. El seu objecte no seria, de cap manera, buscar possibles responsabilitats de cap presumpte error o irregularitat, sinó simplement estudiar si el joc pot ordenar-se amb més eficàcia econòmica per al Tresor públic, amb menys costos socials i, sobretot, amb el

màxim rigor administratiu.

Tots aquests fets són importants. Em sembla clar, per exemple, que un estudi seriós, fins i tot limitat a l'àmbit de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, necessita més temps que aquest mes escàs del qual disposarà la Comissió d'Investigació existent; a més, em sembla també que un problema d'aquesta importància necessita forçosament la col·laboració d'especialistes. Els diputats, malgrat el gran respecte que jo tinc per la competència general de tots nosaltres, no podem ser omniscients; som més aviat uns generalistes que no pas uns especialistes. Per tant, aquesta col·laboració d'experts és molt important, i aquí es tracta ja no solament d'experts en el problema del joc —si és que n'hi ha gaires—, sinó d'experts en l'organització i administració d'empreses i, sobretot, en la previsió i en l'avaluació dels costos.

En fi, la importància de l'extensió de l'àmbit respecte a la Comissió d'Investigació existent també em sembla molt considerable, perquè, a part del que pugui fer l'EAJA, hi ha el joc gestionat per l'Administració de l'Estat, del qual no podem de cap manera prescindir, hi ha els casinos, hi ha els bingos, hi ha, sobretot, les màquines escurabutxaques. Perquè, senyores i senyors diputats, no és totalment incongruent que quan —com se'ns ha dit aquí— el joc realitzat a través de les màquines escurabutxaques representa més de la meitat del diner jugat a Catalunya el que reporten aquestes màquines al Tresor de la Generalitat és escaridament el 10% dels ingressos totals del joc? Sí. Les xifres són les xifres i tenim les xifres del pressupost, senyor Conseller, i tenim les xifres que vostès mateixos han donat en aquest Parlament.

En fi, jo crec que el joc és massa important socialment i econòmicament perquè polititzem el problema. Els diners jugats a Catalunya són del mateix ordre que el total del Pressupost de la Generalitat i creixen molt més de pressa que no creix el Pressupost de la Generalitat. Hi ha hagut també unes acusacions mútues de calúnnia; tot això justifica potser la Comissió d'Investigació, però fa més necessari que mai l'existència d'aquesta comissió d'estudi, que pugui treballar fredament, sense pressió, sense estar portada per uns fets circumstancials de la conjuntura present.

Jo voldria cridar l'atenció de la majoria sobre la interpretació que alguns podrien donar al rebuig de la creació d'aquesta comissió d'estudi. Senyores i senyors diputats, la dona del Cèsar no solament ha de ser honrada, sinó que ho ha de semblar. El joc és un problema massa delicat perquè per a ningú pugui ser de bona política actuar de tal manera que es pugui creure que es vol amagar quelcom; si hi ha un tema en el qual qui governa no pot oposar-se mai a una comissió d'estudi és segurament aquest tema del joc.

El joc, em sembla que hi estem tots d'acord, és un mal social —jo, almenys, ho crec així—, però és evident que també estem d'acord que no el podem fer desaparèixer, perquè atemptaríem contra quelcom de fonamental i bàsic, que és la llibertat individual. Però, acceptant l'existència del joc, hi ha dos principis essencials que ens cal respectar : primerament, no incrementar aquest mal com a resultat de la nostra acció; en segon lloc, evitar que aquest mal signifiqui avantatges i privilegis injustificats per a ningú.

Per tant, tal com diu la Llei del Joc aprovada per aquest Parlament, no hem de fomentar-lo; no hem de fomentar el vici

del joc, i, perdonin, jo dic «vici» —permeti'm una digressió—, però no és perquè jo no hagi jugat mai, i per tant em col·loqui en una situació puritana; no acuso de vici els qui juguen accidentalment, ni tampoc els que d'una manera moderada juguen amb una certa regularitat, i voldria precisar que els investigadors a vegades també juguen...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, Il·lustre Diputat. Demano a la Cambra silenci, per favor.

El Sr. BARRERA : ...juguen, per exemple, quan emprenen experiments la probabilitat d'èxit dels quals és del mateix ordre o de vegades d'ordre molt inferior a la d'obtenir un premi als jocs corrents; hi ha un gran físic, per exemple, que es dedicava a tocar el contrabaix en el seu jardí davant de les tulipes i li van dir que què esperava : «realment, espero poca cosa, però si l'experiment fos positiu, fixe'u-vos el que això significaria». (*Rialles.*) Evidentment, és també això una forma de joc. Per tant, no vull pas criticar el joc; no el vull pas criticar en aquest sentit moral.

Estem d'acord tots que hem de defensar les nostres competències autonòmiques i els nostres interessos, però no podem admetre aquest raonament que la defensa ens ha de fer entrar en una cursa absurda amb l'Administració central, partint del principi en el qual jo no crec i que, en tot cas, almenys caldria matisar, que si la gent no juga amb els nostres jocs jugarà amb els que s'organitzin a Madrid. La defensa dels nostres interessos crec que s'ha de buscar per camins més imaginatius, i no simplement llançant-nos a aquesta competència absurda, i, sobretot, hem d'evitar els plantejaments victimistes, que, en aquest cas, són totalment inadequats, més que en cap altre cas.

Sobretot, no hem de caure en la demagògia, que a la llarga seria molt perjudicial per a Catalunya, de pretendre que tota crítica a l'acció del Govern català és anar contra la nació catalana i de pretendre que si a Madrid es fa alguna cosa malament, per aquest sol fet, nosaltres també estem autoritzats a fer-la.

En fi, el segon principi al qual em referia : els beneficis que deixa el joc no han d'anar a mans privades més enllà del que signifiqui la retribució normal i ordinària d'una inversió de l'assumpció d'un risc, d'una invenció o d'un *know-how* realment específic. El benefici extra ha d'anar integralment al Tresor públic. I bé : què creiem nosaltres, els Grups proposants, que ha de ser la tasca d'aquesta comissió d'estudi? Doncs veure com aquests dos objectius essencials, no fomentar el joc i, sobretot, no privatitzar-ne els beneficis, poden ser obtinguts de la millor manera possible aquí i ara, a través de les modificacions que calguin en la reglamentació existent i en els contractes actualment vigents.

La comissió, sota la direcció de la majoria -perquè la majoria, evidentment, també seria majoria en aquesta comissió-, podria fer, jo crec, una molt bona tasca al servei del país, i confio que no perdrem aquesta oportunitat. Si és així obtindrem aquest benefici suplementari de disminuir la crispació, la irritació, la tensió amb què s'efectuen i es comenten els treballs de la Comissió d'Investigació que el Parlament va crear.

És per totes aquestes raons, doncs, senyores i senyors diputats, que els quatre Grups proposants demanem que el Ple del Parlament acordi crear la comissió d'estudi a la qual m'he referit.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra, per tant, correspondria el torn de posicionament als Grups que desitgin fer-ho : el Grup Mixt (*pausa*), el Grup del Partit Socialista Unificat... Per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè crec que la intervenció de l'Honorable senyor Heribert Barrera ha explicat amb precisió, amb exactitud el que és la voluntat dels quatre Grups proposants d'aquesta iniciativa. Jo crec que als seus arguments, no obstant això, caldria afegir-ne, com a mínim, dos. Un d'absolutament conjuntural, que fa referència a la situació en què es troba una comissió complementària que fóra d'aquesta, com és la Comissió d'Investigació sobre els Jocs Gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, una situació que jo m'atreiria a qualificar en aquest moment de, sincerament, ridícula; una situació de secretisme en els debats, la qual cosa és el millor estímul per a les rodes de premsa alternatives i simultànies en el moment de sortir de la sala de reunions, i saben les senyores i els senyors diputats que res més oposat al secret d'allò que s'ha tractat en una reunió que aquells que hi han participat surtin ràpidament a explicar què és allò que s'ha discutit a l'interior d'aquesta reunió. Valdria, segurament, la pena que l'opinió pública, els mitjans de comunicació, els ciutadans de Catalunya, en general, s'assabentessin de viva veu, de primera persona, de què és el que succeeix, què és el que diuen els convidats, què discutim a l'interior d'aquesta Comissió, que no a través de veus interposades, de veus de tercers, que sempre, encara que a cops sigui sense voler, inconscientment, poden arribar a deformar allò que s'ha dit a l'interior de la Comissió. Contra això, una comissió d'estudi, amb participació d'experts, que no tingui limitacions en el seu temps, que tingui una durada de tota la legislatura, segurament és la millor arma per a llum i taquígrafs, per a la manca de secret dels treballs que està fent l'actual Comissió d'Investigació del Joc, sense que això vulgui dir que els objectius siguin coincidents, perquè, lògicament, del redactat de la proposta es desprèn estrictament això; són objectius no coincidents, són objectius estrictament complementaris.

I una segona argumentació, que és, jo diria, certament d'un xic més de fons; és a dir, sobre quin és el paper dels parlaments i sobre, en definitiva, quina és la diferència que ha de fer un parlament quan està legislant, quan està fent els debats sobre l'orientació de Govern, quan està fent el debat sobre el Pressupost o quan va a comissions d'investigació, a comissions d'estudi. Tinc a mans un text que voldria citar, jo crec que des d'una suposada imparcialitat, que diu el següent : «quan es tracta d'adoptar decisions vinculants en un parlament» -decisiones vinculants-, «d'expressar una voluntat que s'ha d'imputar a l'Estat» —llegiu comunitat autònoma—, «la primacia de la majoria no pot ser ignorada mitjançant l'arbitri de constituir comissions paritàries o de qualsevol altra forma». És a dir, quan un parlament ha de prendre decisions que vinculen, textos normatius, ningú pot oblidar que aquí hi ha una majoria i hi ha unes minories. Però, continua, i quan parla del tema del control parlamentari argumenta que «la gran protagonista del control parlamentari ha de ser la majoria», ai, perdó, «ha de ser la minoria, l'apreciació crítica de l'acció governa-

mental de la qual ha de ser inexcusablement oferta a la societat perquè aquesta continuï sent políticament oberta i, per tant, lliure». I continua argumentant que tot això, aquesta consideració, obliga a deixar exclusivament a la voluntat de la minoria la decisió de les iniciatives que consideri necessàries per obrir determinats debats o fer determinades tasques. I fa referència explícita a les comissions d'investigació, i diu : «que resultan perfectament inútils cuando sólo son disponibles por la mayoría». I, les comissions d'investigació, si ho fèssim així, significaria abandonar tot propòsit de configurar-les com una instància judicial, com a institucions a través de qui per una voluntat imparcial va a pronunciar un veredicta decisiu sobre uns fets. No és això, no és això. No són institucions judicials, són simplement —i és una afirmació que compartim— escenaris per a l'acusació i la defensa en un judici que, no la majoria, sinó només el poble pot emetre.

I aquestes paraules, aquests escrits, que són d'una persona designada, en principi, pel Tribunal Constitucional d'aquest país, a proposta del Grup parlamentari d'UCD, posteriorment reiterat, i que és un ponent del Tribunal Constitucional que segurament moltes comunitats autònomes, i especialment Catalunya, desitgen com a ponent per a aquells conflictes competencials que afecten la nostra autonomia, com és el senyor Rubio Llorente, crec que donen en el centre mateix de la diana del que és una comissió d'estudi. D'acord. No podria ser d'altra forma, amb les majories i les minories, quan elaborem textos normatius, però, quan s'està en una comissió d'investigació, l'ús de majories i minories en aquesta comissió d'investigació guillotina la comissió d'investigació, guillotina el Parlament i, en definitiva, fa que la societat a la qual ha de respondre aquesta comissió d'estudi, d'investigació, sigui políticament menys oberta, políticament i socialment menys lliure.

I això és el que es planteja la proposta dels quatre Grups parlamentaris, la possibilitat de crear una comissió d'estudi que anés en la línia de la participació, no només de diputats, sinó també, també, d'especialistes i experts en la matèria, per tractar una temàtica de tan profund contingut social com al que abans feia referència el senyor Barrera, però, sobretot, per evitar que la pregunta de diputats acabats d'arribar a aquesta sala, acabats d'arribar a aquest Parlament, com a conseqüència de substitucions de grups parlamentaris, es deien l'altre dia : «escolta, què hi estem fent en aquesta Comissió d'Investigació del joc?» Què hi estem fent si al final qui dictarà les conclusions no serà un jutge, sobre el qual cadascú pot emetre els seus judicis de valors, però que, en definitiva, és una persona inicialment imparcial entre dues parts en litigi, en una instància judicial? Aquí qui emetrà el veredicta serà la força dels vots, serà una majoria que res té a veure amb la realitat dels fets, perquè, per molt que una majoria s'entestés a dir —i podria fer-ho— que les cadires d'aquesta sala són de color blau, les cadires d'aquesta sala serien de color vermell, per molt que la majoria decidís, mitjançant votació, altrament.

En conseqüència, per aquestes argumentacions conjunturals i de fons, i sobretot perquè el plantejament que fa aquesta comissió d'estudi no és només dels jocs gestionats per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, sinó que és el vehicle idoni per entrar a analitzar —fixin-se bé, senyors de la majoria— no només les escurabutxaques, els casinos o els bingos, el que diu aquesta proposta dels quatre grups parlamentaris és entrar a es-

tudiar les travesses, la loteria primitiva, l'hípica i el conjunt de jocs que hi puguin haver a Catalunya. L'estudi del joc, del joc a Catalunya, no la crítica, no la no-crítica a tal o tal altra política del joc d'aquest Govern, sinó l'estudi del joc existent a Catalunya.

És per aquestes raons, però bàsicament per fer palès al conjunt de la Cambra que les comissions d'investigació, les comissions d'estudi no poden ser, en cap cas, perquè, si no, no serveixen absolutament per a res, guillotinades pels vots de la majoria, per la qual cosa el nostre Grup col·locava al seu dia la signatura en el text d'aquesta proposta i per la qual el nostre Grup votarà afirmativament a la seva constitució en el dia d'avui.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon posicionar-se, si ho desitja, al representant del Grup Popular i per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Aliança Popular assumeix, evidentment, no la proposta solament signada juntament amb altres tres Grups proposants sinó, íntegrament, en el fons i la forma la brillant defensa que n'acaba de fer el Molt Honorable senyor Barrera, amb el qual si bé és conegut que estem lluny de plantejaments polítics, coincidim íntegrament en la seva anàlisi d'objectivitat, d'honestedat i de bon fer al servei de Catalunya, que, com ell mateix ens ha indicat, és quelcom més que una majoria transitòria i circumstancial, que és quelcom més també que un Consell Executiu d'avui.

Nosaltres volem defensar el nostre posicionament sobre dos eixos fonamentals; d'una banda, que no se'ns digui, per evitar malentesos, que aquesta comissió d'estudi que avui estem defensant suposa una duplictat en la Comissió d'Investigació —si se'n pot dir així— avui existent, i, segona, la necessitat de l'element diferenciador, precisament l'element dels especialistes, entre ambdues comissions.

Pel que fa al primer punt, és a dir, el que no suposa una duplictat, potser cal recordar que existeixen tres elements diferencials entre la comissió que avui estem proposant i la Comissió que avui existeix respecte a la investigació del joc, i aquests tres elements diferencials són l'objecte o l'abast de la comissió que estem proposant; en segon lloc, el termini per dur a terme els seus treballs, i, en tercer lloc, la composició de la comissió d'estudi.

Pel que fa a l'objecte, ja s'ha dit aquí que nosaltres pretenem que aquesta comissió d'estudi versi sobre el joc, sobre tot el joc, en general, a Catalunya *versus* el joc, entre cometes, «gestionat» de l'EAJA, que diríem que, d'alguna manera, redueix o es pretén reduir la Comissió d'Investigació a l'anàlisi gairebé del contracte entre l'EAJA i Luditec. El nostre abast pretén ser molt més ampli i aquest, doncs, és el primer element diferenciador entre les dues comissions.

El segon, ho he dit ja, és el termini. Nosaltres pretenem una comissió sense més termini que la legislatura, per estudiar amb calma aquesta problemàtica. Per contra, sembla innecessari recordar que la Comissió d'Investigació del Joc de l'EAJA ens ha posat el termini, o se'ns ha posat el termini del 20 de desembre, amb l'habilitació de dilluns i dissabtes, potser com a contradicció amb el caràcter molt escatimador de proves documentals i personals, però, en qualsevol cas, amb superposició, com algun altre diputat ja havia assenyalat, amb la Llei de Pres-

supostos, amb la Llei de Comarques, amb el Pla Únic d'Obres i Serveis. Nosaltres entenem que la premsa és mala consellera, i per això el segon element diferencial d'aquesta comissió d'estudi que estem proposant és sense més termini que el que preveu el mateix article 49 del Reglament de la nostra Cambra.

I pel que fa al tercer element diferenciador, és el de la composició: com tots vostès saben, no es compon només de diputats, sinó que es pot compondre també d'especialistes. Entro en la segona línia de defensa. Per què especialistes? Se'ns pot dir que és innecessari. Nosaltres creiem en la necessitat i en l'oportunitat d'especialistes, almenys per tres raons, o, dit altrament, per cobrir tres àrees.

Primera, l'anàlisi sociològica de la incidència dels jocs —en plural— i apostes a Catalunya. És a dir, no per analitzar només si un fet concret, si un joc concret comporta sí o no un foment —llegiu publicitat— del joc, en general. És a dir, no per analitzar les causes, sinó per analitzar els efectes, per veure si som capços de copsar la incidència del joc en la ciutadania de Catalunya. Dit altrament, si Catalunya juga sí o no? Dit altrament, amb quin volum es juga a Catalunya? Dit altrament, quins són els sectors socials que acudeixen més al joc? Quines són les capes socials, quines són les àrees territorials que més juguen? I en quins jocs? I si sí o si no s'ha produït un increment del volum de joc, del diner jugat; perquè, en contra del que aquí ara s'intenta parlar, de la substitució d'un joc per un altre, nosaltres afirmem i sostenim l'increment del joc, fruit d'aquesta cursa desaforada entre les dues Administracions, que no són capaces d'asseure's a negociar. I per analitzar totes aquestes circumstàncies, que nosaltres qualifiquem d'efectes i no pas de causes, creiem que és necessària la intervenció d'especialistes, perquè, com ja s'ha recordat des d'aquí, els diputats no som omnivalents. En resum, es tracta, doncs, en aquesta primera àrea, de comprovar objectivament si s'ha aconseguit, sí o no, l'objectiu, un dels dos objectius de l'article quart de la nostra Llei del Joc del 84, aquell que ens ordena no fomentar el joc, no fomentar el joc com a vici com ja s'ha dit des d'aquesta tribuna. I després d'aquesta constatació objectiva fer una crítica positiva o negativa d'aquest grau de compliment, perquè, en definitiva, llavors estariem davant d'una anàlisi crítica, d'una anàlisi política, però basada en dades objectives i per això creiem que és necessària la intervenció d'especialistes, que l'única via processal per fer-ho possible és la comissió d'estudi i no pas la comissió d'investigació.

I dic que hi havia dues raons més, l'anàlisi..., la segona és, doncs, l'anàlisi de la composició econòmica del joc. I no solament a Catalunya, a la resta d'Espanya i, fins i tot, per què no?, a l'estranger. La conclusió tècnica i objectiva és de si ens trobem davant d'una situació sí o no de monopoli, però no solament de portes endins, és a dir, no limitant-nos a Luditec, anant més enllà, tema de casinos, tema d'escurabutxaques; però —ho repeteixo— no tancant-nos només a casa nostra, mirant què passa respecte a aquests grups en relació amb altres comunitats autònomes, i, per què no?, què passa en relació amb aquests grups en altres països de l'estranger, perquè ens temem que estem davant d'una xarxa multinacional de caràcter monopolístic. Però, en definitiva, això són meres impressions que han de ser objecte de constatacions tècniques, i sobre la base —ho repeteixo— d'aquestes constatacions de tipus tècnic és quan llavors estarem capacitats per fer l'anàlisi i el di-

agnòstic polític de si hem de redreçar o no la nostra política, per complir el segon manament de l'article quart de la nostra Llei del Joc, és a dir, el de lluitar contra situacions de tipus monopolístic.

Tercera i última raó o tercera àrea del perquè creiem que són necessaris els especialistes, dit altrament, la comissió d'estudi: nosaltres creiem que és necessari que per tècnics s'analitzi acuradament i objectivament el grau de benestar social aconseguit. Aquí i així podríem donar entrada i facilitar en el marc del més alt nivell a Catalunya, és a dir, en el marc parlamentari, l'equip de treball multidisciplinari i pluripartidista, jo diria ultrapartidista, que ja existeix per analitzar, per exemple, el tema de les bosses de pobresa. No podem oblidar que la Llei de la taxa del bingo o del recàrrec d'escurabutxaques estableixen uns recàrrecs i uns ingressos amb caràcter, estrictament, finalista. Això ho vam aprovar en aquesta Cambra, i es deia per eliminar les situacions d'injustícia econòmica i social i fomentar el benestar social. Doncs bé, senyores i senyors diputats, anem a analitzar acuradament si s'ha produït sí o no aquest increment de benestar social, si estem —dit altrament— millor o pitjor que abans, i si no és així, anem a endegar les iniciatives que siguin adients.

Estimem, senyores i senyors diputats, que només per aquesta tercera raó o tercera àrea cal que es doni suport a aquesta proposta dels quatre Grups signants, atès que no podem oblidar, i cal reconèixer-ho, que, en aquest tema, per exemple, de les bosses de pobresa, un dels dos Grups que conformen la majoria va prendre, si no la iniciativa política, sí la iniciativa, si més no, de reunir i d'asseure a l'entorn d'una taula rodona diferents Grups, com he dit, amb un caire més ultrapartidista i, sobretot, donant entrada a les forces socials, a la societat civil, a allò que ens agrada tant anomenar. Doncs bé, per via dels especialistes donem ja entrada, d'una vegada per totes, a la societat civil, amb una d'aquestes tasques, que pot ser, si més no, engrescadora.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup parlamentari Socialista té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Francesc Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista em plau de sumar-me a les consideracions fetes pels il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula i manifestar que les raons que ens varen portar a signar la proposta de creació d'aquesta comissió d'estudi es mantenen i, fins i tot, jo diria que es reforcen després de l'experiència d'uns dies de funcionament de la Comissió d'Investigació.

Aquesta Comissió, la Comissió d'Investigació, i també la comissió d'estudi que ara estem demanant, neixen —i no cal oblidar-ho— d'un fet parlamentari important, és el debat sobre el joc. Un debat en el qual el posicionament de tots els Grups de l'oposició, de naturalesa i de significació molt diferent, coincideixen, precisament, en una posició contraposada al Grup de la majoria. Aquest fet, en relació amb un tema com és el tema del joc, que en principi no hauria de ser objecte d'una càrrega de politització fora del normal, és per si mateix altament revelador. Vull dir, doncs, que tant l'opinió pública com els mitjans de comunicació, crec que estan, en aquests

moments, obtenint la convicció que d'aquesta circumstància es dedueix, com a mínim, una presumpció, i és que aquesta coincidència revela que està fonamentada en una raó bàsica. Això no es pot desconèixer en el moment que nosaltres ara tornem a presentar col·lectivament, tots els Grups de l'oposició, una proposta d'aquesta naturalesa.

Es tracta —i aquí ja s'ha dit— d'una comissió diferent a la d'investigació, una comissió simplement d'estudi, que està contemplada de manera diferent en el nostre Reglament. La Comissió d'Investigació va començar, cal no oblidar-ho, per una proposta del Grup de la majoria. Els altres Grups no li van donar suport perquè vàrem considerar que la forma idònia, la forma adequada per buscar una solució al problema de la política del joc no era aquesta. Va ser el Grup de la majoria que va triar aquest procediment, i per què el va triar? Doncs el va triar, és de suposar, perquè se sentia acusada d'alguna cosa i volia demostrar, a través d'aquesta Comissió d'Investigació, que aquesta suposada acusació no tenia fonament. Però recordin que aquesta acusació, fonamentalment, va ser sentida per algú —és de suposar que pel Govern de la Generalitat i pel Grup de la majoria— transformant uns interrogants, uns interrogants que es van plantejar aquí, exclusivament en aquesta forma, en una suposada acusació. I, a partir d'aquí, la dinàmica que s'ha generat ha estat, jo diria, funesta per a la imatge del mateix Consell Consultiu, i funesta, en general, per a la imatge de l'Administració a Catalunya. Aquest interrogant que varen sentir com una espina clavada, en la mesura que d'una manera poc adequada, d'una manera matussera tracten de treure-la, jo diria que l'estan enfonsant cada vegada més. I aquesta Comissió, que, de totes maneres, si s'hagués conduït d'una altra manera tal vegada hauria pogut donar un cert resultat..., no s'ha produït així. Només ja en el moment de la seva constitució, pel Grup de la majoria es va rebutjar una proposta de nomenar el Molt Honorable senyor Heribert Barrera president d'aquesta Comissió. Es va rebutjar que aquesta Comissió, sens perjudici que actués en forma de vot ponderat, estigués constituïda en forma paritària. A partir d'aquí, les altres reunions que s'han produït han estat una confirmació de la voluntat que aquesta Comissió no pogués arribar a uns resultats objectius. Fixin-se —i aquí ja s'ha dit— que la primera providència que es pren és declarar aquesta Comissió secreta; per tant, no hi entren els mitjans de comunicació i, per tant, les possibilitats de treballar amb unes transcripcions de les actes literals i ràpides és, pràcticament, impossible d'assolir. Aquesta Comissió s'ha d'entretenir a discutir un pla de treball que no és aprovat i veu restringida la convocatòria de persones a declarar a la llista estricta que la majoria demana. I aquesta Comissió, finalment, no pot actuar en la seva dinàmica investigadora d'una manera normal, com és de cridar una a una les persones citades a declarar, i són convocades col·lectivament per tal que puguin aplicar, amb més comoditat, la balda en les interrogacions que se'ls formulen.

D'aquí neix, doncs, senyores i senyors diputats, la necessitat d'esmenar aquest defecte que s'ha creat per la mateixa voluntat del Grup de la majoria. I aquesta reparació pot i ha de venir a través d'aquesta comissió d'estudi. La seva justificació ha estat feta clarament i d'una manera concisa, d'una manera explícita, per l'Il·lustre Diputat senyor Barrera, i, per tant, crec que amb això contreu mèrits suficients perquè, si s'aprova aquesta co-

missió, pugui revalidar la seva candidatura, que jo crec que tots tornariem a proposar, de presidir aquesta comissió.

Seria, doncs, una comissió guiada per obtenir uns resultats que poguessin servir l'interès general, i que, per tant, poguessin prendre en consideració no solament els temes puntuals del joc que gestiona l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, sinó, precisament, tot el conjunt de jocs que a Catalunya, avui, presenten problemes.

Hem de substituir o hem de complementar aquesta Comissió que fins ara funciona d'una manera tan precària, d'una manera tan limitada, de manera secreta, quasi clandestina, amb una escassa voluntat d'obtenir resultats, perquè se li nega la convocatòria de persones que han estat proposades, i que tenen un interès, per tots els membres de la Comissió, i una comissió, en definitiva, que té un termini tan escàs, una durada tan efímera que sembla, en ella mateixa ja, revelar la voluntat que no pugui arribar a uns resultats adequats.

Pensem, nosaltres, que és el moment de restituir aquest conjunt de qüestions amb una normalitat, amb una consideració madura i assossegada, i treure aquesta imatge que hi ha algú —que són vostès— que, voluntàriament, s'han volgut asseure al banc dels acusats. Això, es vulgui o no, dóna a aquesta Comissió una crispació que no és la situació ni l'atmosfera més adequada per obtenir aquests resultats que siguin en benefici de tothom. No som nosaltres ni qualsevol altre Grup de l'oposició que els ha situat en aquest banc, són vostès mateixos que l'han triat, són vostès mateixos que varen obrir la possibilitat i varen determinar l'aprovació d'una comissió d'aquesta naturalesa. Una comissió que, es vulgui o no —i aquí ja s'ha dit—, està previst que, quan acabi, els seus resultats poden ser enviats a la fiscalia. I això indica clarament quin és el sentit de les comissions d'investigació. Enfront d'aquesta situació, o com a complement d'aquesta situació, creiem que aquesta comissió d'estudi ens donaria una possibilitat de treure crispació a la situació i creiem, sincerament, que vostès no hi perdrien res, amb això.

Veritablement, diguin-nos, senyors de la majoria, què tenen vostès a tómer en l'aprovació d'aquesta comissió d'estudi.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se en nom del Grup de Convergència i Unió. L'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, evidentment una de les eines importants de la gent que es dedica a la política és la paraula, i, de vegades, ens passa a tots —ja ho comprenc— des de la tribuna, que no acabem de controlar totalment les nostres expressions i es diu quelcom més enllà del que es volia dir i de vegades passa a l'inrevés, que s'entén perfectament el que no es diu intencionadament.

Jo interpreto que es qualifiqui la Comissió d'Investigació que està funcionant de comissió clandestina com un dels primers casos, és a dir, que no es volia dir, perquè la declaració de secrets dels treballs de la Comissió està perfectament prevista en el Reglament del Parlament; s'aplica, a més a més, aquella previsió que fa un altre article del Reglament que és la transcripció literal dels treballs de la Comissió a la disposició de tots els senyors diputats, i, a més a més, passa una altra cosa, que les conclusions, pot haver-hi unes conclusions aprovades ma-

joritàriament, però, evidentment, també hi pot haver uns vots particulars de les minories, que arriben al Ple i, per tant, tenen total publicitat. Jo crec que és realment un error en aquesta línia de no control total —que de vegades ens passa a tots des de la tribuna—, de les pròpies expressions, qualificar de «clandestina» una comissió d'investigació creada pel Ple d'aquest Parlament.

En aquesta línia, voldria també argumentar —però ho faré més tard— sobre els aspectes de funcions de la majoria i funcions de la minoria o de les minories. De tota manera, m'agradaria, abans d'entrar en el nucli de l'argumentació, fer un petit comentari, de fet per afegir-me a aquella argumentació que ha fet un molt honorable diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula amb un toc molt agradable i molt convenient de sentit de l'humor, quan ens ha dit que molta gent juga i que no està mal vist que juguin, per exemple, els investigadors, que també juguen. Jo fins i tot hi afegiria encara una altra cosa : qualsevol ciutadà que subscriu una assegurança, per exemple, d'accidents de cotxe està, de fet, jugant, està apostant contra la companyia que tindrà un accident, i, si el té, paga la companyia (*remor de veus*), i la companyia aposta que no el tindrà. En la mateixa línia del sentit de l'humor, jo crec que, efectivament, és així, i es pot analitzar tot el sistema d'assegurances des del punt de vista de joc, però no és segur que quan en aquesta casa, quan en aquest Parlament, estem parlant aquests dies de joc, no ens estem referint ni als investigadors ni tampoc als ciutadans que s'asseguren.

I, llavors, anant al tema del joc en el sentit normal de l'expressió i en el que ens estem referint quan en parlem aquests dies en aquesta casa, el que estic també totalment d'acord és que el joc és un tema important; estic d'acord que els jocs gestionats per l'Entitat Autònoma no són, ni molt menys, ni tan sols la part més important del que es juga a Catalunya, i que, per tant, un estudi serè, fred, de tota aquesta qüestió exigiria entrar molt a fons en els temes que s'han esmentat —màquines escurabutxaques, casinos, els jocs gestionats per l'ONLAE, etcètera.

També s'ha dit —i també ho voldria comentar— el tema de la dona del Cèsar. Diu : «La dona del Cèsar no només ha de ser honrada, sinó que ho ha de semblar». Sí, i això, especialment en sistemes..., diguem-ne, en imperis, en sistemes no democràtics, perquè en democràcia, totes les dites tenen la seva contrapartida i en democràcia preval l'altra dita, i és que tothom és honrat fins que no es demostra el contrari.

És clar, i això em porta ja de dret al nucli de la qüestió. Examinem una mica la història, la gènesi del perquè estem avui aquí discutint si es fa una comissió d'estudi. Una comissió d'estudi que la primera vegada que en vaig sentir parlar jo en aquest Parlament va ser, probablement, al final de la darrera legislatura, a un il·lustre diputat d'un grup de l'oposició, que ens parlava —i a mi em va fer un cert impacte— de la conveniència d'obrir la possibilitat d'aquestes comissions anàlogues al que se'n diu, concretament al Regne Unit, les *royal commissions*, perquè això podia donar l'oportunitat d'examinar serenament, en un ambient que no condueix a decisions immediates, ni tan sols a resolucions del Ple, sinó que simplement pot produir uns determinats estudis, pot produir els típics llibres blancs, que són útils i il·lustren tothom. Fixin-se que estem configurant un ambient que no és precisament el que es respira

sobre el tema del joc en aquest Parlament, perquè, curiosament, avui els diferents diputats que han intervingut i que també són membres de la Comissió d'Investigació han fet més referències als temes interns de la Comissió d'Investigació que no pas a l'argumentació que seria lògica esperar davant d'una comissió d'estudi de la naturalesa que jo havia entès que eren les comissions d'estudi. Bé, jo crec que ha estat un bon instrument, i que és una bona cosa que el Reglament contingui aquestes possibilitats, però voler-les utilitzar com a caixa de ressonància d'una Comissió d'Investigació, del funcionament de la qual es diu que no s'està satisfet, em sembla que és inadequat i que és una manera com una altra de pervertir el sentit de les comissions d'estudi. Però torno a la història, que ens pot il·lustrar molt sobre tot això.

Mirin, senyors diputats, si vostès ens haguessin plantejat el tema d'una comissió d'estudi sobre el joc fa sis mesos sense que s'hagués produït la història que s'ha produït en aquest Parlament en les darreres setmanes, segurament que les seves argumentacions tindrien molta força. Però... repassem-ho, eh? Es produeix una apagada; aquella apagada s'atribueix a una determinada acció d'una entitat concreta, llavors això s'aprofita per encendre una gran flamarada sobre el tema del joc, amb acusacions molt greus i molt concretes. La manera de respondre a acusacions molt greus i molt concretes, senyores i senyors diputats, és, per a qualsevol persona raonable, investigar, crear una comissió d'investigació; no una comissió angelical d'estudi i dictamen per a examinar uns temes que poden ser d'interès, i que ho són, etcètera. Per tant, ens trobem amb una història que ens condueix a una situació, que és l'actual, que aquesta comissió l'únic que faria —em sembla a mi— seria actuar de caixa de ressonància i enterbolir els treballs de la Comissió d'Investigació.

S'ha parlat fins i tot de solucionar les deficiències de la Comissió d'Investigació. Com es poden solucionar les deficiències d'una Comissió d'Investigació que té una naturalesa d'un tipus determinat amb una comissió que ha d'actuar sense passió —estic utilitzant paraules d'altres diputats—, fredament, amb temps..., i ara parlem del temps. No es dona cap d'aquestes circumstàncies en aquests moments.

Parlem del temps. Diu : «una comissió que duri tota la legislatura». Bé, tota la legislatura es pot comptar amb els dits d'una mà, especialment si comptem per mesos. Es pot comptar amb els dits d'una mà, i, llavors, senyores i senyors diputats, és quan passa allò que jo deia en començar, que de vegades diem més enllà del que volem dir i de vegades se'ns entén tot, fins i tot el que no hem dit. Però resulta que és que es va dir, i el *Diari de Sessions* em guardarà de mentir, es va dir en aquesta Cambra que es volia una comissió que durés fins a les eleccions. Bé, em sembla que és una posició legítima; no és il·lègitim voler una comissió que duri fins a les eleccions, però llavors s'entén tot. Es vol, efectivament, una comissió que duri fins a les eleccions.

Bé, per tots aquests motius, nosaltres, evidentment, continuarem amb els treballs tan intensos com sigui possible de la Comissió d'Investigació. Ja que tothom ha parlat de la Comissió d'Investigació, també els diré una cosa : la Comissió d'Investigació va acabar la primera sessió d'interrogatori, concretament del Consell d'Administració de l'EAJA, per esgotament de les preguntes dels diputats. És a dir, es va arribar fins al

moment que els diputats van dir : «Senyor President», li van dir al President de la Comissió, «no tenim més preguntes a formular». I aquest serà el tarannà que nosaltres adoptarem. Tota la informació, tot el treball que calgui per aclarir els temes a la Comissió d'Investigació; evidentment no ens ajuntarem nosaltres a una maniobra estrictament electoral, que consisteix a muntar una caixa de ressonància fins a les eleccions.

De tota manera, els diaris solen ser un bon reflex de l'opinió pública, perquè se sol establir una sintonia entre el bon periodista i l'opinió pública, i en un rotatiu d'avui, de Barcelona, surt una frase que diu entre interrogants; diu : «¿Es concebible que en un país con una política animada se arme un revuelo como el que ha levantado la Loto, un tema menor, diga lo que diga la oposición? »

Senyores i senyors diputats, a mi em sembla que el poble té idees molt més clares, que el poble té idees molt clares (*xiulets*) i està arribant a la conclusió que s'està fent un enrenou purament preelectoral.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus i xiulets.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau. Correspon ara la votació en relació amb la Proposta de constitució d'aquesta comissió d'estudi.

Diputats que hi estiguin a favor, tinguin la bondat de posar-se drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

La Proposta de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre el Joc a Catalunya ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de contractació o de designació de càrrecs de confiança i les incompatibilitats econòmiques

Passem, ja, al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació que formula l'Ilustre Diputat senyor Víctor Torres, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, President. Senyores i senyors diputats, els confesso que hauria preferit no haver de substanciar aquesta interpellació. El nostre Grup, el partit d'Esquerra Republicana, ha tingut sempre el màxim respecte i consideració per a la primera autoritat del nostre país, i és per això que situem molt alt el simbolisme de la presidència de la nació i ens dol enormement tot allò que pugui enterbolir-ne l'esclat. I és el cas que un fet que uns poden considerar com un fet menor, però que segons com s'interpreti pot revestir una evident gravetat, es refereix directament al President Jordi Pujol. Es tracta —ja ho han endevinat— de les sorprenents declaracions efectuades pel President a Copenhaguen el dia 7 d'aquest mes de novembre.

Però abans d'analitzar aquestes declaracions, que no sabem que hagin estat desmentides, convé situar-nos en el context i explicar-ne l'origen.

Aquell mateix dia 7 de novembre va presentar la dimissió al Conseller de Governació del seu càrrec de Director General de l'Entitat de Jocs i Apostes el senyor Xavier Patxot. Aquesta dimissió, que es produí en els moments en què s'intensificava la

controvèrsia sobre el joc, va tenir una gran ressonància en els mitjans polítics i en l'opinió pública i tot seguit es varen divulgar per tots els mitjans de comunicació una colla de detalls i d'antecedents que ajudaren a comprendre els motius de la dimissió del senyor Patxot. Ens vàrem assabentar d'algunes actuacions passades d'aquest senyor en alguna empresa privada, de les quals el menys que es pot dir és que no foren gaire afortunades. Es va recordar una pregunta formulada en aquest Parlament per un diputat del Grup Socialista, i la resposta poc convincent del Conseller Bassols, i, entre altres coses, va quedar públicament demostrat que el senyor Patxot havia cobrat el subsidi d'atur simultàniament a uns ingressos que li proporcionava la Generalitat, ingressos oficials, doncs, per mitjà de l'Entitat de Jocs i Apostes.

No és el nostre propòsit fer una valoració de les actuacions passades del senyor Patxot, però, ja que l'ocasió es presenta, sí que volem manifestar la nostra sorpresa pel fet que el Consell Executiu, amb tanta gent com hi deu haver al nostre país amb suficients coneixements per exercir un càrrec d'aquesta naturalesa, escollís precisament un ciutadà que havia tingut —i sembla que continua tenint— problemes més o menys importants amb la justícia.

En tot cas, la seva decisió de dimitir és una decisió perfectament respectable, encara que es pugui suposar que era una decisió forçada per la divulgació i denúncia pública de la seva doble percepció de cabals públics durant un període determinat. El que ja no és tan respectable és que s'hagués designat per exercir un càrrec tan important una persona que es trobava en la situació del senyor Patxot.

La reacció oficial de la Conselleria de Governació, que en aquells moments ostentava, recordem-ho, la titularitat de la Presidència de la Generalitat, va ser la de treure importància a l'afer i d'atribuir a motius personals no relacionats amb l'EAJA aquella espectacular dimissió.

La nova va arribar ràpidament al President de la Generalitat, i la seva reacció es va exterioritzar en unes declaracions publicades per la premsa escrita, sota la responsabilitat dels seus corresponsals, en una improvisada roda de premsa, i són precisament aquestes declaracions les que ens han induït a substanciar aquesta interpellació.

Diguem tot seguit que, si haguéssim tingut coneixement d'algun desmentiment oficial de les ressenyes periodístiques que s'han publicat, i que han estat abundantment comentades —després en parlarem, si convé—, probablement hauríem demanat a la Mesa del Parlament de retirar la nostra interpellació, però fins avui no hem tingut cap referència d'alguna rectificació o desmentiment.

Segons la versió facilitada per la premsa, el President Pujol, en comentar el fet que el senyor Patxot havia estat cobrant indegudament durant uns mesos el subsidi d'atur, va afirmar, diu el periòdic, que la moral ciutadana, això, no ho considerava una falta. Va dir també que la situació del senyor Patxot era un fet generalitzat a Espanya i que, per consegüent, la seva sortida de l'Administració era un afer personal. Va dir també que hi havia gent que havia quedat molt sorpresa per la decisió del senyor Patxot, que ara és una cosa que la moralitat ciutadana no condemna. Però, per a nosaltres, si això és greu, encara és molt més greu —si ens atenim a les referències de la premsa— quan el President Pujol declara que no havia pensat demanar al

senyor Patxot que presentés la dimissió, però que, ja que ho havia fet, acceptava el seu abandó del càrrec.

Mirin, senyors diputats, nosaltres no som partidaris de la dramatització per sistema, però és evident que, si aquestes declaracions són exactes, revesteixen una indiscutible gravetat, tant pel seu contingut com per la persona que les pronuncia. Que el President de la Generalitat es permeti afirmar que la moral ciutadana no condemna una estafa als organismes públics és una afirmació que ens deixa perplexos. Qui és el President de la Generalitat, amb tots els respectes, per erigir-se en definidor de la moral ciutadana? Igualment inquietant és l'afirmació, feta, a més, en un país estranger, que la irregularitat comesa pel senyor Patxot és un fet generalitzat a Espanya. Jo no sé si es tracta d'un fet generalitzat o no, encara que suposo que és molt possible que no sigui un cas únic, malauradament, però això no pot de cap manera servir d'excusa per desculpabilitzar una acció reprensible. I és precisament això el que sembla fer el President Pujol, quan declara que no havia pensat demanar la dimissió del senyor Patxot.

Espero amb interès la resposta de l'Honorable Conseller, en nom del Consell Executiu, perquè és necessari clarificar ràpidament aquest afer. No podem deixar l'opinió pública catalana en el dubte i en la incertesa; cal que se'ns digui molt clarament, molt clarament, si el Consell Executiu i el seu President condemnen o no condemnen l'actuació del senyor Patxot en aquest cas concret; cal que se'ns precisi quina hauria estat l'actitud del Consell Executiu, coneixedor dels fets reprensibles, si el senyor Patxot no hagués dimitit, perquè és evident que aquest cas plantejaria, en cas de generalitzar-se, una conducta política plena d'interrogants.

És per això, Honorable Conseller, que formulem la següent interpellació: «Quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a la política de contractació o de designació de càrrecs de confiança i al compliment de la legislació vigent relativa a les incompatibilitats econòmiques dels càrrecs polítics?»

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula per contestar la interpellació l'Honorable Conseller de Governació, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'Il·lustre Diputat senyor Torres formula la interpellació que em dispenso a contestar demanant quins són els capteniments que la política del Govern de la Generalitat pel que fa a la contractació i designació de càrrecs de confiança i respecte al compliment de la legislació vigent en matèria d'incompatibilitats econòmiques.

És obvi que no ens ha parlat d'això, sinó que ha aprofitat aquesta interpellació per tractar un tema molt concret i per fer, podríem dir, la crítica d'unes suposades manifestacions del President de la Generalitat de Catalunya. Jo lamento aquesta cabriola, diguem-ne, parlamentària, perquè hauria tingut molt gust a explicar a la Cambra quina és la política del Govern de la Generalitat respecte a aquests temes importants, de designació dels càrrecs de confiança i de la política pel que fa a les incompatibilitats d'aquests mateixos càrrecs i dels alts càrrecs de la Generalitat, però penso que és més útil, més adequat, més adient, si més no, que agafi el fil de l'argumentació del senyor

Torres i que li contesti en els mateixos termes que ell m'ha plantejat.

I, en primer lloc, el senyor Torres ha començat amb una al·lusió molt personal a mi, que lamento perquè la considero absolutament injusta —i ho dic amb tot el respecte i amb tota la cordialitat. El senyor Torres diu que, en aquell moment en què es va produir la dimissió del senyor Patxot del seu càrrec de Director General del Joc i d'Espectacles, i que em va ser presentada, i que jo ostentava, a més a més, la Presidència en funcions de la Generalitat de Catalunya —tot això és cert—, que vaig tractar de treure importància a aquest fet, atribuint aquesta dimissió a raons personals del senyor Patxot. Bé, d'importància, no en vaig treure cap; vaig respondre a tots els mitjans de comunicació que aquella mateixa nit em van demanar què és el que passava, i vaig fer una nota per a la premsa, explicant la situació. I no vaig dir més, absolutament, que la veritat: la dimissió del senyor Patxot obeïa a uns fets d'ordre personal, perquè no tenien res a veure amb la seva activitat, amb la seva actuació com a Director General del Joc, i tan cert és que no n'hi podien tenir que eren cronològicament anteriors al seu nomenament. El senyor Patxot, des que va ser nomenat Director General, no va percebre cap subsidi de l'atur. Per tant, es tractava d'uns fets anteriors i d'ordre personal, de la naturalesa que sigui, doncs, en relació amb un subsidi estatal, però de cap manera que afectessin la seva actuació com a Director General. I, a més a més, en la nota de premsa feia constar —i era important, en aquell moment, precisament per no desorientar l'opinió pública— que no tenia, aquesta dimissió, cap relació amb el tema polèmic en aquells moments de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que havia ja transcendit públicament. I, evidentment, no n'hi tenia, perquè el senyor Patxot estava exercint el càrrec de Director General de Joc i Espectacles —és, per tant, la titularitat d'aquesta Direcció General—, que planeja, controla i inspecciona el joc privat. I l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes va ser creada expressament per Llei d'aquesta Cambra per organitzar i promoure el joc públic, el joc que explota la mateixa Generalitat de Catalunya. Entre un i altre organisme, entre la Direcció General de Joc i l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, no hi ha cap connexió ni cap vinculació. En aquells moments, en què estava periodísticament encesa la notícia que l'Entitat Autònoma, per raó de l'ús de determinades freqüències o d'altres fets, havia produït l'apagada de la llum a Catalunya i s'estaven debatent públicament altres actuacions relacionades amb la Luditec, amb la seva contractació, em penso que era un deure de Conseller i de President en funcions delimitar exactament el contingut, la naturalesa de la dimissió del senyor Patxot. I que no li vaig treure importància —no respon tampoc a la meua actuació—, ja que la dimissió del senyor Patxot va ser acceptada immediatament, de la manera com podia acceptar-la estant en funcions, i, com també ha reflectit la premsa, vaig comunicar immediatament els fets telefònicament al President de la Generalitat, que es trobava fora de Catalunya i fora d'Espanya.

Contesto amb això la part en què se m'alludeix personalment, perquè penso que és obligat que deixi molt puntualitzada l'actuació d'aquella nit pel que fa als fets que, en el fons, es debaten, aprofitant el motiu o l'ocasió d'aquesta interpellació.

Pel que fa referència a les manifestacions del President de la Generalitat, he de recordar, en primer lloc, que la premsa les

ressenya o les relaciona fragmentàriament, entre cometes algunes paraules —la qual cosa ja significa que estan extretes d'un context més ampli—, que no són coincidents les versions que donen els diferents òrgans de comunicació, i que, per tant, dintre d'aquesta imprecisió, queda molt clar, de tota manera, que el President de la Generalitat de Catalunya no fa una valoració pròpia d'aquesta duplicitat d'ingressos procedents de l'atur i d'ingressos procedents —és igual— de l'erari públic o d'empreses particulars, perquè en tots els casos s'incideix en la mateixa infracció, sinó que constata el fet que no és un cas aïllat, que hi ha molts casos com aquest i, si es vol, agafant la versió periodística més explícita, més extensa o, podríem dir, més contraopinable, afegeix que aquest fet no sembla reprovat o no té una consideració reprovatòria per part de la ciutadania. Això és una opinió, però no és l'opinió del President, és la constatació d'un fet, en tot cas.

I bé, que per desgràcia no es tracta d'un cas aïllat, en tenim proves, i que, per tant, el President es feia ressò d'una situació realment lamentable, però existent. Jo he de fer referència, en aquest cas, a les declaracions del Ministre d'Hisenda, senyor Solchaga, d'aquest estiu, que, per cert, van produir també una certa ressonància, quan afirmava que, si bé les xifres de l'atur vorejaven el 22% de la població activa, considerava que s'havien de considerar reduïdes a un 15, perquè la diferència entre el 15 i el 22 venia donada per personal que, percebent percepcions de l'atur, treballava en l'economia submergida. I aquest fet, aquestes manifestacions del senyor Solchaga, que són la constatació d'un fet, i que en cap cas, sinó tot el contrari, mereixien l'aprovació del Ministre, van, aquestes afirmacions, van merèixer tot el suport del President del Govern, senyor Felipe González. I això, aquesta diferència d'aquest 7% entre els beneficiaris del subsidi de l'atur que treballen en l'economia submergida, significa, senyor Torres, la xifra d'un milió de persones. Em penso, per tant, que és justificat que pugui afirmar-se que el cas del senyor Patxot no és un cas únic.

Se m'acaba el temps, però em penso que he contestat, de tota manera, tant el que fa referència a les al·lusions personals que se m'han fet, com a les manifestacions del President de la Generalitat de Catalunya, i acabo, de tota manera, recordant-li —com ja he dit al principi—, que la dimissió del senyor Patxot va ser immediatament acceptada ja per mi i ratificada després amb l'arribada del President de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula ara l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Bé, les declaracions de l'Honorable Conseller encara m'han deixat més perplex del que estava abans de començar la meua interpellació, perquè, és clar, l'Honorable Conseller diu que el President, l'Honorable President de la Generalitat, en aquelles declaracions no feia una valoració de la duplicitat de percepcions, sinó que ell constata que era un fet que la moralitat ciutadana no reprovava i que, a més a més, estava generalitzat malauradament a l'Estat espanyol. Bé, però, una cosa que vostè no m'ha contestat, Honorable Conseller, és que el President de la Generalitat, si ell no comparteix la valoració que fa la moralitat ciutadana, segons el President, si el President creu que aquesta

cosa no és recomanable, diguem, no és justificable des del punt de vista legal, el President el que havia d'haver fet és exigir la dimissió del senyor Patxot, en el moment de tenir-ne coneixement. És clar, vostè ens diu ara que això és un cas malauradament generalitzat, i m'ha citat un 7%, de gent que, més o menys, defrauden els organismes públics; ara, entre aquest 7%, Honorable Conseller, quants directors generals hi deu haver?

Per altra part, no cal ni dramatitzar ni minimitzar aquest afer. Jo, és clar, jo visc en un poble, al nostre país, i no tinc accés a tots els periòdics que es publiquen a totes les comarques catalanes. Però si em refereixo únicament al meu poble puc dir-li —i a la premsa de Barcelona, que també llegeixo, naturalment— que aquest fet ha tingut un eco importantíssim a la premsa i a l'opinió pública. Jo puc ensenyar-li aquí un diari de Lleida, que és del dia 23 de novembre, abans-d'ahir, i en aquest diari hi ha aquesta, aquesta, aquesta i aquesta columna que parlen d'aquest tema i en termes —després li donaré aquest exemplar, Conseller, perquè se'l llegeixi—, en termes realment molt poc edificants per a la institució que vostè representa en aquest moment; i tinc aquí, i tinc aquí un article d'un ex-diputat al Parlament de Catalunya que avui dia és un element important d'un important sindicat del nostre país, que diu textualment el següent, ho dic en castellà : «nos parece grave que el Presidente de la Generalidad opine como aceptable un caso de picaresca en un importante cargo de la institución de Cataluña y máxime cuando él mismo había decidido no pedirle la dimisión. La Unión General de Trabajadores», per a no citar-la, de les terres de Lleida «ha defendido el traspaso de competencias del INEM a la Generalidad», la UGT de les Terres de Lleida, precisó, «si bien, tras observar el modo de pensar de los más altos responsables de la institución de Cataluña, no nos queda más remedio que replantearnos la cuestión». Ja veuen vostès que les coses sembla que no són res i a poc a poc es van complicant i poden donar arguments a les persones que tots vostès saben, precisament per allargassar encara més el traspàs de l'INEM, per exemple.

Honorable Conseller, jo no volia dir, quan he dit que vostè va treure importància en aquest tema, de cap de les maneres, ni molestar-lo, ni ferir la seva susceptibilitat; jo ho he dit únicament en el sentit que vostè va dir que aquesta dimissió no podria relacionar-se amb el batibull que s'havia originat amb el tema dels jocs i apostes, i això ho mantinc, naturalment; això ho mantinc, naturalment.

I, per acabar, recordar que la premsa d'avui, la premsa d'avui, a *La Vanguardia*, jo he llegit una referència de la conferència de premsa de l'Honorable President de la Generalitat, en la qual ens revela —perquè jo personalment no ho sabia, jo no ho sabia, i possiblement alguns de vostès tampoc—, diu : «es por eso», el President Pujol relata la carta de dimissió que li va enviar el senyor Patxot, i en aquesta carta, diu la ressenya de *La Vanguardia*, que tinc a la seva disposició, diu : «es por eso que le pido que solicite», això és el que diu el senyor Patxot al President Pujol, o vostè, en aquest cas, «que solicite a la Sindicatura de Comptes que analice la actuación de la Dirección General desde mi nombramiento hasta el día de hoy. Tal petición fue cumplimentada por el Presidente.» És a dir que el President de la Generalitat ha demanat a la Sindicatura de Comptes que analitzi, que investigui l'actuació del senyor

Patxot. Molt bé, això és perfecte, però això s'havia d'haver fet molt més abans i d'aquesta manera ja aclaríem quin ha estat l'abast d'aquesta actuació del senyor Patxot, contra el qual jo personalment, em poden creure, no tinc absolutament res, perquè ni el conec, però no s'ha d'oblidar, no s'ha d'oblidar, Honorable Conseller, que hi ha una llei de l'Estat espanyol, la Llei, em sembla que és la Llei 31/84, que diu en el seu article 27, i parla de les actuacions, de les empreses, de les ocupacions i d'aquestes coses, i diu: «serán consideradas infracciones muy graves», article 27, lletra b), «dar ocupación a trabajadores titulares de las prestaciones por desempleo cuando no se haya dado de alta a la Seguridad Social». És clar, això és un element important, perquè una de dues, o vostès en donar una remuneració al senyor Patxot el van declarar a la Seguretat Social, i en aquest cas ell no podia cobrar el subsidi de desocupació, o vostès no el varen declarar a la Seguretat Social i, aleshores, vostès estaven en infracció.

Moltes gràcies, Honorable President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tractaré molt puntualment, senyor Torres, de contestar el que ha estat objecte de la seva rèplica.

Insisteixo que quan el President de la Generalitat valora la consideració que per a la ciutadania mereix una infracció d'aquest tipus no expressa la seva opinió, sinó el que ell creu que és la de la majoria dels ciutadans, i no deu estar tan lluny del que pugui ser en realitat, perquè en la mateixa premsa que publica aquests últims dies les declaracions del President o bé en la que aquest estiu va aparèixer amb motiu de les declaracions del Ministre senyor Solchaga, hi ha les declaracions d'una altra personalitat de la banca, en les quals —aquest sí que ha anat molt lluny— considera beneficiosa l'economia submergida; sobre la premsa, i jo no faig més que dir el que diuen els diaris en aquest cas, i que consti que sóc incapaç (*remor de veus*)..., ho diu un retall de la premsa...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, per favor.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Que quedi molt clar, ho dic a la Cambra, que em limito a dir el que diu un retall d'un determinat diari, del qual jo no faig més que donar compte. No hi tinc res a veure.

Bé, pel que respecta a la xifra d'aquest 7% de persones que es beneficien de l'atur i que...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, per favor.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: ...aquest 7% de persones que es beneficien de l'atur i que cobren de l'economia submergida, són xifres donades per una personalitat que mereix tan crèdit, tant per la seva autoritat en tots els ordres com pel coneixement que pot tenir del cas, que és el Ministre d'Hisenda de l'Estat espanyol.

Les crítiques que puguin haver aparegut a la premsa respecte a aquestes extractades, extrapolades manifestacions del President de la Generalitat, senyor Torres, no tenen valor, perquè, de crítiques, el President de la Generalitat i tots els membres del Govern ens en trobem cada dia a la premsa sense necessitat que fem manifestacions d'aquesta índole. És lògic que l'oposi-

ció i els diaris, doncs, que reflecteixen les opinions de l'oposició facin, és molt lògic, molt legítim i molt lícit, facin la crítica de la nostra acció de govern i, per tant, no hem de donar-hi més valor que aquest normal i habitual que tenen.

Pel que respecta a aquesta conclusió a què vostè arribava, que quan es dona l'alta de la Seguretat Social s'ha de produir automàticament la baixa del subsidi d'atur, li he de dir que efectivament és així, però que el senyor Patxot, quan va cobrar de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, ho va fer amb caràcter eventual, d'assessorament, no com a retribució d'una jornada laboral, no era, per tant, un treballador..., no era un vincle laboral i, per això, no va ser donat d'alta, i potser per aquesta mateixa raó va continuar gaudint de l'atur, però això no va ser en el moment que va entrar a la Direcció, en el càrrec de Director General de Jocs i Apostes. Per tant, aquesta possible infracció que ens vol atribuir tampoc existeix en cap ordre. El senyor Patxot, en entrar com a Director General, ha tingut reconeguts tots els drets que li corresponien. (*Remor de veus.*)

Respecte a la petició de revisió de comptes, aquesta és una petició que el President ha tingut interès que sortís, perquè surt del mateix senyor Patxot, però en tots els casos es practica. Per tant, tingui la tranquil·litat, la Cambra, de saber que tots els càrrecs estan subjectes a la Sindicatura de Comptes i que aquesta actua amb regularitat i fa les seves auditories.

I, per últim, i amb això acabo —i això voldria que fos ben entès, i que se m'escoltés potser amb una mica més d'atenció, tal com jo he escoltat al senyor Torres—, vull dir, i no em dol, no em dol afirmar-ho, que el senyor Patxot va complir perfectament el seu treball a la Conselleria de Governació; i no em dol dir-ho i ho reconec públicament; no obstant això, si ell no se m'hagués anticipat presentant la dimissió, coneguts els fets i acceptats per ell, jo la hi hauria demanada. (*Rialles.*)

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Bé, correspon ara substanciar les interpellacions cinquena, sisena, setena i vuitena, que, sobre el mateix tema, adrecen al Consell Executiu, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya —silenci, si us plau—, l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera, en nom del Grup parlamentari Socialista, els Illustres Diputats senyor Higiní Clotas i senyor Xavier Guitart, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas, i en nom del Grup parlamentari Popular, l'Illustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol. Interpel·lacions que seran substanciades tot seguit i que seran agrupades, atès que la seva temàtica és la mateixa.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política informativa de TV3 i Catalunya Ràdio

La primera d'elles, per tant, tal com vénen referides a l'ordre del dia d'aquesta Ple, és, com he dit, la que ha formulat, en representació del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera, al qual tinc el goig de donar la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. No serà mal vist, senyores i senyors diputats, que els recordi el suport reiterat del nostre Grup parlamentari del Partit Socialis-

ta Unificat de Catalunya al llarg d'aquests ja gairebé darrers vuit anys a l'existència d'una televisió pública catalana, com a element indispensable de reconstrucció nacional de Catalunya entorn dels seus aspectes socials, culturals, polítics, com a televisió a favor de la normalització lingüística, però també com a ràdio i televisió públiques de serveis, com a element de seguretat, de cohesió i de pacificació d'un país petit i divers.

Si avui ens veiem obligats a formular aquesta interpellació és perquè la majoria de Convergència i Unió, tan escassament representada a aquesta hora a la Cambra, no va acceptar la proposta d'un debat obert, central, solemne en aquesta Cambra, sobre la política informativa de TV3 i de Catalunya Ràdio. Per què el Grup de la majoria va votar en contra d'una proposta de debat tan important? Perquè el consideraven innecessari?, o perquè no volien perdre situacions de privilegi, confessades o no, confessables o no? El dubte ens el suscita tant el contacte quotidià amb els professionals de la informació com la pràctica de la compareixença davant de la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió del seu Director General, el senyor Joan Granados. Crec que els representants del Parlament no es mereixen respostes evasives, inconcrecions, petites —diguem-ne— trapelleres formals, si de veritat no s'ha d'amagar res que sigui poc honorable.

Les preguntes dels meus predecessors sobre el comportament informatiu de Televisió a la darrera campanya electoral van obtenir, de paraula i per escrit, respostes que no crec que afavoreixin ni el panorama del pensament català, ni l'antologia de la nostra literatura política, i que m'agradaria que els meus il·lustres col·legues examinessin amb calma. Es tractava de preguntes molt concretes. Per exemple, en torno a llegir dues de dos grups que no són el meu: el Grup Socialista formulava, per exemple, «Com pot el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió vetllar pel compliment del que la Llei estableix pel que fa a la presència dels grups polítics a les emissions de les empreses filials d'aquest ens públic, quan ell mateix informa que no es fa cap mena de seguiment dels minuts d'aquesta presència?» Llegeixin-ne la resposta. O, per exemple, una altra del senyor Joan Esteve i Oriol, del Grup Popular: «El propassat dia 18 de setembre TV3 emetia un programa especial consistent en una entrevista en exclusiva amb el Molt Honorable senyor Jordi Pujol. Malgrat que aquest intervenia en la seva qualitat de President de la Generalitat, expressà les seves opinions ben lluny del caire institucional, actuant, de fet, com a Secretari General de Convergència Democràtica de Catalunya. Per això preguntem al senyor Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que ens digui, sobre la base de l'objectivitat que ha de presidir tot mitjà públic de comunicació, quan pensa habilitar un espai de rèplica per a la resta de les forces polítiques d'oposició parlamentària.» Em penso que no es tracta de preguntes abstractes, ni de preguntes que es puguin solucionar amb respostes evasives. I és que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb un pressupost previst per al 1988 de 12.064 milions de pessetes, administra diner públic, i ha de fer-ho amb transparència, amb equitat, amb professionalitat i amb un clar sentit del servei públic a què va destinat tot aquest diner.

Déu me'n guard d'insistir només en els aspectes negatius que pugui haver-hi en la política informativa de ràdio i de televisió a Catalunya, de TV3 o de Catalunya Ràdio. Seria dir bar-

baritats que van contra moltes evidències. Sense una certa política informativa no s'explicaria ni l'increment d'audiència, ni els ingressos creixents per publicitat, que, en tot cas, expliquen que hi ha hagut molts encerts en el conjunt de la política de programació d'aquests dos mitjans. Però em penso que és molt important definir ara, i de cara al futur, alguns dubtes que ens planteja la política informativa, en concret, de TV3.

En primer lloc vull insistir que és una política informativa que es fa amb mitjans: treballen a TV3 —o hi treballaran en l'exercici del 88— 848 persones, més 149 col·laboradors; comença a ser una xifra important. I en aquests moments tampoc no es pot dir que les informacions no es facin ben fetes per problemes de mitjans en el sentit de no poder disposar d'altres imatges informatives, com molt bé recull l'informe que se'n ha presentat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. El fet de poder accedir a la xarxa d'informacions de Televisió Espanyola i a la xarxa d'informacions de la UER ha facilitat molt les coses i podria, evidentment, haver facilitat molt que millorés substancialment la informació per qüestió de mitjans tècnics i per qüestió també de facilitats de tot tipus tecnològiques.

Ara bé, crec que si els informatius, i no solament els informatius, sinó el conjunt de la política informativa, marquen el to d'una televisió, en aquests moments hem de dir uns punts sobre aquesta política informativa. En primer lloc: creiem que la informació de TV3 és poc catalana, és lingüísticament catalana però és poc catalana en el sentit que informa d'una Catalunya moltes vegades de postal, i que practica la política de la Catalunya segrestada. Quan a vegades hem plantejat aquests temes ens diuen: «Oh!, és que, si no, vindrà el senyor Calviño i ens dirà que si fem informació de Catalunya estem fent una "televisió antropològica"». Moltes vegades m'he preguntat si, qui en aquests moments està programant TV3 no és el senyor Calviño, i no els dirigents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Em sembla molt bé que hi hagi elements antropològics en la informació de la televisió catalana; no seré pas jo qui ho lamenti en cap dels casos. En tot cas, em penso que no és excusa per descatalanitzar la informació de TV3 dir que el senyor Calviño, a qui es dona —ho repeteixo— una autoritat superior a la que em penso que es mereix en aquesta Cambra, dient que s'està fent una televisió antropològica.

És, en molts aspectes, una televisió molt poc pedagògica, i em penso que això ens ho podrien comentar, i ho dic, no perquè m'ho hagin dit ara ni perquè hagi anat a buscar la informació puntual, sinó en contacte més o menys sistemàtic amb col·lectius d'ensenyament; diuen: «És una llàstima que no puguem aprofitar molt més, des d'un aspecte pedagògic, els mitjans amb què compta en aquests moments TV3, no per fer programes escolars educatius, sinó per fer tota una pedagogia sobre el que és, en aquests moments, Catalunya, en la seva integritat». Pensin que Catalunya també és —i en aquest «també és» es poden afegir moltes coses—, Catalunya també és les realitats de la perifèria barcelonina, encara que no hi hagi escàndol sobre la recaptació municipal; Catalunya també és moltes realitats segrestades lluny de Barcelona, encara que no hi hagi problemes d'inundacions; Catalunya també és les bosses marginals, els que no poden seguir els dies de cada dia, i no solament els dies que es manifesten; Catalunya també és zones de molt greu crisi industrial, que tracten de sortir d'aquesta crisi; Catalunya no és solament la imatge d'un Ripollès

com a bressol de Catalunya, sinó la imatge d'un Ripollès com a comarca degradada i amb molts problemes de cara al seu futur. Per tant, la primera qüestió és que la informació ens presenta una informació molt poc catalana, cosa greu, em penso, tractant-se de la més poderosa de les nostres televisions autonòmiques.

Crec que és poc objectiva i poc fidedigna. Per què? Miri, en un país on tots ens coneixem, em penso que parlar clar i català moltes vegades va bé, i si hi ha hagut un viatge presidencial a Londres, on no t'han rebut ni la Margaret Thatcher, ni un ministre, digues-ho clar i net, digues : «Mira, vam arribar allà, com que no ens va rebre ningú, vam tenir ocasió de parlar amb un professor de català». (*Rialles.*) Fantàstic, em semblaria molt bé, viatge resolt. Em penso que és una televisió amb massa ambigüitats terminològiques quan es parla de país, estat, etcètera. És una televisió amb una atenció insuficient a temes d'interès majoritari —per què el debat sobre el joc no va ser transmès en la seva integritat? És una televisió on comencen a dominar pràctiques, no sé si de censura, però sí d'auto-censura. I no em facin que no amb el cap. Jo, en aquests moments, demanaria una cosa molt concreta : ens deixen fer una enquesta secreta als professionals de TV3 —una enquesta secreta, ho repeteixo— en la qual es preguntí si hi ha por a possibles represàlies polítiques? (*Remor de veus.*)

Res més, senyores i senyors diputats.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre el compliment de la Llei 10/1983,
de Creació de la Corporació Catalana
de Ràdio i Televisió**

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Ara correspon defensar també la corresponent interpellació al representant del Grup Socialista, i per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Higini Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Diputat senyor Riera ja ha posat de manifest les dificultats que els grups de l'oposició varem tenir per poder celebrar un debat entorn a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en aquest Parlament; dificultats que van fer que la majoria de Convergència i Unió ho impedís. Ho va impedir, i va intentar d'impedir-ho fins i tant que en la Junta de Portaveus va posar dificultats inicials perquè avui es poguessin substanciar conjuntament les quatre interpellacions, intentant que avui tan sols se'n fessin dues i en el proper Ple se'n fessin les altres dues. Va ser gràcies que el Grup del PSUC i gràcies que el Grup Socialista varem retirar una interpellació cadascun d'aquests grups que ens corresponia, perquè així poguessin passar les interpellacions del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup Popular, i avui poguéssim celebrar aquest subterfugi reglamentari que ens permet parlar de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a l'hemicicle d'aquest Parlament.

Dit això, fer una brevíssima consideració, d'entrada, sobre el sentit que té la coincidència que els quatre grups de l'oposició, igual que en d'altres ocasions, sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i que darrerament, sobre la investigació en matèria del joc a Catalunya, haguem presentat una iniciativa coincident, idèntica entre els quatre grups. I faig, i vull fer aquesta consideració, perquè després se surt i se'ns acusa que,

per exemple, això és electoralisme, quan qui ens acusa és l'únic partit que ha començat ja la campanya amb el seu capdavanter al davant; partit que, probablement, hauria de ser l'últim que comencés la campanya, atès que aquest capdavanter reflecteix, al mateix temps, la màxima institució de la Generalitat de Catalunya. O, més greu encara, que, a causa d'aquesta coincidència entre l'oposició, se'ns acusi de calumniadors o d'insidiosos, quan estem exercint l'estricta obligació i responsabilitat democràtica assignada pel poble de Catalunya a aquest Parlament de vetllar i controlar i impulsar la tasca de l'Executiu. O, més greu encara, tanmateix, quan se'ns acusi de mentiders, per part d'un crispat dirigent de Convergència Democràtica de Catalunya i antic candidat a la presidència del Govern de l'Estat espanyol, amb un fracàs personal estrepitos, probablement el major observat en la política parlamentària a Espanya i a Catalunya, i que, a través —intueixo, dedueixo— d'aquesta agressivitat verbalista, vol intentar fer oblidar la seva imatge poc exitosa en el moment de formular promeses electorals, com és evident. Fugida endavant, se'n diu d'això, i, si vostès ho volen : fer volar coloms quan no correspon.

Jo demanaria, per tant, senyores i senyors diputats, que aquells que estan fomentant, sobretot, la crispació quan no correspon posin fre a aquesta crispació, i quan s'exerceix la responsabilitat i l'obligació que, com a grups d'oposició, ens correspon a aquest Parlament, responguin a allò que se'ls demana, no aixecant encara més el sostre, l'escalada d'aquesta crispació.

Feta aquesta brevíssima consideració, entrem directament ja en el debat —consideració, de tota manera, que creia necessària fer.

Les quatre interpellacions coincideixen sobre la necessitat de fer un debat en el Parlament de Catalunya perquè considerem que s'incompleix la Llei de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. S'incompleix en el seu contingut i es voreja un frau de Llei per part de la màxima direcció d'aquesta Corporació Catalana de Ràdio i Televisió quan s'adreça oralment o per escrit a les preguntes que li formulen a la Comissió de Control parlamentari d'aquesta Corporació.

Exemples; brevíssimament, perquè crec que ofèn ja aquesta Cambra insistir una vegada més en els incompliments per part de la Direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió dels principis que es mantenen en la Llei de Creació d'aquesta Corporació, ofèn aquesta Cambra perquè en moltíssimes ocasions hem tingut oportunitat de denunciar-les aquí a la Comissió, i, malgrat aquesta insistència, hem pogut observar que no s'ha corregit, en absolut, aquesta actitud i aquesta tendència, més aviat al contrari, s'ha incrementat, sobretot quan els processos de calendari electoral més ho aconsellaven per al partit majoritari, que dona suport al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Incompliments —brevíssimament— hi ha una normativa que estableix que s'ha de regular el dret d'accés a les emissions dels grups polítics i socials representatius. Ja fa tres anys i mig que està aprovada aquesta normativa, que està aprovada aquesta Llei. No s'ha fet encara aquesta normativa, i, a més, el Director General de la Corporació ens diu que no li correspon de fer-la, quan sis membres, la meitat del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, varen demanar que es realitzés aquesta normativa perquè, en defini-

tiva, era el compliment de la Llei. No s'ha volgut fer; per tant, incompliment de la Llei. Demana la Llei que periòdicament es realitzi un estudi i seguiment de la presència dels grups polítics i socials en les emissions. No s'ha fet ni una sola vegada. Com —ens preguntem nosaltres i s'ho preguntava el senyor Riera anteriorment— es pot garantir el compliment d'aquest requisit i principi en la Llei si no es fa aquest seguiment a posteriori? És impossible. Per tant, els Grups de l'oposició ens veiem en l'obligació de fer-ho amb els recursos de què disposem, naturalment molt menors i amb molt més esforç del que li correspondria a la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió o al Consell d'Administració si la mateixa majoria que s'observa en aquest Parlament donés suport a la sol·licitud d'aquests sis membres del Consell d'Administració. Tercer, és missió del Consell d'Administració controlar les finances i el funcionament econòmic de la Televisió de Catalunya. La majoria del Consell d'Administració i de la Direcció General es neguen que es faci una auditoria de comptes a TV3. Fins i tot quan un membre del Consell d'Administració va sol·licitar que es fes l'auditoria, se li va negar; per tant, incompliment tercer de la Llei. El Consell d'Administració no s'assabenta pel Director General, tal com prescriu la Llei que se n'ha d'assabentar, que s'han denunciat, en certs moments, convenis col·lectius; se n'han d'assabentar en el Consell d'Administració a través dels mitjans de comunicació. Quart incompliment de la Llei. Instal·lacions, instruments públics, pagats per tots, a través de la Corporació, se cedeixen a canvi de res a empreses privades : vulneració de nou de la Llei. S'incomplixen reiteradament les normes de publicitat de TV3; aquí, en el Parlament de Catalunya i per diferents Grups de l'oposició, varem posar de manifest, no un, sinó diversos exemples que il·lustren aquest incompliment. No s'ha corregit tampoc aquesta actuació; per tant, de nou incompliment de la Llei. En un sentit, en una oportunitat absolutament patrimonial del mitjà i dels organismes institucionals de direcció d'aquest mitjà com és el Consell d'Administració, es va produir un fet absolutament insòlit : que un membre que ja no era membre del Consell d'Administració, perquè havia cessat, se l'havia substituït, encara que no de fet, va assistir a una reunió i va votar, i, per contra, a la següent reunió del Consell un membre d'aquest mateix Consell que encara no era elegit i nomenat membre del Consell d'Administració assisteix a una reunió del Consell d'Administració i vota. Absolutament insòlit, però, de nou, infracció de la Llei, vulneració de la Llei.

En definitiva podria posar molts més exemples, i, naturalment, en funció de la resposta que ens doni l'únic il·lustre, sens dubte, únic representant del Govern avui aquí, li posarem més exemples si això ho requereix. Lamentablement nosaltres continuarem insistint sobre el compliment de la Llei i sobre l'actitud partidista i sectària que, des de la Direcció General i des del Consell Executiu de la Generalitat, es bolca a través de les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i de Televisió. Però avui, fonamentalment, per sobre encara del sectarisme i partidisme dels continguts dels informatius d'aquestes empreses filials, ens preocupa molt més, enormement més, el que estem posant de manifest aquí i volem denunciar : el compliment estricte de la Llei aprovada pel Parlament. Perquè, si no es compleix la Llei, el que estem posant en dubte, en primer lloc, és el mateix paper sobirà d'aquest Parlament, i, en

segon lloc, estem posant en crisi la mateixa estabilitat d'aquest sistema democràtic, que es basa, essencialment, fonamentalment, en un sol axioma : el compliment estricte de la Llei.

Vostès saben, senyors del Govern, senyors de la majoria de Convergència i Unió, que s'incompleix la Llei. El que també saben vostès, i per això no fan res per corregir-ho, és que el Govern de la Generalitat és el primer interessat que s'incompleixi la Llei perquè d'aquí treu directament beneficis partidistes i beneficis sectaris.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara l'altra interpellació, que és la formulada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, i per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, de Creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, jo no m'estendré, no voldré en aquesta ocasió estendre'm a fer una crítica global de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; ho han fet els diputats que m'han precedit i crec que fóra reiterar massa l'assumpte, continuar en el mateix aspecte. Jo agafaré un aspecte més puntual, referent a la nostra interpellació, dividida en quatre subinterpellacions —per dir-ho d'alguna manera—, i ha estat el contingut, anava a dir el no-contingut —ja ho veurem després— i també molt especialment el to de les respostes que el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha donat a les demandes d'informació que li vam adreçar en compliment del nostre deure com a diputats adscrits a la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de demanar aclariments de tot allò que passa en aquesta Corporació.

No crec que les respostes que se'ns van donar corresponguin al mínim de respecte que ens mereixem tots els diputats d'aquesta Cambra, que, no ho oblidem, representem el poble de Catalunya, sobretot quan exercim unes funcions per a les quals hem estat especialment designats.

Emprenc com una gran desconsideració que en una de les respostes se'm remeti, sense altra explicació, unes dades d'una simple fotocòpia d'un tros de diari, que no ha merescut, ni tan sols, la mínima atenció que hauria representat el fet d'haver-lo de transcriure en un full mecanografiat. Espero que no se'm dirà en la resposta que això ha estat degut a la negligència d'algun funcionari; el Director General devia conèixer perfectament el que trametia perquè, al peu d'aquest escrit, hi havia un petit signe calligràfic que sembla correspondre al que és la signatura habitual del senyor Granados.

A part d'aquest cas de greu desatenció, no crec que sigui vàlid el mètode emprat i la generalitat de les respostes despatxades en un parell o tres de línies mecanografiades, tirant pilotes fora, com vulgarment es diu, amb respostes tan nebuloses com dir que les mesures aplicades en cada cas es deuen a «criteris estrictament professionals», sense dir-nos mai amb quines bases s'apliquen aquests criteris i, a més, quan sovint aquests criteris professionals es materialitzen en un favoritisme

informatiu descaradament favorable en temps, sobretot, en temps d'espai televisiu, al partit del Govern. Una cosa que, a part de descortesa, ens sembla que no ha de fer un Director General és reconèixer, per altra banda, la seva total ignorància en el percentatge dels temps de programació dedicats a tots i cadascun dels partits i coalicions polítiques concurrents en unes eleccions, tal com fa en una de les respostes en concret. Per no tenir, la nostra televisió no té ni tan sols un control de minutatge, o és que el senyor Director General no sap que això existeix?

Bé, no crec que calgui continuar entretenint-me en l'exposició dels meus greuges, ja ho han fet també alhora part dels altres diputats que m'han precedit defensant les interpellacions semblants a la meua; no vull cansar-los amb més reiteracions. Només acabar dient que aquesta interpellació l'hem feta amb l'esperança que el Govern convindrà amb nosaltres que el to general de les respostes no és l'adequat que es mereixen els membres d'aquesta Cambra, i que s'han de prendre les mesures adients perquè les respostes de la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió tinguin, a partir d'ara, la mateixa dignitat que tenen les respostes a les nostres demandes d'informació que ens trameten la totalitat de les Conselleries.

Moltres gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. Vice-president Segon substitueix l'I. Sr. Vice-president Primer en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Té la paraula el senyor Esteve, del Grup Popular.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política informativa de TV3 i Catalunya Ràdio

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies, senyor President. Senyors i senyores diputades, des d'aquí hem de reconèixer públicament els mèrits dels nostres mitjans de comunicació institucional, de manera particular TV3 per la seva tasca de normalització lingüística a casa nostra. Hem de dir que, quan fa uns anys, pocs, es va inaugurar TV3, nosaltres érem dels partidaris, dels que creïem que s'inaugurava un altre estil de televisió que calia que tots els grups, al marge d'ideologies, recolzéssim per a la reconstrucció del nostre teixit social, el nostre teixit cultural i per a la nostra parla. Però aquesta primavera d'esperança, malauradament, la conducta i el procedir de l'ens públic ha fet que aquest recolzament unànim i de tots els grups anés refredant-se cada vegada més de tal manera que ens sentíssim completament decebuts respecte a aquesta tasca que no dubtem a qualificar d'unitària.

No vull entrar aquí, perquè ja s'ha esmentat, en algunes qüestions puntuals que qualificariem de menors, però que no deixen de tenir la seva representació i la seva importància significativa. Per exemple, el tema de la negativa a les auditories; per exemple, el tema de la participació en reunions del Consell d'Administració de persones nomenades, però el nomenament de les quals encara no estava publicat en el *Diari Oficial*; per exemple, el tema de la violació, algunes vegades, de la normativa d'incompatibilitat sobre publicitat, i altres qüestions que estan ja vorejant la manca de cortesia parlamentària, la qual cosa, en un cas molt concret, va provocar l'abandó de tots els Grups de

l'oposició i, fins i tot, d'un grup de no oposició, és a dir, del Grup Mixt. Nosaltres deixem de banda això, però, en definitiva, creiem que sí que cal assenyalar les mancances fonamentals perquè això serveixi com a toc d'atenció i perquè, entre tots, anem a recuperar aquest esperit de joia i de tasca col·lectiva amb què vam rebre la inauguració, fonamentalment, de TV3.

Nosaltres, em dol haver de dir que hem de denunciar un cert sectarisme polític sobretot pel que fa referència a debats, pel que fa referència a informatius i pel que fa referència a campanyes electorals. Creiem que aquest sectarisme i aquesta manca de cortesia parlamentària es palesen en moltíssimes preguntes i respostes. A tall d'exemple : «Quin ha estat el percentatge de programació d'espais informatius electorals i no electorals dedicats durant la campanya a cadascun dels partits i coalicions concurrents?»; resposta : «Desconec el percentatge de programació.» Pregunta : «Minutatge efectuat de la presència a TV3 de grups polítics i socials més significatius durant la passada campanya electoral?» —aquesta és minutatge, l'altra era tant per cent—; «Sento no poder-vos complaure en la vostra petició perquè la Corporació no efectua minutatge de la presència dels grups polítics i socials més significatius.» Pel que fa ja, d'una manera més específica, al contingut electoral, pregunta : «Per què les eleccions, fonamentalment les del 10 de juny, es van limitar a la ciutat de Barcelona?»; contesta —quatre línies, però els mots principals—, se'm va destacar : «amb criteris professionals». Pregunta : «Com justifica el senyor Director General la diferència de tractament informatiu atesos els mítings finals dels diversos partits i coalicions concurrents?»; resposta : «criteris estrictament professionals». Pregunta : «Com és que només es donaven els avenços de CiU en determinades poblacions i se silenciaven els retrocessos de l'esmentada coalició i avenços d'altres partits i coalicions concurrents?»; resposta : «criteris estrictament professionals.»

Nosaltres creiem que això no és donar compliment al principi genèric de l'article 20 de la Constitució ni tampoc a l'article 14 de la Llei de TV3, de l'Ens Públic, millor dit, respecte al respecte —valgui la redundància— del pluralisme polític, per al qual al Consell d'Administració se li donen dues eines diferenciades : d'una banda, l'aprovació d'un pla d'activitats on s'assentin els principis bàsics de la participació política, i, segona, la determinació semestral del percentatge d'hores de programació destinada a cadascun dels grups polítics i socials.

Juntament amb aquestes mancances, a nosaltres ens dol haver de denunciar la falta de respecte a importants sectors socials de Catalunya i a llurs sentiments. Deixo de banda algunes manques de respecte als sentiments religiosos del nostre poble, que el nostre Grup ha denunciat en comissió. Deixo de banda deliberadament això, però, evidentment, no ho puc silenciar. Però cal dir des d'aquí que la nostra televisió, la TV3 —i vull qualificar-la de nostra—, no s'està comportant com un mitjà institucional al servei, per tant, de totes les opcions, sinó amb determinat caire i al servei de determinades i molt concretes opcions, i diria fins i tot maneres d'expressió, caient de vegades en situacions ridícules, i aquí lliga amb aquesta ambigüitat que abans s'esmentava, on, quan veiem una contesa internacional on participa l'equip d'Espanya, sempre els mots de «selecció estatal», que a nosaltres gairebé ens sonen fins i tot ridículs.

Dintre d'aquest capítol del menysteniment de la societat

civil, cal denunciar des d'aquí la manca de ressò d'aquesta xarxa social dels cossos intermedis de la societat viva de Catalunya, amb el nombrós exèrcit —si es pot dir així— d'entitats ciutadanes i vives, que nosaltres vam demanar que per què no se'ls donava un ressò a televisió, i la resposta va ser que eren tantes, que no hi havia criteris de selecció.

Una tercera línia argumental és la utilització amb caràcter instrumental al servei d'una política conjuntural del govern. Nosaltres hem vist com TV3 s'ha fet ressò d'una campanya a favor no del joc, sinó dels jocs -dels jocs, en plural— de diferents administracions, i creiem que això no és encertat, no és bo, i està en contradicció ja no amb l'esperit, sinó fins i tot amb la lletra de les lleis que regulen aquesta matèria aquí a Catalunya.

I, finalment, vull acabar dient una altra cosa que a mi, particularment al nostre Grup, ens dol, i és el descens de la qualitat, de la qualitat —ho repeteixo— del mitjà informatiu, no pas per manca de qualitat dels seus col·laboradors, dels seus professionals, sinó, fonamentalment, per l'orientació tècnica i política que se li està donant. Ja s'ha denunciat —i nosaltres ens sumem a aquesta denúncia— l'escassa, per no dir gairebé nul·la, producció pròpia, l'excés d'importació de treballs efectuats fora i, per consegüent, la marginació de col·lectius importants, ja no solament el del cinema, sinó tots els mitjans audiovisuals, amb una sensació de frustració que això comporta, que no afavoreix en res les relacions humanes en el si de la Corporació.

Per això, nosaltres acabem reiterant el que dèiem en la part dispositiva, en la part concreta de la nostra interpellació: «Quins són els propòsits de capteniment en relació amb el compliment de les obligacions de la Llei del 83, que emanen d'aquesta, per al Consell d'Administració i per a la direcció d'aquest ens i les seves empreses filials?»

Moltes gràcies.

(L'l. Sr. Vice-president Primer es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar ara aquestes interpellacions, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Senyor President, senyores i senyors diputats, he dedicat —els ho puc assegurar—, he dedicat molt de temps, molta estona a examinar i estudiar el que jo em pensava que seria objecte d'interpellació, corresponent als textos que vostès havien facilitat. He examinat la Llei, i, d'una manera especial, he anat llegint i rellegint i he sol·licitat informació sobre els elements que configuren el control de la política que correspon a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. He estat llegint moltes de les sessions parlamentàries corresponents a la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Comissió que presideix l'Il·lustre Diputat senyor Higin Clotas. He cercat també informació sobre aspectes corresponents al Consell Administratiu de la Corporació, i també he repassat moltes de les preguntes que, orals o escrites, s'han sol·licitat al Director General.

Jo crec que hi ha hagut, hi ha un element coincident per part de les persones interpellants, i amb aquest element coincident jo sento dissentir-hi. Jo he llegit —i crec que les senyores i els senyors diputats ho coneixen— que aquesta Comissió de control es reuneix, jo crec que formalment, una vegada cada mes, al mateix temps que el Consell d'Administració —segons se

m'informa— es reuneix, aproximadament també, cada setmana; és a dir, que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no és pas una Corporació descontrolada. I he examinat les preguntes, i els puc assegurar que no he vist precisament aquesta desconsideració, o aquesta descortesia a què es referia, d'una manera general, l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas. Jo he vist en les respostes tant del President del Consell d'Administració de la Corporació Catalana, que també és objecte de preguntes en aquestes sessions informatives, com en les preguntes i interpellacions dels il·lustres senyors diputats, he vist sempre —o, si més no, es dedueix de la lectura, potser de vegades la fórmula viscuda és diferent—, he vist sempre una voluntat de resposta acurada i respectuosa per part del Director General.

Hi ha hagut, en aquestes interpellacions, aspectes que a mi m'agradaria subratllar especialment, i després potser m'hi referiré, però jo voldria, fonamentalment, atendre el que jo crec que correspon especialment al Consell Executiu, perquè aquí es pregunta quin és el propòsit de capteniment del Consell Executiu, i per això respon el Govern de Catalunya.

Voldria dir, en primer lloc, que, examinada la Llei —i després, en tot cas, m'hi referiré—, jo no he vist, ni el Consell Executiu ha apreciat que hi hagi voluntat d'incompliment de l'esmentada Llei per part de cap dels directius de l'ens públic. I, segonament, que en aquest supòsit —que, ho repeteixo, no s'ha donat, si més no amb la intenció d'incompliment— la funció del Consell Executiu seria la que marca precisament l'article 15, que diu: «El Consell Executiu de la Generalitat pot establir les obligacions que deriven de la naturalesa de servei públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i, prèvia consulta al Consell d'Administració, fer-les complir.» Jo no he pogut observar aquesta voluntat d'incompliment.

Sàpiguen, senyores i senyors diputats, que el Consell Executiu no dubtaria a utilitzar, en algun cas que ho considerés oportú, aquest article a què faig referència, però no hi ha hagut mai per part del Consell d'Administració, de manera col·legiada, una expressió al Consell Executiu que s'ha donat voluntat d'incompliment o incompliment manifest. Mai hi ha hagut una expressió del Consell d'Administració de manera col·legiada.

Hi ha en el context —a part d'unes apreciacions del senyor Riera, que també m'agradaria respondre—, hi ha un element que està en la base d'alguns dels requeriments, i és la qüestió de l'objectivitat informativa. Jo voldria afrontar aquesta qüestió. Objectivitat informativa que, els ho vull repetir, si vostès m'ho permeten, que no hi ha hagut mai tampoc un requeriment d'aquest òrgan col·legiat del Consell d'Administració demanant al Consell Executiu que exercís les seves funcions perquè s'ha produït incompliment en l'objectivitat; no s'ha produït mai. I vull recordar també que aquest Consell d'Administració és elegit pels dos terços d'aquesta Cambra; per tant, és difícil que es pugui parlar de prepotència en aquest Consell quan l'elecció d'aquest correspon a dos terços de la Cambra.

Dins de les moltes preguntes que he vist, he vist molt repetida aquesta precisament —durant les sessions informatives el senyor Guitart, que es diu igual que jo, ha estat una de les persones que més s'hi ha referit—, que demanava els criteris d'accés, i després demanava uns altres punts que el senyor Clotas s'hi ha referit amb altres paraules, però que, per llegir-ho amb

la mateixa expressió de la Llei, diu : «determinar semestralment el percentatge d'hores de programació destinades als grups polítics i socials significatius». Jo m'hi referiré, a això.

En primer lloc, objectivitat, que ve reflectida en la Llei, en l'establiment dels principis generals de la programació, l'article 14, apartat b), que diu : «Els principis inspiradors de la programació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió són : l'objectivitat, la veracitat i la imparcialitat de les informacions.» Com s'ha de produir o com es preveu que es garanteixi aquesta pluralitat? A través del dret d'accés, que ve reflectit en l'article 18, que diu : «L'ordenació dels espais de ràdio i televisió s'ha de fer de manera que hi puguin accedir els grups socials i polítics més significatius. Amb aquesta finalitat, el consell d'administració i el director general, en l'exercici de llurs competències respectives, han de tenir en compte criteris objectius, com ho són la representació parlamentària, la implantació política, sindical, social i cultural, l'àmbit territorial d'actuació i altres del mateix caràcter.» I quina és la referència que s'ha de tenir per a aquest dret d'accés? És l'article cinquè, en l'apartat j), que diu que «corresponen al Consell d'Administració les competències següents :» -juntament amb vetllar perquè en la programació es compleixi el que estableix la Llei-, «determinar semestralment el percentatge d'hores de programació destinades als grups polítics i socials significatius, i fixar els criteris de distribució entre aquests grups en compliment del que estableix l'article 20 de la Constitució.»

Aquesta, per tant, és una normativa que és el que ha estat més objecte de sol·licitud i de controvèrsia per part de la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I què ha passat en relació amb aquesta competència de determinar semestralment el percentatge, que és una cosa que correspon al Consell d'Administració, precisament? També s'estableix que aquesta determinació semestral s'ha d'aprovar pels dos terços del mateix Consell. Jo voldria —perquè crec que és interessant—, si tingués temps, llegir-los algunes de les respostes que s'han donat en relació amb aquesta sol·licitud. Voldria donar-los algunes respostes i voldria entrar a fons en aquesta qüestió, perquè quan es parla d'incompliment —si més no, el senyor Clotas en deia d'altres; amb molt de gust les respondré; però el que hi havia en relació amb això era el més significatiu, perquè feia referència a aquest principi tan important, com és el de l'objectivitat.

Si vostès m'ho permeten, jo els llegiré algunes de les respostes que a mi m'han semblat més significatives en relació amb aquesta presència del percentatge de les hores. Per exemple... (pausa), el senyor Lorda requereix el propi President del Consell d'Administració de la Corporació Catalana, en data 15 de maig de 1986, i respon, el senyor President, que s'estava treballant per tal d'elaborar la normativa relativa a la determinació del percentatge d'hores de programació destinades als grups polítics i socials representatius. Aquesta mateixa resposta es va produint d'una manera permanent (*rialles*), i jo els podria llegir com el Consell d'Administració considera que aquesta norma bàsica ha de ser objecte d'estudi i de consideració, però no només es produeix aquesta consulta, sinó que, al mateix temps, el mateix Consell d'Administració demana i sol·licita que es faci un dictamen que correspongui, precisament, a aquest aspecte de la programació. I aquest dictamen, del qual em permetré de llegir-los alguns aspectes, precisament es refe-

reix a la dificultat que té aquest plantejament i un dels il·lustres representants —o de les il·lustres persones; per altra banda, una persona que és del Partit Socialista i que forma part del Consell— explica fins a quin punt es produeixen problemes —aquest informe va ser sol·licitat al Consell Assessor—, i explica fins a quin punt es produeixen problemes en la determinació dels temes de grups, accés i grups representatius. No únicament ens hem preocupat de fer això, sinó que jo també he preguntat en aquest aspecte quins elements hi havia en relació amb situacions comparables. Per exemple, he sol·licitat si el punt a què em referia... El senyor Pere Oriol Costa, en el seu llibre *La crisi de la televisió pública*, diu que existeix una confusió terminològica important entre el dret d'accés, la participació i el dret d'antena. No és tan senzill de determinar. (*Remor de veus.*)

Hem comprovat, en relació amb altres ens públics...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdó. Silenci, si us plau.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : ...que tenen elements...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : ...que tenen elements que poden servir per orientar el Consell d'Administració en relació amb aquesta tasca. Hem dit, precisament, que aquest apartat que remet al text constitucional també figura en la Llei de Madrid, en la Llei de l'Ens Públic de Ràdio i Televisió Espanyola, i també...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau!

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : ...i també...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci!

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : ...hem pogut constatar que no hi ha hagut fins avui una solució a aquesta qüestió. Em consta que, precisament, recentment s'ha decidit que hi haurà una reunió conjunta del Consell d'Administració de la Corporació Catalana amb la de Madrid per tal d'esbrinar aquesta solució, però també en altres països hi ha hagut problemes, i no dic això per justificar res, sinó que ho dic perquè es vegi que aquestes no són situacions que tenen solucions fàcils, que les preguntes tenen una resposta completa o ben complida, i que la voluntat no és d'infringir la Llei, sinó que la voluntat és d'encertar, precisament, aquesta determinació.

Per exemple, explica el mateix informe que s'ha emès que a França ha quedat en suspens, a causa dels canvis en l'àudio-visual, però també per la indefinició del concepte; Itàlia, que després d'entrar en un cercle viciós de deu anys de promulgacions i derogacions legislatives, la participació també ha quedat en suspens. La conclusió que dóna aquest informe, que va ser requerit per consens pel Consell d'Administració, és que manca : a), definició del concepte «grup social i polític significatiu»; b), definició del que significa «accés i/o participació», i, una vegada realitzades aquestes definicions, decidir quins són en concret els grups socials i polítics que tenen accés a aquesta participació.

Jo veig que, vostès, això ja ho saben, però com que veig que vostès insisteixen preguntant-ho una i una altra vegada, i sembla que desconeguin aquesta realitat, per això jo, fins i tot amb l'inconvenient de cansar-los, els ho he volgut repetir.

Voldria també referir-me a altres aspectes a què es referien, d'incompliment de la Llei. Es parlava sobre... Bé, parlaven,

precisament, d'aquest. Parlaven d'una auditoria de comptes. A la Llei no es parla d'aquesta auditoria, però aquesta auditoria s'ha realitzat, de la mateixa manera que la Sindicatura de Comptes ha intervingut la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i és veritat que he llegit que s'havia demanat aquesta auditoria al Director General de la Corporació, però el Director General no ho va lliurar, deia ell, perquè l'havia confeccionat el Departament d'Economia i Finances. Jo he preguntat, aquest matí, d'aquesta auditoria, quina n'havia estat la finalitat, i m'han comunicat de la Conselleria d'Economia i Finances que aquesta auditoria, com és lògic i com correspon, havia estat lliurada a la Sindicatura de Comptes i que, precisament, amb la referència que es va lliurar a aquest Parlament i a la qual s'ha arribat, feia referència a aquesta auditoria. Per tant, no hi ha hagut incompliment de la Llei per compte de l'auditoria.

Es parla de la vulneració dels criteris de la publicitat; jo vull explicar al senyor Diputat que, sempre que hi ha hagut problemes que han afectat les normes de publicitat, el Director General —i ell mateix ho diu— ho ha comunicat al Consell, que ha actuat col·legiadament solucionant aquest tema.

Es parlava, es deia que una de les persones —suposo que es deuen referir a això— havia assistit a una sessió del Consell d'Administració sense haver estat designada. Aquesta també va ser objecte —com que no s'ha dit la persona— d'una pregunta, i jo, per casualitat, ho havia anotat per si podia sortir, i aquí diu que, després d'haver estat preguntat, precisament, pel senyor Guitart i Domènech, la senyora Presidenta del Consell d'Administració diu: «El Ple del Parlament, en sessió tinguda el 25 de febrer, d'acord amb el que disposa, etcètera, ha designat el senyor Pere Artigas i Fontcuberta per formar part del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.» A la vista d'aquesta carta, el President del Consell va obrir un debat referent a aquest tema; hi va haver opinions diverses i, al final, recollint el sentit majoritari del Consell, el President va fer entrar el Conseller Pere Artigas, que va ser present, amb tots els drets emanats de la Llei, com si ja estigués nomenat membre real i executiu del Consell, en la sessió celebrada aquell dia. Per tant, va ser una decisió aprovada pel mateix Consell, una vegada havia estat elegit per aquest Parlament. Per tant, no veig que hi hagi hagut tampoc incompliment de la Llei; en tot cas, hi ha hagut un procediment, amb el qual pot estar d'acord el senyor Diputat o pot no estar-hi d'acord, però que va ser objecte d'un tràmit corresponent.

Diu que hi ha hagut vulneració en els convenis col·lectius; no em consta, senyor Diputat, que això hagi estat així. El que em sembla és que encara no hi ha hagut una aprovació pel que es refereix a les plantilles, però el fet que no hi hagi hagut una aprovació quant a les plantilles definitives no vol dir que hi hagi hagut una vulneració pel que fa a aquesta qüestió de l'incompliment de la Llei.

És a dir que jo, dels aspectes que vostè remarcava, no he vist voluntat d'incompliment, sinó que, en tot cas, i en l'aspecte al qual em referia i m'he estès més, el que he vist és una dificultat; però sí que he vist que, en els successius temps com s'ha anat produint, hi ha hagut sempre una constància en la voluntat de resoldre aquesta qüestió. Jo li puc assegurar que, per part del Consell Executiu, la voluntat és que això es resolgui, però també no tinc dubtes que fins a aquest moment no s'ha paralititzat la qüestió en aquest sentit i, per altra banda, si ens pot

servir d'algun consol, també li haig d'afirmar que això no s'ha produït en relació amb altres televisions que ens haurien pogut servir de referència, potser perquè són més antigues, com donaven compliment a aquesta exigència constitucional, i fins avui això tampoc ha estat possible.

Jo, d'una manera especial, he sentit —i m'agradaria que aquestes paraules servissin per respondre les seves preguntes— les respostes al que exposava el senyor Marçal Casanovas. El senyor Marçal Casanovas explicava una certa desconsideració i, sobretot, feia referència a la brevetat amb què es responien les preguntes. Jo crec que el que succeeix és que fins i tot aquest mateix Parlament, amb les preguntes orals que s'hi sotmeten a partir de la nova reglamentació, són molt més escarides i molt més estrictes; el que passa és que moltes de les respostes que jo he vist que se li havien donat corresponen, precisament, a aspectes que havien estat molt debatuts. Per exemple, una de les qüestions a què vostè mateix es referia, i a què es referia algun dels senyors diputats, era precisament l'aspecte de l'objectivitat del que són les notícies, del que són els *Telenotícies*. En relació amb això, s'ha explicat i s'ha dit que això corresponia a la professionalitat, és un aspecte professional del mateix periodista, i aquest aspecte havia estat explicat detingudament pel mateix Director General. En relació amb una pregunta que li havia fet el senyor Guitart, explicava, precisament, quins eren els criteris de la professionalitat, i repetia el que són els criteris de professionalitat de la professió periodística, i ens fa l'efecte que tots plegats estem d'acord que la professionalitat dels periodistes de la Corporació, tant de TV3 com de Catalunya Ràdio, són un model en aquest sentit, i amb això em plau recollir les paraules que ha dit, precisament, el senyor Ignasi Riera.

Però jo voldria explicar-los, a vostès, per anar acabant, el moment en què crec que això té la seva plena formalització o la seva pròpia validesa: és el moment de les campanyes electorals, a les quals vostès també s'havien referit. La Llei, precisament, es refereix a aquest sentit, i diu: «Durant les campanyes electorals s'ha d'aplicar el règim especial que estableixen les normes electorals. L'aplicació i el control de les normes corresponen a la junta electoral competent, la qual, ordinàriament, ha de complir la seva comesa mitjançant el Consell d'Administració i el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.» En les diverses intervencions del senyor Director General en relació amb els períodes preelectorals hi ha hagut, precisament, el compliment estricte d'aquesta norma, i, després, hi ha hagut, en tot cas, l'obligació, també per part del Consell d'Administració, de seguir la verificació del compliment d'aquesta norma.

Jo, aquí, recollint precisament algunes d'aquestes actuacions que fan referència a les eleccions, he volgut comprovar si hi havia hagut alguna expressió, alguna queixa per part del Consell d'Administració, en relació amb l'aplicació d'això, i no l'he trobada. He mirat les més recents: en el referèndum de l'OTAN no hi havia cap reacció del Consell d'Administració, no hi havia reacció negativa... Quant a les eleccions legislatives del juny del 86, en aquestes sí, el Consell d'Administració aprova, amb data 25 de juny del 87, el següent text: «Efectuat el seguiment de la cobertura informativa de la campanya electoral duta a terme per les empreses filials d'aquesta Corporació, es constata que s'ha adequat a les directrius emanades d'aquest

Consell», el Consell d'Administració. Ara els llegiré, de les persones de reconegut prestigi que integren aquest Consell, els qui hi van votar a favor —alguns de vostès les coneixeran—, el qui es va abstenir, el qui hi va votar en contra i el qui no va votar. Van votar a favor la senyora Casals, la senyora Miquel, el senyor Carreras, el senyor Dardet, el senyor Garrell, el senyor Granados, el senyor Sáenz Guerrero, el senyor Sabata i el senyor Sentís. Es va abstenir el senyor Cordeiras i hi va votar en contra el senyor Garcia Soler, i no va votar el senyor Costa. És a dir que, després d'unes eleccions —això que vostès diuen, el subjectivisme, el servei a un partit determinat—, després d'unes eleccions es va produir, precisament, aquesta votació a la qual jo em refereixo.

També hi ha un altre aspecte que els voldria remarcar en relació amb això, i ha passat fa molt poc, precisament. És a dir, jo crec que les crítiques sempre són bones; sempre hi ha elements que es poden recollir. El senyor Riera, precisament, feia unes aportacions que a mi sempre em fan l'efecte que són positives i que poden ser tingudes en compte, com quan parlava de la política informativa, i feia una especial insistència que fos més catalana, que fos més pedagògica, que no hi hagués ambigüitats, etcètera. És a dir, feia una sèrie d'aspectes positius que a mi em sembla que serveixen a aquesta Cambra, com a impulsadora i controladora, per recordar-nos aquelles coses que, d'alguna manera, jo tinc la convicció que es compleixen, però que, de tota manera, són bones de recordar. Però jo crec que això no únicament és una expressió —després em fa l'efecte que m'hi podré referir un moment— que té present el poble de Catalunya, sinó que també forma part de la convicció dels membres del Consell d'Administració.

Jo, per acabar, perquè no vull tampoc esgotar el temps, per acabar, els voldria fer una referència precisament a això. Fa molt poc temps es va presentar el pressupost, precisament la Llei així ho exigeix, que hi hagi..., hi ha tot un procés de compliment del pressupost, si s'aprova pels dos terços, si no s'aprova pels dos terços; s'ha d'aprovar precisament pels dos terços, i fa aproximadament no gaire temps, potser un mes, que el pressupost de la Corporació Catalana va ser aprovat, recentment, pels dos terços; és a dir que a mi em sembla deduir no únicament de la constatació, de l'afirmació feta després de l'afer de la campanya electoral, la no constatació de queixes per part del Consell d'Administració en l'aprovació recent del pressupost per la majoria dels dos terços, que hi ha una convicció per part del mateix Consell, però jo diria per part de la societat catalana, que l'esforç que fa la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no és únicament a produir una televisió cada vegada de més qualitat, més catalana i més identificada amb el país, sinó que al mateix temps aquest esforç que fan els professionals d'objectivitat informativa, i els seus dirigents, els seus directius, de procurar, d'alguna manera, esvair les suspicàcies, les susceptibilitats que tots moltes vegades tenim en relació amb la televisió, a mi em fa l'efecte que això es compleix.

I els voldria, i per això em voldria potser referir al senyor Joan Esteve, jo li voldria, senyor Esteve..., vostè ha fet una sèrie de consideracions —també es referia, em fa l'efecte, a un cas que jo m'he referit del senyor Artigas— a les auditories que vostè deia que hi ha hagut una negativa; no hi ha hagut una negativa, sinó que en tot cas ha estat lliurada a la Sindicatura de Comptes; vostè es refereix a l'estil de les preguntes i respostes,

a aquest estil curt, a l'estil parlamentari; és a dir, vostè fa una sèrie de referències, vostè parla després d'un descens de la qualitat del mitjà informatiu en relació amb la seva, en canvi, orientació tècnica i política. Jo crec que això no es produeix. Jo crec que moltes vegades a nosaltres ens agradaria que la televisió fos aquell element en el qual nosaltres ens veiéssim reproduïts en allò que pensem, en allò que sentim, en allò que volem; ens agradaria que fos precisament la televisió a gust de cadascú, però la televisió, precisament perquè ha de ser una televisió que reculli l'aspecte, la pluralitat de la societat catalana, moltes vegades, jo els puc assegurar que a mi mateix aquesta televisió expressa notícies, programacions, que no són exactament les que a un li agradaria que es reproduïssin, i això és precisament una de les característiques dels professionals; els professionals elaboren la televisió de la manera que responsablement, i d'acord amb la llei, entenen que s'ha d'elaborar, amb criteris purament de professionalitat i la notícia, allò que he llegit que deia el Director General, que és allò que modifica la realitat, aquesta notícia és un fet que preval, moltes vegades, sobre altres tipus de consideracions, que són les nostres consideracions personals.

Aleshores, jo entenc que l'exercici d'una televisió plural comporta, precisament, aquesta sensació que tenim nosaltres moltes vegades, que voldríem que la televisió expressés, digués, remaqués, fos en aquelles coses que nosaltres individualment considerem que són més importants; però precisament, perquè nosaltres com a polítics tenim, al mateix temps, aquesta sensibilitat i aquesta responsabilitat, nosaltres creiem que els mitjans informatius tenen l'obligació de, dins el marc que dona la llei, sotmetre's precisament a aquells aspectes d'objectivitat, que és una de les característiques de la professió periodística, en el cas concret, dels bons periodistes.

Jo crec que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió té bons periodistes, té bons col·laboradors, i em fa l'efecte que en aquest cas el mateix senyor Riera ens ho podria afirmar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Correspon ara el torn de rèplica; té la paraula, en primer lloc, l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats. Senyor Conseller, insistim i insistirem en el control parlamentari de TV3, perquè la considerem una eina fonamental per a la reconstrucció nacional de Catalunya, i permetin-me que insisteixi, no per demagògia, en un aspecte; ho dic no solament des de l'òptica d'aquesta Cambra, sinó des de l'òptica de la ciutat on visc. Puc assegurar que TV3 és un element fonamental d'integració comunitària a Catalunya i per això ens preocupa molt tot allò que TV3 fa i tot allò que deixa de fer; tot allò que indueix i tot allò que suggereix.

En segon lloc, indicar que, precisament perquè no s'acaba de veure clar que hi hagi totes les facilitats necessàries per exercir aquest control parlamentari, és la raó per la qual tots els grups de l'oposició hem presentat aquestes interpellacions. Per tant, siguin en aquest cas clars, generosos i deixin-nos fer aquesta feina de control que —ho repeteixo, i com deia el senyor Conseller, i en això estic d'acord amb ell— és per millorar el mitjà i no precisament per posar pals a les rodes; per la

mateixa raó, la senyora Muriel Casals, persona de reconeguda solvència del Consell d'Administració de Ràdio i Televisió, d'afinitats polítiques amb aquest sector de la Cambra —per dir-ho d'alguna manera—, em penso que va votar en contra del pressupost presentat per a l'any 1988 justament, justament, perquè vivia preocupada, perquè si no hi ha aquests mecanismes constants de control serà molt més difícil fer aquesta televisió que no solament volem, sinó, compte!, que a hores d'ara necessitem, i necessitem d'una manera urgent.

Segon aspecte, Honorable senyor Conseller : l'objectivitat, la veracitat, la pluralitat, el dret d'accés, les respostes són permanents : «això s'està estudiant, això s'està estudiant»; si les informacions arribessin tan ràpides com aquest estudi, els asseguro que en aquests moments TV3 no tindria cap mena d'audiència. Per tant, quan una cosa és molt important, que s'acceleri aquest accés, que s'acceleri aquest estudi de les mesures per garantir aquest accés. Surto amb l'alegria de poder comunicar aquesta tarda als meus sindicalistes amics que en endavant tindran un accés molt més clar a TV3, perquè són un dels grups considerats importants i, fins ara, crec que no han tingut la presència que segons el Reglament i segons la Llei es mereixen tenir a TV3. Per tant, serà, en aquest cas, una gran alegria sindical.

Criteris estrictament professionals? Parlem-ne de veritat; per què no encarrega la Corporació al Col·legi de Periodistes, que és, en tot cas, un organisme col·lectiu professional, un debat sobre què volen dir els criteris estrictament professionals? En més d'una ocasió se m'ha dit que la qualitat informativa no pot ser coincident amb una sèrie de qüestions : la qualitat informativa no té res a veure ni amb l'avorriment, ni amb la tendència a la frivolitat, ni amb el xovinisme, ni amb el mal gust; i, atenció!, que no ens movem dels criteris estrictament professionals. Per tant, molt de compte amb l'expressió, perquè es pot girar en contra de qui l'usa.

Garanties de pluralitats en tots els mitjans de comunicació, en totes les comunicacions institucionals. Els ho vam demanar des d'aquesta Cambra, i ens va ser rebutjada una proposta de llei per raons de tipus tècnic, quan eren raons que en un tractament posterior parlamentari, en un treball de ponència i de comissió podien ser resolts. Per què? Perquè no es veu necessari aquest control? Doncs, sento dir que nosaltres sí que continuem creient necessari crear aquestes garanties de control. Si s'està tan segur que ja es té aquesta pluralitat, per què no acceptem que hi hagi mecanismes de control?; com més clar i més net tinguem el mitjà que arriba a més ciutadans de Catalunya, en aquest moment, més tranquils estarem tots i més conscients en aquesta Cambra de fer la feina que havíem de fer.

Mirin, jo a vegades sento veus del carrer, també, i veus del carrer que, en tot cas, vinculen l'activitat de la televisió institucional, de TV3, amb les campanyes electorals. No crec que sempre aquestes veus del carrer s'equivoquin. L'altre dia em deien : «alguns tenen TV3, els altres tenen TV de Sant Cugat, i vosaltres?» I jo vaig dir : «nosaltres ens haurem de comprar una ràdio de galena; lamentablement, espero que no hagi de ser així; espero que nosaltres també tinguem TV1, TV2, TV3, i quan hi hagi TV4 i TV5, TV4 i TV5, però això —ho repeteixo— no solament hem de saber que algun dia ho sabrem, sinó que hem de tenir garanties molt clares que això, de veritat, es produirà.

I, finalment, una paraula última : no menystinguin, si us plau, la capacitat de comprensió del poble de Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se..., contestar el torn de rèplica a l'Il·lustre Diputat senyor Higiní Clotas.

El Sr. CLOTAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, en primer lloc, amb cordialitat personal que sap que li tinc, sorpresa que hagi sortit vostè. Han vist que hem hagut de fer un curs accelerat d'informació i reciclatge en matèria de televisió; aquest curs —li haig de dir de nou, amb cordialitat— mereix un suspens *cum laude* —i és normal—, el mateix suspens que mereixia quan ens responia el Conseller de Governació senyor Bassols o el mateix suspens que mereixia el senyor Alavedra, aquí present, quan a ell li corresponia tractar els temes de televisió. Suspens, per què? Perquè vostès desconeixen aquesta temàtica, i és normal que la desconeguin. Vostès fan un acte de fe, són corresponsables en allò que no veuen, i és perquè el fil directe dels temes de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no passa per vostès, no passa pel Consell Executiu; és un fil directe entre la Direcció General de la Corporació i dos màxims responsables del Consell Executiu, però que no els fan a vostès copartípcis de la seva informació. I això vostès ho saben, i aquests dos màxims responsables no ens responen a les qüestions que constantment els grups de l'oposició, el Grup Socialista, els estan formulant : un, perquè no vol, avui tampoc és present; l'altre, perquè no pot, en aquesta Cambra. De fet, si pogués, jo estic convençut que tampoc respondria.

Senyor Conseller, en relació amb un fet concret que vostè ha tractat sobre les formes de votació en el Consell d'Administració, si vostè hagués llegit tota l'acta d'aquella sessió del Consell d'Administració hauria d'haver dit que el conseller que abans ha citat, el senyor Pere Oriol Costa, no va votar justament per respecte a aquest Parlament, perquè considerava —i així es manifesta en l'acta— improcedent la votació que es demanava : aclariment.

Com vol, senyor Conseller, que ens creguem la voluntat de l'Executiu i la direcció de cercar els mecanismes i crear les condicions d'accés dels grups polítics més significatius a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió si vostè mateix ens diu que des del 86 s'està dient que s'hi està treballant i encara no s'ha fet?, si des del 83 la Llei està aprovada i encara no s'ha fet? Vostè sap que a tots els països existeix això, que la llei obliga a això, i això no s'ha fet, ni es vol fer, en paraules concretes del Director General de la Corporació —que és més greu.

Senyor Conseller, l'auditoria. La Llei de l'empresa pública aprovada en aquest Parlament obliga a la realització d'una auditoria en cada exercici pressupostari, i va ser un membre del Consell d'Administració —no justament corresponent a l'àmbit d'influència de l'àrea socialista— qui la va sol·licitar i se li va negar. Per tant, el control de despesa financera de la gestió pressupostària tampoc es compleix amb els requisits que la llei preveu.

El senyor conseller que vostès ens ha citat, senyor Pere Artigues, bé, és que vostè mateix ens ha dit : «miri, va ser una decisió del Consell d'Administració»; majoria del Consell d'Administració, i sabem de quina majoria es tracta, que vulnerava la Llei, perquè no era membre d'aquest Consell d'Administració, malgrat la decisió de la majoria del Consell d'Ad-

ministració. És el Parlament de Catalunya qui l'ha de nomenar i donar la seva presa de possessió, i això no estava fet; paral·lelament, en canvi, un altre membre del Consell, que ja no ho era —aquest sí que no ho era, perquè havia presentat la seva dimissió i se li havia acceptat, el seu cessament, i se li havia acceptat—, aquest sí que hi va ser present i va votar.

De tota manera, senyor Conseller, a mi, confesso que em resulta carregós insistir sempre en els mateixos conflictes de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, sobre manca de transparència i que, des del Consell Executiu, *interessadament* no se'ns vulgui respondre. Em resulta carregós; això ha sortit reiteradament en aquest Parlament, ha sortit en la Comissió i vostès actuen sempre de la mateixa manera.

Nosaltres, i jo mateix, faig meves les paraules del Diputat senyor Riera, en el sentit que permetin vostès que es faci una enquesta entre els professionals de TV3, secreta, sobre les pressions, coacció i por a les represàlies que poden observar segons quina sigui la seva forma d'actuació. Permeti'ns que fem aquesta enquesta secreta; veurà vostè quins són els resultats escandalosos sobre aquesta situació.

Finalment, permeti'm que faci constància de la preocupació del Grup Socialista al voltant d'una situació i una actitud de l'Executiu de la Generalitat de Catalunya que és sempre reiterada i que no aconseguim corregir, malgrat la nostra insistència.

La il·lusió col·lectiva amb què la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya van rebre la posada en marxa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que es va aconseguir gràcies a l'esforç unànim de totes les forces del Parlament de Catalunya, avui, tan sols quatre anys després, s'ha convertit en un sentiment de frustració i de decepció d'amplis sectors de la ciutadania catalana pels continguts dels seus informatius. Hem hagut de comprovar com, en el decurs dels darrers anys, dels quatre darrers anys, el Consell Executiu de la Generalitat, mitjançant l'ús i abús de les seves majories, ha dut a terme de manera sistemàtica l'apropiació patrimonialista i sectària de TV3 i Catalunya Ràdio, uns mitjans de comunicació institucional que han esdevingut simples instruments de propaganda partidista al servei exclusiu dels interessos polítics de Convergència i Unió. Les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió actuen d'acord amb unes polítiques informatives orientades bàsicament a la configuració d'un panorama polític monolític i idíl·lic de la societat catalana que vostès dirigeixen, i discrepant, fent callar, silenciament l'opinió dels grups de l'oposició i d'opinions discrepants amb l'actitud del Consell Executiu. Amb uns models —i acabo de seguida, senyor President— radiotelevisius que s'adiuen molt més amb els propis de les empreses privades de caràcter estrictament comercial que no amb els d'uns autèntics serveis públics, i a la vegada disposant de molt importants subvencions de la Generalitat que paguem tots els ciutadans de Catalunya, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les Empreses Filials són gestionades, a més, amb deficiències i errors molt greus que estan hipotecant el futur dels serveis públics de ràdiodifusió i televisió de Catalunya.

Davant d'aquesta situació, caracteritzada, per una banda, per l'incompliment sistemàtic d'allò que la Llei de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió estableix com a principis inspiradors de la programació, és a dir, i d'entre d'altres : objectivitat, veracitat, imparcialitat, neutralitat i plu-

ralisme en les informacions; i, per altra, per una gestió deficitària i partidista, no és gens estrany que molts sectors de la ciutadania catalana manifestin el seu sentiment de decepció i frustració. Tampoc no és gens estrany que tots els grups polítics representats al Parlament de Catalunya, amb l'única excepció de Convergència i Unió, hagin denunciat públicament i reiteradament que la direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves Empreses Filials voregen el frau de llei en les seves gestions, tant perquè no respecten els ja esmentats principis en les seves informacions, com perquè la seva administració és feta amb irregularitats.

Ara, en formular, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació amb els altres quatre grups d'aquesta Cambra, el Grup Socialista ho fa amb la voluntat clara i ferma de denunciar aquesta situació i instar el Consell Executiu de la Generalitat i el Grup parlamentari que li dona suport a canviar definitivament d'actitud i de capteniment respecte a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ho fem amb la voluntat clara i ferma que el Parlament de Catalunya pugui recuperar aquella unanimitat de què parlava...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Senyor Diputat, li recordo que fa estona que s'ha acabat el seu temps.

El Sr. CLOTAS : Acabo de seguida, senyor President, donant-li les gràcies per la seva generositat ... Amb la unanimitat amb què vam aprovar la Llei de creació d'aquest ens públic, amb aquella unanimitat amb què vam posar en marxa TV3 i Catalunya Ràdio. I ho fem perquè som plenament conscients que sols l'existència d'un amplíssim consens parlamentari pot avalar que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i amb ella TV3 i Catalunya Ràdio, responguin realment a la seva condició d'autèntics serveis públics plurals, neutrals i gestionats amb eficàcia i transparència, aquells serveis públics de qualitat que Catalunya mereix i que han d'estar al servei de tots els ciutadans de Catalunya i que avui no hi són.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el torn de resposta a l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, ningú no podrà negar que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha estat, des del primer instant de la reinstauració d'aquest Parlament, un impulsor i defensor incondicional de la creació de la televisió de Catalunya. I és amb aquesta tranquil·litat, amb la tranquil·litat que això ens dona, que podem criticar els aspectes que creiem negatius, sense poder ser titllats de detractors sistemàtics de la nostra televisió.

He de dir que la il·lusió que posàvem en aquesta televisió ha estat satisfeta en bona part, però em cal repetir que considero altament negatiu el fet que se'ns hagi de facilitar el mínim obligatori d'informació per tractar de no caure plenament en l'incompliment de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Això em porta a preguntar-me : és que la Direcció General de la Corporació té alguna cosa que no vol fer públic? És que té por que una àmplia informació reveli coses no massa clares? Si no és així, per què vam haver de demanar a la Sindicatura de Comptes les auditories de la televisió? És que no en tenien ni còpia, per poder-nos-les trametre? Si la Sindicatura va fer una..., si la Sindicatura tenia les resolucions, per què la Corporació no ens va facilitar les còpies que ella en tenia, que

segurament tenia? Això no és més, a la meua manera de veure, que un entrebanc, una manca de voluntat de voler donar explicacions. Si no és així, per què tantes reticències a informar degudament i àmpliament els membres de la Comissió? Que tenim el deure —ho repeteixo, el deure!— d'estar informats.

Lamento, senyor Conseller, que la seva resposta hagi dit que considera adients les respostes que nosaltres rebérem, quan la seva pròpia Conselleria respon a les nostres demandes molt altrament. No voldria, senyor Conseller, que el sistema que fa servir la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per contestar les nostres cartes o les nostres preguntes fos adoptat per la seva Conselleria; li agrairia que no ho fes, perquè fóra lamentable. Tenia la remota esperança que les lamentacions que jo he fet haguessin estat recollides en part, però veig que ni això, que el Govern, per boca del senyor Conseller, les considera idònies, i això deu voler dir que els quatre grups que hem presentat aquesta interpellació som gent excessivament susceptibles; gairebé estic temptat de demanar-li perdó per la nostra gosadia de fer aquestes interpellacions. En no voler tenir una bona informació directament, en no poder tenir informació directament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, hem de recórrer a altres mitjans d'informació potser moltes vegades..., que moltes vegades poden ser tendenciosos; i això ens permet potser fer un control mínim i defectuós, de vegades, del que passa a la Corporació. Nosaltres voldríem tenir respostes clares i sinceres del que passa a la Corporació. Creguin que no és amb ganes de fer la guitza —per dir-ho d'una manera suau— que nosaltres demanem aquesta informació; si no hi ha res a amagar, que se'ns faciliti normalment, com ho faciliten —he dit en la meua intervenció anterior— les altres conselleries. I, si no es vol que es faci aquest control, hi ha una última possibilitat : vostès tenen la majoria suficient en aquesta Cambra per modificar la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i suprimir aquesta Comissió de control; supprimeixin-la d'una vegada, no em parlarem més i, d'aquesta manera, no ens posaran en l'obligació d'haver de complir un deure que no podem complir, que se'ns posen traves.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara el torn de rèplica del Grup Popular, i, per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Esteve i Oriol.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, «es dona lectura de la denúncia interposada en la qual es posa de manifest que s'ha emès reiteradament per TV3 un spot publicitari en el qual apareix el candidat de la coalició Convergència i Unió a l'Alcaldia de Barcelona», etcètera : «La Junta, prèvia deliberació, ha resolt que l'ofertament d'un candidat a l'Alcaldia de Barcelona mitjançant un mitjà de titularitat pública, on apareix la seva imatge pretextant la publicació d'un llibre i, al costat de manifestacions tan assumibles per qualsevol ciutadà com és "Cal estimar Barcelona", n'apareixen altres com "Treballem fort per fer-la com podria ser", d'evident contingut i vocació política», etcètera, «resulta un comportament que podria ser qualificat de propaganda electoral, raó per la qual procedeix requerir Televisió de Catalunya, TV3, perquè cessi la seva emissió des d'ara fins al dia següent de les eleccions, per tractar-se d'un mitjà de titularitat

pública» —evidentment, l'endemà de les eleccions ja no hi va haver aquesta propaganda—, *Butlletí Oficial de la Província de Barcelona*. Senyor Conseller, el que digui el Consell d'Administració, amb tot el respecte, em sembla que ha de claudicar respecte de l'acord de la Junta Electoral Provincial de Barcelona del 12 de maig del 87.

Dit això, vostè parla que no hi ha hagut intenció i que no hi ha hagut voluntat d'incompliment. Ningú —ningú, crec— ha fet uns judicis d'intencions, de si hi havia o no aquesta voluntat; nosaltres creiem que no hi és aquesta voluntat; demanàrem, en tot cas, llavors, responsabilitats per acció; però és que, si no hi ha aquesta voluntat, evidentment hi ha unes responsabilitats per omissió.

Vostè, senyor Conseller, intenta escudar-se en el sil·logisme que el Consell Executiu fa el que li digui el Consell d'Administració. Bé, jo li haig de dir, de veritat, amb tota seriositat, que això no és un argument que es pugui rebre fàcilment. El Consell Executiu té la responsabilitat del nomenament i del cessament, si s'escau, del senyor Director General de l'ens, i aquest ha de vetllar perquè la mateixa Direcció General i el Consell d'Administració respectin la legalitat vigent. Siguem seriosos, vostè parla de les competències i de les actuacions del Consell, i aquí ja li ha dit algú «de quin Consell?», o, per ser encara més exacte, «de quins membres o de quina majoria del Consell?». Si us plau, diguem les coses clares : de la majoria que és afí a la línia política del Consell Executiu. Diguem les coses tal com són, perquè a ningú se li escapa que, encara que nomenats tots i cadascun dels membres del Consell formalment per la Cambra, el Consell d'Administració no és, ni més ni menys, que la transposició del clixé polític d'aquesta Cambra, de la mateixa manera que ho és la Comissió d'Investigació, doncs, sobre el joc, que abans s'ha esmentat, i no pas d'una manera paritària. Per tant, no ens escudem darrera del Consell d'Administració, perquè és tant com escudar-se al darrera de la majoria que dona suport al seu Govern.

Segona afirmació : el Consell d'Administració hi està treballant... Home! —ho repeteixo—, siguem seriosos! Des de maig de l'any 83! Escolti!, jo, certament, haig d'entendre que potser sigui laboriós, que potser tingui una certa complexitat, però quatre anys i escaig em sembla que no es justifiquen; o, si vol vostè, li donaré una solució : miri!, hi ha un tema que avui estem tractant en comissió, on hem arribat a saber que trentassis ofertes d'una gran complexitat, d'una gran complexitat tècnica i tecnològica, d'una gran complexitat econòmica i d'una gran complexitat jurídica van poder ser esbrinades en tres mesos; doncs, escolti, que el Consell d'Administració nomeni assessors extraordinaris els senyors Andreu Gispert, el senyor de la Matta i la senyora Gispert; potser amb tres mesos podran portar a terme i acabar aquest treball tan complex i tan difícil.

Dit tot això, només em resta manifestar que amb l'esperança que aquesta interpellació serveixi com una advertència, com un toc d'atenció perquè es canviïn, fonamentalment, actituds i s'acabin, d'una vegada per totes, les mancances que hem estat denunciant, acabem ja la nostra interpellació.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Té la paraula ara l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo els agraeixo aquest torn de rèplica, perquè jo crec que ha contribuït, en alguns aspectes, a posar ordre —si més no, en el sentit en què jo ho entenc— en el que havia estat objecte d'aquestes interpellacions. Jo he escoltat, amb tot el respecte i amb tota la cordialitat —amb el respecte que li tinc a l'Il·lustre Diputat senyor Clotas— la seva intervenció, i, d'un manera especial, el seu parlament final, aquell parlament que ha fet dins de la generositat —ell mateix ho ha dit— del President d'aquesta Cambra, i que jo crec que valia la pena d'escoltar.

El que a mi m'ha semblat és que hi ha hagut..., és a dir, en la primera part, el senyor Clotas feia la part que, diguem-ne..., que li agraeixo el *cum laude*, no li agraeixo el suspens, que em fa l'efecte que, per altra banda, potser no m'he merescut, si més no per la voluntat i per l'esforç, que crec que sempre dona resultats que superen moltes vegades la nota mitjana quan un estudiant els fa; però no és un esforç d'aquests moments, és a dir, jo hi he dedicat un esforç complementari, però el seguiment de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió em fa l'efecte que l'hem fet tots els catalans, en general, i tots els parlamentaris —després m'hi voldria referir— i em fa l'efecte, per tant, que no ha estat tant esforç d'última hora, sinó que ha estat un esforç continuat, que per altra banda també ens correspon com a elements que tenim competència en el mateix Consell Executiu.

Però jo el que he vist és que en aquesta última part de la seva intervenció no feia tant referència als incompliments de la Llei, sinó que feia altre tipus de consideracions en relació amb el que ell qualificava de deficiències, errors, sectarismes i partidismes. És a dir, és el que jo entrava en l'última part també del meu discurs i deia : això ja no és tant un compliment legal o, en tot cas, no és un dèficit de professionalitat per part dels periodistes, o és una equivocació o un sectarisme per part dels directius, sinó que jo entenc que moltes d'aquestes consideracions afecten, d'una manera subjectiva, la manera d'entendre que nosaltres tenim el que ens agradaria que fossin les notícies que contemplem cada dia, amb l'especial consideració que voldria que es dediquessin al nostre grup, a les nostres opinions o a les nostres actuacions. Jo crec que això, aquest desig i aquesta voluntat, és perfectament lloable i és perfectament lícita, el que passa és que, com jo li deia precisament al senyor Esteve, la televisió és una televisió que ha de tenir en compte el necessari pluralisme, i la professionalitat, en cada cas, es concreta en aquells aspectes en què la pròpia entitat entén que s'ha de fer.

Jo li agraeixo el que ell m'ha dit del senyor Costa. No sé, potser no hi va ser, però, en tot cas, jo he dit que no havia votat; potser hauria hagut de dir que no hi havia estat present.

D'això de l'auditoria em reafirmo en el que he dit : l'auditoria va ser encarregada pel Departament d'Economia i Finances i aquest va ser el Departament que després la va lliurar a la Sindicatura, i, en tot cas, senyor Casanovas, és que aquest és el procediment, és a dir, les auditories segueixen un curs administratiu que és aquest. I el que sí que li vull recordar, senyor Casanovas, és que el Dictamen de la Sindicatura de Comptes va arribar íntegrament en aquest Parlament i va poder ser examinat pel senyors diputats, i, en aquest cas, sí que la transparència que ell demanava, em fa l'efecte que es va complir.

En relació amb el control parlamentari que s'ha sol·licitat. És clar, aquí hi ha una cosa que jo voldria també respondre d'una cosa que s'ha dit. El Consell Executiu el que té són unes especials competències en relació amb la Llei, però el Consell Executiu no té una intervenció ni permanent ni diària —Déu nos en guard!, vostès mateixos ho criticarien, si el Consell Executiu constantment estigués influint, donant directrius, intentant esmenar, intentant reclamar objectivitat; a vostès no els semblaria que és objectivitat, es pensarien que està treballant en benefici propi; si tot i no essent així a vostès ja els ho sembla. Per tant, l'element controlador de la Corporació Catalana és precisament el que estableix la mateixa Llei, que és el Consell d'Administració, que per això la Llei sàviament i molt encertadament estableix que ha de ser aprovat pels dos terços, la qual cosa jo crec que impedeix el fet que hi hagi prepotència, cosa que a mi em fa l'efecte que facilita que les persones que hi hagi no siguin tant persones de partit; algunes de les persones, precisament, que em fa l'efecte que ja es pot dir que van sortir pels vots de Convergència i Unió, no són gent de carnet, no són gent del partit, són gent de reconeguda competència; el senyor Riera es referia a una altra persona que ell deia també de reconeguda competència. Per tant, jo crec que la professionalitat i la competència d'aquestes persones fan que en un moment determinat actuïn, precisament, com els veritables elements controladors, amb les competències que la Llei els atribueix, i que són moltes, i que els corresponen a ells. Jo el que deia és que a nosaltres no ens havia arribat..., és a dir, el Consell Executiu actuaria o intervindria en el moment en què ens arribessin constantment queixes d'aquest Consell d'Administració en el sentit que no poden realitzar o exercir el control corresponent, i aquí sí que l'article quinze dona competències al Consell Executiu. Però això no ha estat així, i jo deia : «no ens ha passat mai», i ho segueixo afirmant.

I després hi ha aquesta Comissió parlamentària. Jo crec, senyor Casanovas..., jo em referia a les preguntes que he llegit, però un de vegades no les llegeix totes o no les llegeix amb el to, i, aleshores..., però les que jo he llegit, que he buscat les que fossin més fonamentals, les que a mi em preocupaven més, m'ha semblat que hi havia, precisament, això que jo deia, una correcció amb la voluntat de l'aclariment. Moles vegades, tot té el moment, les circumstàncies..., de vegades fa que les coses semblin d'una manera o d'una altra, però jo li asseguro que llegides amb la tranquil·litat de la nit, a mi em donaven la sensació que hi havia una voluntat de compliment.

Deia el senyor Esteve : «no cal excusar-se en aquest Consell d'Administració.» Però si és el que diu la Llei, senyor Esteve. La Llei ho estableix d'aquesta manera i crec que aquest Consell d'Administració i la Comissió de control són, precisament, els elements que a nosaltres ens poden tranquil·litzar quant al bon funcionament de l'ens. Això, la professionalitat de les persones que hi són i la capacitat i la competència dels directors generals, tant de la Corporació com de les empreses filials, jo em fa l'efecte que això és el que dona garantia de bon funcionament.

Jo no voldria —i si vostès m'ho permeten— acabar sense fer una referència purament política en tota aquesta qüestió. Jo, quan estava pensant sobre això, jo pensava sol·licitar-los a vostès el següent. Jo voldria que ho examinessin des d'un altre punt de vista, i voldria utilitzar elements que nosaltres, en aquests moments, tenim a l'abast. Primer de tot, quins van ser

els objectius de la creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, quins van ser aquells objectius, i nosaltres, jo crec, potser n'hi havia d'altres, però jo crec que fonamentalment n'hi havia un de molt important, que era el de la normalització lingüística, que hi hagués un àmbit català de producció televisiva i d'informació i, sobretot, que la televisió contribuís al redreçament cultural de Catalunya. Jo em fa l'efecte que aquests són els objectius els quals van fer que tots plegats optéssim perquè això es produís d'aquesta manera. I tots plegats vam seguir amb molt neguit les incidències que s'han produït, i que jo crec que valoren les persones que han estat al capdavant d'aquesta Corporació. Recordem els problemes que hi ha hagut, els problemes de la doble xarxa, de les connexions..., com es van haver de fer en una època determinada aquestes connexions, és a dir, jo crec que hi ha hagut un caminar que no sempre ha estat senzill, que no ha estat tan senzill com hauria pogut ser, però que, tot això, nosaltres ho anàvem seguint amb interès i ens felicitàvem de l'enginy, de l'esforç, de la capacitat, de la voluntat de les persones que això ho feien possible.

I quin és el balanç, després de només quatre anys, d'aquesta situació? Jo diria que el balanç és positiu. Jo m'atreveixo a dir que en el nostre fur intern nosaltres coincidim que s'ha fet una bona televisió; molts de vostès ho deien: s'ha fet un gran esforç, han estat uns grans professionals i avui és una televisió de qualitat, tan de qualitat que és una televisió homologable amb televisions d'àmbits molt més extensos, molt més amples que no pas el català. Això, que nosaltres em fa l'efecte que ho coneixem, ho coneix el poble de Catalunya, i el senyor, precisament, el senyor Riera ho deia: «la capacitat de comprensió del poble de Catalunya», i així ha estat. I, amb tot, diguem-ne, amb tot el que hem dit, jo crec que nosaltres ens hem de felicitar que aquesta audiència ha anat incrementant-se. Per exemple, aquesta audiència que el mes de novembre del 85 era del 47%, precisament aquest mes de novembre —final d'octubre, final de novembre—, ha arribat al nivell màxim, ha arribat a un 53%; és a dir, que aquesta televisió, demostra el poble de Catalunya, amb la seva comprensió, amb la seva capacitat, com ha anat incrementant-se l'audiència, en un 53% segons ens manifestaven fa poc. I una televisió que, amb un pressupost de 12.000 milions de pessetes per al 88, té una competència tan important com la Ràdio Televisió Espanyola amb un pressupost de 135.000 milions de pessetes. I, en relació amb els informatius, en relació amb el *Telenotícies*, vostès saben que en el moment de més audiència, al *Telenotícies* de la nit, la nostra televisió, la televisió pública de Catalunya té més audiència que no pas cap altra de l'Estat, que no pas la televisió espanyola. Què vol dir això? Que davant, moltes vegades, dels nostres dubtes que podem tenir, davant de la problemàtica que podem sentir, el poble de Catalunya, poble intel·ligent i poble de la comprensió del qual no dubtem, es refia i dona fidelitat i dona credibilitat a aquests *Telenotícies* i té l'audiència més notable que hi pot haver.

Jo els voldria donar, en aquest sentit, una notícia que vostès ja saben, però que val la pena recordar. És, precisament, que quan es va donar aquest premi internacional a TV3, precisament un premi fet per Televisió Espanyola, i que atorgava als *Telenotícies* un jurat internacional a Sevilla, l'any passat, i que es va donar, precisament, a TV3. Em fa l'efecte que, des d'un punt de vista internacional, aquest reconeixement a la qualitat

i a la veracitat també s'ha donat, però encara els en vull anunciar un altre de més important, en relació també amb la credibilitat que té, en relació amb altres televisions: World Report, la CNN, el Cable New Network, ha triat, per sobre de les televisions de l'Estat, precisament TV3 per al seu subministrament d'informatius en relació amb tot Espanya. És a dir que no únicament ja hem guanyat un premi de Sevilla, un premi internacional, sinó que en aquest moment la Televisió de Catalunya és la que subministra les informacions que tenen abast absolutament espanyol, de tot Espanya, a la CNN, una televisió internacional.

Per tant, jo crec que els objectius que ens havíem fixat són objectius que s'han complert. Jo desitjaria, com em fa l'efecte que desitgen tots vostès, que hi hagi una bona..., que aquests errors, si és que hi són, que segur que n'hi ha, que desapareguin; que la transparència, que la claredat, que tot el que és desitjable que tingui un ens públic es produeixi, i jo crec que es produeix en una bona proporció. Jo estic convençut que, les condicions que la Llei establia, hi ha tota la intenció de compliment; precisament el senyor Esteve ara m'insistia que ara..., em deia: «jo crec que no hi ha voluntat de compliment, perquè fa tan temps que s'hi està treballant i resulta que encara no han estat capaços d'establir, precisament, aquestes normes d'accés i aquestes normes...» Però jo li dic, senyor Esteve, només per a la nostra tranquil·litat: en això s'està treballant, s'ha redactat un informe i, si li serveix —i per dir-li-ho una vegada més— de tranquil·litat, sàpiguen que això no ha estat possible tampoc de fer-ho a nivell estatal. No deu ser tan senzill quan la televisió té més temps i la Constitució és la mateixa. Per tant, vol dir que no és un problema menor, no és un problema a desconsiderar. Jo crec que qualsevol aportació per aconseguir això és valuosa, a mi m'agradaria molt més que hi hagués aportacions que ens arribessin i que es poguessin examinar, que no pas moltes vegades criticar aquest treball laboriós i desgastant, que tothom voldria que fos al més correcte possible, però a ningú s'escapa que la participació dels diversos grups i com intervenen en la programació no és pas una tasca senzilla.

Jo voldria, per acabar, només explicar-los que jo crec, per acabar aquest debat, que els objectius s'han complert, que els resultats són bons, que la Llei s'està complint fonamentalment, que hi ha un aspecte que jo mateix he remarcat que està sotmès a estudi, a consideració, que hi haurà una reunió per veure si amb la col·laboració amb el Consell d'Administració de Madrid es troba una solució per a això; però jo crec que amb la voluntat d'aquesta Cambra i amb la voluntat dels responsables de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el Consell d'Administració i els seus executius, hi ha la voluntat de continuar treballant perquè la Llei es compleixi i, al mateix temps, perquè cada dia més la Corporació Catalana, tant pel que fa referència a la televisió com pel que fa referència a la ràdio, assoleixi els nivells de qualitat que s'estan assolint i que sigui la televisió que tots nosaltres volem que sigui, una televisió al servei de Catalunya i de la qual tots els catalans ens puguem sentir orgullosos i satisfets.

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reconversió d'empreses de l'acer comú

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Bé, la darrera interpellació que formularem en el dia d'avui és la que formula l'Il·lustre Diputat senyor Francesc Padullés, en relació amb la reconversió d'empreses de l'acer comú. Per fer-ho té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats; Honorable senyor Conseller d'Indústria, el tema que em porta aquí a fer aquesta interpellació fa referència a la reconversió industrial del subsector de l'acer comú. Com vostès recordaran el tema de la reconversió industrial a Catalunya —i arreu d'Espanya— s'ha fet de dues maneres ben diferents : per una banda, amb un marc legal, a través de lleis, reials decrets, en el període 82, 83, 84, etcètera, i, per altra banda, sense cap tipus de norma, el que nosaltres hem anomenat una reconversió salvatge. En aquest període, en aquests anys, una crítica constant des del Grup del PSU ha estat l'escassa intervenció del Govern de la Generalitat en aquest procés. Se n'ha inhibit amb l'excusa —en alguns casos, en part, certa— de falta de competències, però en altres amb una clara voluntat política de no intervenir, precisament, en els aspectes més clars de la reconversió que nosaltres hem anomenat salvatge.

Què hi havia, quina voluntat hi havia sota el mot de «reconversió»? Bé, per una banda, la necessitat de reduir en alguns sectors la producció; la necessitat de reduir la sobredimensió de plantilles, que existia; la necessitat d'aferrallar molta maquinària antiga —que ja no produïa suficient i amb condicions de qualitat, no era rendible—, i la substitució d'aquesta maquinària, en molts casos, per maquinària més moderna. Què ha succeït amb aquest procés, en molts casos? Primer, que no s'ha d'aferrallar la maquinària; s'ha desmuntat d'un lloc i s'ha muntat en un altre, i ha passat a engruixir tot un sector de l'economia submergida. En alguns casos, s'ha augmentat la producció, en alguns casos s'ha augmentat la producció. En tots els casos s'ha reduït la plantilla dels treballadors per diverses vies —jubilacions anticipades, subsidi d'atur, etcètera—, i en alguns casos s'han utilitzat els cabals públics per a altres activitats que no eren per fer la reconversió industrial.

Bé, doncs, es tracta —sembla que aquest és un procés bastant acabat, ja, el tema de la reconversió en general— de veure com, en el tema de la reconversió del subsector de l'acer comú, no es produeixen aquests fets. Es tracta, primer, de veure com hi intervé la Generalitat, que té obligació d'intervenir-hi; es tracta de com es preserva la capacitat de producció que té l'empresa catalana en aquest sector, la necessària; es tracta de preveure com es salven els llocs de treball, i es tracta de preveure com el diner públic que va a aquesta activitat té el destí adequat. Què és el tema de la reconversió del subsector de l'acer comú? Bé, és un tema que no ha aparegut; hi va haver una vaga fa cosa de quinze dies dels treballadors d'aquestes empreses, però una vaga que no ha aparegut amb totes les dades públicament. Per què? Perquè s'està duent a l'esquena dels sindicats i s'està duent a un acord —que nosaltres no sabríem on situar-lo, potser l'Honorable senyor Conseller ho podrà fer— en el qual els treballadors no tenen la informació

adequada. El que sí que tenen és un paper, més o menys filtrat, com succeeix en aquests casos sempre, que és un estudi i que fa referència a l'actuació —en aquest subsector— a la «región catalana, a la región cantábrica y a la región gallega». I els punts essencials d'aquest programa són : «Reducción de capacidad de producción con cierre y achatarramiento de instalaciones, al objeto de reducir la oferta de acero, adecuándola al nivel de demanda, y analizar las distintas medidas financieras a adoptar y asegurar que la distribución de las ayudas al cierre deje a las empresas que continúan con una estructura financiera que las haga económicamente viables.»

Aquests són els elements que presenta aquest programa, i això ho fa amb dues parts. La primera —i llegeixo— : «La fase primera comprende el cierre total de dos factorías completas, situadas en la región gallega y en la región central, con tantas toneladas...», tal, tal. «La segunda fase afecta exclusivamente a la región catalana y debería solaparse con la primera. Se realizaría una racionalización de gama entre las empresas existentes, aportando un nuevo cierre, 400.000 toneladas de capacidad de laminación.» I, a continuació, hi ha —assenyalades amb noms A, B, C, D, etcètera— les empreses del conjunt de l'Estat, entre les quals hi ha les de Catalunya, que estarien afectades. No és fàcil, per les característiques d'aquest sector, saber quines són les empreses que estan afectades : són tres empreses del Baix Llobregat i una empresa de Barcelona.

Què es pretén, o què es diu? Que sobren 1.600.000 tones l'any de laminació i 1.150.000 tones d'instal·lacions de capçalera. Què ens preocupa a nosaltres? Primer, una d'aquestes empreses ja s'ha acollit al trasplantament de reconversió, i havia d'haver reduït la producció i havia d'haver aferrallat. Doncs, aquesta empresa —important— va augmentar la producció, no va aferrallar maquinària i va destinar els diners a altres coses, i sobre això hi ha un informe de les centrals sindicals i una denúncia del comitè d'empresa, etcètera.

Doncs, bé, és tot aquest plantejament. És a dir, estem davant d'una nova reconversió industrial. En aquest sector en concret, hi ha unes empreses a Catalunya afectades; hi ha un pla que no s'ha fet públic. A les empreses se'ls ha comunicat aquests dies una nota, dient : «sobren tants treballadors», i no se'ls ha dit ni sobre quina base, si seran jubilacions anticipades, si seran rescissions de contracte, etcètera. I això motiva la interpellació del Grup parlamentari del PSU. És a dir : què pensa fer el Consell Executiu en relació amb aquest sector de l'acer comú? Primer, per defensar la capacitat productiva d'aquestes empreses de Catalunya; segon, per tal de vetllar pel manteniment dels llocs de treball, i, tercer, per tal que els cabals públics tinguin el destí adequat i no altre que el que es mereixen. Moltes gràcies; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria, senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Macià Alavedra) : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Diputat senyor Padullés en la seva intervenció ha tractat bàsicament dos temes, que van íntimament lligats : una consideració global sobre la reconversió i la seva opinió de com s'ha fet la reconversió en aquest país i a tot l'Estat, i, després, el tema més concret de l'acer comú.

Sobre el tema global, jo li diria al senyor Padullés —i ell ho sap perfectament— que la reconversió és un procés permanent d'adaptació al mercat, i, sobretot, en el moment que vivim de canvi tecnològic accelerat, d'adaptació constant a la implantació de noves tecnologies en els processos de producció, fins i tot de productes molt madurs. Per tant, jo crec que, a més, amb la incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, el procés de reconversió, si s'entén «reconversió» com un terme general d'adaptació constant, no està acabat. Ara, hi ha hagut plans i programes de reconversió. És a dir, hi ha hagut la reconversió legal i després uns programes específics. Jo no estaria tan d'acord que tot això no ha tingut resultats positius, en alguns casos, dolorosos quasi sempre per als afectats —això és evident—, però, per exemple, voldria simplement recordar que la reconversió del tèxtil a Catalunya ha estat una reconversió en el seu conjunt, amb tots els defectes que es vulgui, bastant ben feta, i que permet la continuïtat de moltes empreses i la competitivitat actual de moltes empreses tèxtils de casa nostra. Que de la mateixa manera també s'ha treballat —i la Generalitat hi ha participat activament, no hi ha hagut en aquest cas cap inhibició— en la reconversió de la línia blanca, i, per exemple, la solució final de Corberó-Domar, que segurament demà o aquests dies arribarà a un punt d'acord amb l'empresa Electrolux, doncs permet la continuïtat d'una empresa i salvar uns llocs de treball. O bé la reconversió i promoció de sectors com el dels semitransformats del coure, amb resultats difícils; les motocicletes, que també ha tingut uns resultats i avui dia hi ha unes empreses a Catalunya que funcionen, evidentment amb la introducció també de capital estranger i de multinacionals; la reconversió —pendent encara— dels fertilitzants, que espero que es farà d'aquí a poc; màquina, eina, forja pesada d'acer, i aquí sap el senyor Padullés que nosaltres estem participant d'una manera molt activa en el tema, certament difícil, de La Farga Casanova i d'altres empreses del sector, o bé components electrònics; últimament hi ha hagut un acord que ens permetrà la continuïtat de l'empresa PIHER, Badalona. I tot això ha estat una intervenció, dins de les seves possibilitats, dins de les seves competències, de la Generalitat, en un tema de reconversió, que se'ns escapa, però en el qual volem participar i, de fet, hi participem amb una política enormement lligada a la política de l'Administració central, perquè en aquests temes que afecten el treball, que afecten la subsistència de moltes persones i d'empreses i la continuïtat de les empreses, és bo que no hi hagi politització i que les administracions anem juntes, i, molt sovint, sap també el senyor Padullés que es fa d'acord amb els sindicats; per exemple, en tot el tema de La Farga Casanova el contacte amb Comissions Obreres i UGT ha estat constant, o bé en el tema de PIHER, Badalona. Deia això com a consideració global que ha fet el senyor Padullés sobre la reconversió, que en certs sectors, amb traumes per a determinades empreses i per a determinades persones, sí que la reconversió ha permès la continuïtat de les empreses. Perquè del que es tracta és que, a través de la reconversió, les empreses —com ha dit el senyor Padullés— es dimensionin, s'adeqüin al mercat, puguin continuar i adaptin les tecnologies que les facin competitives. I, això, quan succeeix, encara que sigui rebaixant plantilles amb tots els condicionaments legals que facin falta, quan permet a l'empresa una continuïtat, aquesta empresa pot, si es desenvolupa normalment, després

fer una ampliació de personal, i hi ha quantitat de casos que podríem citar de les reconversions que s'han fet a Catalunya.

Es tracta, en definitiva, de canviar quantitativament i qualitativa per continuar, per continuar l'empresa i els llocs de treball, i canviar per adaptar-se i ser competitiu davant d'un mercat obert de 320 milions de persones. Aquí, per això deia que la reconversió és constant, més enllà fins i tot dels plans concrets de reconversió, perquè el mercat protegit de 38 milions de persones —que ha estat el mercat espanyol— desapareix per transformar-se, o per fondre's amb un mercat obert, competitiu, de 320 milions, però 320 milions que constitueixen un mercat que ell mateix és obert a la competència.

En el cas dels acers comuns, es tracta d'un sector amb un claríssim excés de capacitat. Això ha estat reconegut per les principals centrals sindicals, per Comissions Obreres, per UGT i per LSTV; jo tinc aquí documents que demostren que els sindicats reconeixen aquest excés de capacitat, atesa la capacitat excessiva que es va anar creant a l'empenta d'una protecció del mercat intern —és el tema de sempre—, i, sobretot, també d'unes facilitats específiques a l'exportació, que, amb motiu de la nostra adhesió a la Comunitat Econòmica Europea, desapareixen. I, per tant, efectivament, ens trobem amb un sector que ha de reduir la seva capacitat productiva i ho ha de fer adaptant les seves instal·lacions, aferrallant-ne algunes i fent, segurament, una reducció de llocs de treball.

Ara, m'interessaria examinar com aquesta reconversió afecta Catalunya i afecta les empreses catalanes. La producció d'acers comuns a Catalunya es centra en l'empresa..., el senyor Padullés no les ha citat, jo les citaré, perquè em sembla que hi ha una evolució important dins del sector, que val la pena especificar: CELSA, Compañía Española de Laminados; Torras, Herrería i Construccions, i Indústries del Besòs. Aquesta darretera té una problemàtica específica i sembla que ha trobat el producte que la introdueix en segments adequats del mercat, per tant la deixaré fora. El problema de reconversió a Catalunya se centra —a Catalunya, dic— en CELSA i Torras Herrería, des del meu punt de vista, sobretot.

CELSA, com sap segurament el senyor Padullés, ha adquirit el 66% de les accions de Torras Herrería, i, per tant, el grup que controla CELSA ha passat a controlar Torras Herrería. I, a més a més, controla Nueva Montaña Quijano i SIDEGASA; Nueva Montaña Quijano a Cantàbria i SIDEGASA a Galícia, i és el conjunt d'aquestes quatre empreses. Per això, quan el senyor Padullés ens llegia les empreses A, B, C i D, es devia referir a aquestes; ha citat Catalunya, ha citat Cantàbria, ha citat Galícia. Jo no em ficaré amb la Montaña Quijano i SIDEGASA, perquè és una política de la qual jo aquí em sembla que no em pertoca d'informar-ne, i, a més a més, el senyor Padullés, amb la seva intervenció, es referia, sobretot, a la continuïtat de les empreses i dels llocs de treball a Catalunya. Per tant, em centraria en aquestes dues empreses bàsicament, que són CELSA i Torras Herrería.

Aquí, el que se'ns diu, el que se'ns informa, la informació a la qual hem tingut accés, junt amb l'Administració central, de la proposta d'aquesta reconversió per a les empreses catalanes, que jo diria que són les que tenen les instal·lacions més modernes, que són les més competitives, que són les que tenen una tradició d'exportació, que segueixen amb una presència en els mercats exteriors. Jo crec que, bàsicament, es pot dir que

aquestes dues empreses continuaran amb uns reajustaments quant a les seves instal·lacions i quant al seu personal, que procurarem que siguin els mínims.

En aquests moments es preveu l'aferrallament d'un tren de laminació a CELSA i d'un forn de capçalera a Torras; simplement aquestes dues instal·lacions, evidentment, preferiríem que no n'hi hagués cap, d'aferrallament, però el que es preveu són concretament aquestes dues coses; que això comportarà, evidentment, una adequació de la plantilla que, segons se'ns diu, es farà per via de prejubilacions i, evidentment, altres mesures autoritzades per l'autoritat laboral —no es farà cap reconversió de tipus salvatge—, amb un finançament específic que s'obtindrà per l'aferrallament d'instal·lacions, tal com està previst legalment. I em sembla que aquest ajustament o aquesta reconversió de plantilla serà mínima, i, sobretot, que si les perspectives d'aquestes empreses són les que es preveuen, amb una projecció important dins de la Comunitat Econòmica Europea, em sembla que molt ràpidament aquestes empreses podrien tornar fins i tot a generar algun lloc de treball. (*Remor de veus.*)

Aquest és el tema de la reconversió de l'acer comú. El tema està en aquests moments en negociació; no hi ha absolutament res decidit. Està en negociació amb la Direcció General d'Indústries Sidero-metal·lúrgiques, estem en contacte amb aquesta Direcció General; hi ha, a part el grup liderat per CELSA —que comprèn CELSA, Torras, Herrerías y Construcciones, Nueva Montaña Quijano i SIDEGASA—, hi ha un altre grup important dins de l'Estat espanyol, liderat per Esteban Orbegozo, que junt amb CELSA juguen un paper de donar una sortida acceptable al problema de la reconversió.

Jo volia dir-li que l'excés de capacitat per al sector es xifra en un mínim de 3 milions de tones; és a dir que, dins de tot el sector, a l'Estat espanyol, hi ha efectivament un excés de producció, però em sembla que no afectarà d'una manera greu —per la informació que tinc— les dues empreses catalanes, i això per un motiu molt clar: és perquè són les que tenen les instal·lacions més modernes, sobretot una d'elles, i que estan amb possibilitats de competir més. Estem en un món en el qual la competitivitat és l'única garantia de perduració de les empreses i, en definitiva, de perduració dels llocs de treball, i només fent els ajustaments necessaris quant a a instal·lacions, a capacitat productiva i a personal, serem capaços de fer el que el senyor Padullés ens invita a fer en la seva interpellació, que és defensar la capacitat productiva de la nostra indústria i els llocs de treball.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula el senyor Padullés.

El Sr. PADULLÉS: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats. Senyor Conseller, bé, sí, d'acord. Hi ha tota una part amb la qual estem d'acord, sobretot la part primera; podríem parlar d'alguns aspectes més concrets i tal, però, bé, la necessitat de la reconversió constant, la necessitat de redimensionar les empreses, la necessitat d'adequar la producció, etcètera.

Però, després, quan ha passat ja al tema concret de l'acer comú, ha dit una mica la paraula clau: estem amb un excés de producció. La meua pregunta, en la interpellació anterior, era: si en algunes d'aquestes empreses s'havia produït ja una re-

conversió, ¿com era possible que es donés en aquests moments un excés de capacitat de producció? Aquest és el tema. És a dir, al darrere d'aquesta formulació correcta, que jo comparteixo, de l'adequació constant i tal, no hi ha una actuació que s'adigui amb això per part d'algunes d'aquestes empreses. Els cabals públics han anat a una altra cosa; s'han limitat a reduir la plantilla, s'han limitat a treure treballadors per diverses vies, i han continuat sense aferrallament de les màquines, i han continuat amb la mateixa capacitat de producció, augmentant-la en molts casos. I aquest és el tema que es planteja en aquestes empreses, és a dir, es fa ara una reconversió industrial, perquè al seu moment —que ja es va fer, en part— no es va fer el que s'havia de fer d'acord amb uns criteris que tots estem que han de ser els adequats per a la reconversió industrial. I la interpellació va en aquesta direcció: és a dir, ara es torna a fer la reconversió industrial. Tornarà a passar el mateix: ¿tornarem a parlar d'aquí a un any que hi continua havent un excés de producció, que no s'ha aferrat les màquines, que els cabals públics han anat a un altre lloc? Aquesta és la meua preocupació.

El senyor Conseller s'ha deixat una altra empresa, que és MACOSA, de Barcelona, que també està afectada pel Pla, i en relació amb el tema de la negociació, bé, les centrals sindicals no estan negociant res, senyor Conseller. Les centrals sindicals no estan negociant res, no tenen les dades de tot això. Els comitès d'empresa de les empreses que vostè ha citat i de la que jo li he dit ara no tenen les dades de tot això; tenen estrictament una informació que sobren tants llocs de treball i, en general, perquè forma part de les informacions que dona l'empresa, i tal, que existeix un excés de capacitat de producció, però el que jo li dic aquí és el que plantegen els comitès d'empresa allà. Què ha passat, que continua havent-hi aquest excés de capacitat de producció? Però el tema és un altre, també, i això és el que els han comunicat fa molt poques hores o molt pocs dies a alguns comitès d'empresa: hi ha un canvi en el mercat; ha pujat el preu de l'acer comú i ha augmentat la capacitat d'exportació, i moltes empreses estan dient: «Molt bé, hem d'aprofitar aquest procés de reconversió perquè ens ha d'ajudar a modernitzar l'empresa, però això no vol dir que haguem de baixar la capacitat de producció, perquè el preu puja perquè ha augmentat la nostra capacitat d'exportació, i perquè és possible que hàgim de produir més.» I estan intentant fer còmplices alguns comitès d'empresa, precisament, de desviar el cabal públic a una cosa que no ha de ser, però, això sí!, acceptant, els treballadors, les jubilacions anticipades, la rescissió de contractes, encara que sigui temporal, etcètera.

Bé, el tema clau que jo plantejo en la interpellació és què pensa fer el Consell Executiu. I a això no m'hi ha donat resposta: «Es negocia, està al cas, no sé què», però no m'hi ha donat resposta. ¿Vostè està d'acord que aquí hi ha un excés de capacitat de producció, però que no hi ha hagut un aferrallament anterior? ¿Vostè està d'acord que cal salvar els llocs de treball, i que cal que els cabals públics tinguin la destinació adequada? Si està d'acord amb això, no es preocupi, perquè vostè podrà votar la moció que presentarem nosaltres en el proper Ple.

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Té la paraula ara l'Honorable Con-

seller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Bé, vull dir al senyor Padullés que, efectivament, segons com sigui la moció, segurament la podré votar, sobretot si la moció me la consulta prèviament (*remor de veus i rialles*), doncs, a la millor, encara millor. De tota manera, un servidor no vota, eh?, el Grup decideix.

Bé, vostè em replanteja els temes que ja havia plantejat en la seva intervenció, i diu : «per què aquestes empreses no havien aferrallat, si hi havia hagut un pla de reconversió?» Bé, és que aquestes empreses, precisament, fa dos o tres anys, van viure una millora molt important de la conjuntura, i aquestes empreses que ara es troben amb determinades dificultats van exportar i van exportar molt; Torras Herrerías, per exemple, en aquell moment va tenir, fa dos anys, un parell d'exercicis francament molt bons, i, després, la conjuntura ha tornat a canviar i, sobretot, el que també ha canviat és la posició de la Comunitat Econòmica Europea. Aquest va ser un dels temes de la negociació del nostre ingrés : reduir la capacitat de producció de la indústria espanyola en aquest sector. Després, hi ha un altre canvi, que em sembla que és molt important, que és que CELSA s'ha convertit en cap de fila de tot aquest sector, i, per tant, pot racionalitzar, i això, normalment, al Ministeri i a nosaltres mateixos ens agrada molt més quan hi ha algú que en les quatre empreses decideix.

Quan jo he parlat de negociació, no he parlat, efectivament, de negociació amb el sindicat; he parlat de negociació amb l'altre grup que existeix a l'Estat espanyol, que és Esteban Orbegozo, perquè el Pla de reconversió encara no està fixat, i encara CELSA no el presenta ni el pot negociar. Suposo que el presentarà ben aviat; està a nivell de converses amb la Direcció General i amb nosaltres mateixos, i aquesta informació que jo li dono és una informació que obtenim de l'empresa o de les empreses. En aquest cas, li repeteixo que, en aquests moments, el projecte és un aferrallament d'un tren de laminació a SELSA i d'un forn de capçalera a Torras, i li contesto d'una manera molt clara, i això, dins d'aquesta via de negociació i dins de l'adequació de la plantilla, que sigui la menor possible, i em sembla que li he dit també que seria mínima en les dues empreses a Catalunya, doncs, fer-ho per unes mesures que vagin en la via de les prejubilacions, sense trauma social. La Generalitat pensa actuar en aquest camí i pensa actuar d'acord amb la Direcció General d'Indústries Sidero-metallúrgiques.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Se suspèn la sessió, que demà reprendrem a dos quarts d'onze.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de nou del vespre i dotze minuts.)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda al subscriptors que el període de subscripció actual fineix el dia 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1988.

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.620 pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	8.820 pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. — La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
2. — La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
3. — El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
4. — L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de ..

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

..... de de 198 .

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona